AIMÉE CARTER

SIMON THORN

ȘI GROAPA CU ȘERPI

Aimée Carter

Simon Thorn şi groapa cu şerpi

Titlu original: *Simon Thorn and the Viper's Pit*
Traducător: Lavinia Gabriela Şerban
Data apariției: decembrie 2018

ISBN: 978-606-333-246-3

1 Primul sosit

— Simon, păzea!

Simon Thorn apucă să vadă cu coada ochiului elanul uriaş care îşi legăna coarnele înspre el, că şi ateriză pe nisip, lovindu-se destul de tare. Se împletici spre marginea arenei şi se uită, cu ochii cât cepele, la elanul care acum râdea cu poftă.

— Ce variante ai, Simon? îl întrebă unchiul Malcolm din tribună, care înconjura arena cu nisip.

Simon se chirci lângă zidul de piatră, cu inima bubuindu-i în piept, dar matahala cu păr negru care îi era unchi nici măcar nu părea îngrijorată. Aşa făcea de fiecare dată când aveau loc antrenamentele de dimineață, indiferent de animalul cu care trebuia să se lupte Simon, iar Simon începea să-i poarte pică din cauza asta.

— Chiar aşa, Simon, îl tachină elanul, dând din cap şi apropiindu-se de el mândru nevoie mare. Ce-o să faci ca să scapi?

Simon se ridică în picioare cu genunchii tremurându-i, fără să-şi ia o clipă ochii de la elan. Animalul era mult mai înalt decât el, şi Simon era sigur că ar fi fost mai înalt şi decât unchiul lui, dacă acesta s-ar fi aflat în arenă. Poate că Simon era mărunțel pentru vârsta lui, dar Malcolm era înalt şi lat în umeri. Puțini oameni sau animale se încumetau să se lupte cu el de bunăvoie.

— O să fug, spuse Simon pe şleau.

— N-ai cum să fugi acum. Mai încearcă, îl îndemnă Malcolm. Evident, avea dreptate. Şi dacă n-ar fi fost captiv între zidurile arenei, tot ar fi rămas închis în vizuina A.A.R. – Academia Animaformilor Remarcabili –, aflată în subteran, sub grădina zoologică din Central Park, unde se antrenau elevii animaformi. Era un loc despre care, până de curând, Simon nici măcar nu-şi închipuise că există, darămite că avea să învețe acolo într-o zi.

În primii doisprezece ani de viață, Simon crescuse în New York, gândindu-se că este un băiat cât se poate de obişnuit. Dar, în urmă cu un an, dobândise, dintr-odată, capacitatea de-a vorbi cu animalele, lucru destul de straniu. Nu spusese nimănui – nici măcar mamei sale ori lui Darryl, unchiul care îl crescuse. Un an întreg îi lăsase pe copiii de la şcoală să creadă că este sărit de pe fix, şi la început aşa crezuse şi el.

Dar Simon nu era nebun. Fără să ştie, era deja un animaform – un om care nu doar putea vorbi cu animalele, dar se şi putea transforma într-un animal. Desigur, fiind un copil rațional de clasa a şaptea, la început nici lui nu-i venise să creadă. Dar apoi îl văzuse pe Darryl transformându-se într-un lup cenuşiu imens, chiar sub ochii lui, şi de-atunci totul se schimbase.

Acum, după două luni, în loc să învețe matematică sau geografie, ca majoritatea

copiilor obişnuiţi de doisprezece ani, Simon trebuia să înfrunte un elan. Dacă nu putea să fugă, atunci ce scăpare avea?

— O să lupt? o luă el pe ghicite.

Vederea începea să i se împăienjenească, tot străduindu-se să nu clipească.

Ştia că elanul avea să-l atace din nou în clipa în care avea să dea semne de slăbiciune.

— Cu coarnele astea pe care le are? Nu prea cred, spuse Malcolm.

Simon îl privi cu coada ochiului şi i se păru că cioplea o bucată mică de lemn. Grozav! De-abia dacă era atent la ce se petrecea.

— Nu mă transform, zise Simon răspicat, îndreptându-se tiptil spre marginea arenei, cu gândul de-a o zbughi spre ieşire –, uşa era prea îngustă şi elanul n-avea cum să vină pe hol după el cu coarnele alea gigantice.

— Mai devreme sau mai târziu, tot va trebui, Simon, spuse Malcolm. Nu poţi ignora la nesfârşit faptul că eşti animaform.

„S-o crezi tu", îşi zise Simon în gând, fără a îndrăzni s-o spună cu voce tare.

— Măcar nu sunt elan, mormăi el, în schimb.

Elanul scoase un sunet ciudat, o combinaţie între un oftat şi un scâncet.

— Nu-ţi plac coarnele mele? Nicio problemă. Hai să vedem dacă-ţi place asta.

Dintr-odată, până să apuce Simon să se dezmeticească, elanul se transformă chiar sub ochii lui. Coarnele i se făcură nevăzute, trupul şi

membrele lungi i se micşorară, iar blana maronie i se închise la culoare până deveni neagră, brăzdată de două dungi lungi şi albe. Până s-apuce să clipească Simon, elanul dispăruse şi în locul lui apăruse un sconcs.

Simon se întoarse şi o zbughi spre uşă. Trase de clanţă şi oftă când aceasta nici nu se clinti. Era închis acolo.

— Malcolm! protestă Simon.

Unchiul îşi ridică privirea spre el.

— Nu puteam risca să intre cineva, deşi era devreme şi Simon ştia că ceilalţi elevi încă dormeau.

Sconcsul porni agale spre el, ridicându-şi coada stufoasă.

— Ghici ce pot să fac!

— Ştiu ce poţi să faci. Nu e nevoie să-mi demonstrezi, spuse Simon agitat, căutând din priviri o cale de scăpare.

Singura lui variantă era să se caţăre pe zid şi să ajungă în tribune, dar acum sconcsul îl încolţise la uşă.

— Să ştii că am mâncat o grămadă de fasole aseară, îl tachină sconcsul şi se întoarse cu fundul spre Simon. Se anunţă un pârţ de zile mari!

Pentru că nu mai avea încotro, Simon o zbughi înainte şi sări peste sconcs tocmai în clipa în care acesta împroşcă o duhoare care-ţi muta nasul din loc. Simon se ţinu de nas şi se cocoţă în tribune, încercând să ajungă cât mai

sus cu putință. Duhoarea era nimicitoare, şi, când ajunse pe ultimul rând, deja îi venea să vomite.

— Nolan! Asta îi atrase atenția lui Malcolm, care se ridică în picioare, ținându-se de nas. Ce naiba te-a apucat?

— Încerc să-l fac să zboare, cum mi-ai zis tu, spuse sconcsul, dând din coadă indignat. Nu miroase chiar atât de rău.

— Ia fă-te tu om la loc, să vedem cum ți se mai pare atunci, bombăni Simon de pe ultimul rând al tribunei.

Sconcsul pufni.

— Eşti un fricos, zise Nolan şi începu să se transforme din nou, de parcă ar fi vrut să-i demonstreze că avea dreptate.

De data asta însă, în loc să se transforme în alt animal, blana neagră şi albă de pe spinare i se preschimbă într-un păr nisipiu, cele patru membre i se alungiră, transformându-se în mâini şi picioare, iar botul şi ochii ca nişte mărgele i se schimbară deopotrivă, până când în locul sconcsului apăru un băiat la fel ca Simon, îmbrăcat cu aceeaşi uniformă neagră a elevilor de la A.A.R.

Simon îl cunoscuse pe Nolan abia cu două luni în urmă, în seara în care reuşise să se strecoare în şcoală ca s-o caute pe mama lui, care dispăruse. Simon trăise toată viața în cartierul Upper West Side, la numai câțiva kilometri depărtare, în timp ce Nolan locuise cu

mama lor sub Grădina Zoologică Central Park. Mama venea în vizită la Simon numai de Crăciun sau de ziua lui de naştere, lucru care încă îl deranja dacă se gândea prea mult la asta. Şi niciodată, nici măcar o dată nu-i spusese că avea un frate geamăn.

Gândurile îi fură întrerupte de o tuse seacă, şi Simon se uită la fratele lui, care era în arenă. Nolan nu reuşise să se prefacă prea bine că nu-l deranja duhoarea şi, în cele din urmă, fugi şi el spre tribune şi apoi pe scara în spirală.

— Ce scârbos! strigă băiatul, dispărând la unul dintre etajele superioare ale şcolii, unde se afla biroul lui Malcolm.

— Simon... începu Malcolm.

— Nolan e de vină, nu eu! strigă Simon şi o zbughi pe urmele fratelui său, lăsându-l pe unchiul lor să bombăne de unul singur.

Imediat cum ieşi din arenă, Simon trase o gură sănătoasă de aer curat, descoperind însă că duhoarea se ținea ca scaiul de hainele lui. Minunat! Nu era suficient că toată lumea îl considera, şi aşa, un paria. Dacă se ducea la micul dejun mirosind ca un sconcs, până şi prietenii lui cei mai buni aveau să-l ocolească. Simon îşi aranjă banderola neagră de pe braț, întorcând-o pe dos, ca să ascundă acvila. Se transformase pentru prima dată într-o acvilă cu două luni în urmă şi, deşi nu ştia prea multe lucruri pe lume mai frumoase decât să poți zbura, el era singurul din regatul păsărilor care

frecventa cursurile Academiei Animaformilor Remarcabili. Bunicul lui, Orion, era domnul păsărilor şi se afla în război cu mamiferele încă dinainte ca Simon să se nască, iar cum academia era sub conducerea mamiferelor, accesul păsărilor era interzis. Simon era singurul care fusese primit, pentru că era fratele geamăn al lui Nolan.

— Mai bine l-ai ajuta pe Malcolm să curețe arena, spuse Simon când îl găsi pe fratele lui pierzând vremea pe coridor la un etaj superior.

Acolo numai profesorilor le era permis accesul, dar, cum Malcolm, unchiul lor, era directorul A.A.R şi Alfa al întregului regat al mamiferelor, nimeni nu-i lua la întrebări dacă se nimerea să-i găsească pe-acolo.

Nolan se strâmbă la el.

— Tu să-l ajuți. Dacă te-ai fi transformat, şi gata, n-ar mai fi fost nevoie să te stropesc.

— Ți-am mai zis că nu-mi place să zbor în arenă, se apără el.

Şi, deşi, practic, spusese adevărul, mai exista un motiv – un motiv mult mai important: nu-i plăcea să se transforme de față cu alții.

Aproape toți animaformii se puteau transforma într-un singur tip de animal şi făceau parte dintr-un singur regat: erau mamifere, păsări, insecte, reptile sau animale marine. Dar Nolan era diferit. El era moştenitorul regelui animalelor, un conducător despotic care dobândise puterea de-a se transforma în orice

animal, devenind aproape imposibil de învins. Deşi cele cinci regate se aliaseră, în urmă cu cinci sute de ani, ca să-l detroneze, moştenitorii lui supravieţuiseră în secret; tatăl lui Simon şi al lui Nolan fusese moştenitorul regelui animalelor până să fie ucis. Cu două luni în urmă descoperiseră că, dintre cei doi fraţi, Nolan era geamănul care îi moştenise abilităţile, iar acesta era motivul pentru care Malcolm închisese uşile arenei, deşi era devreme şi soarele nici nu răsărise încă. Dacă ar mai fi descoperit cineva că moştenitorii regelui animalelor sunt în viaţă, ar fi izbucnit alt război între cele cinci regate – iar de data asta toate ar fi încercat să-l ucidă pe Nolan.

Simon nu putea să lase să se întâmple aşa ceva, dar, în acelaşi timp, nici nu putea spune nimănui secretul lui şi motivul adevărat pentru care ezita să se transforme în faţa tuturor cât încă nu era foarte priceput la asta. Nici măcar lui Nolan. Mai ales lui.

— Nu trebuie decât să dai din aripi de câteva ori, şi Malcolm va fi fericit, spuse Nolan supărat. Nu înţeleg de ce nu vrei să faci chestia asta.

— O s-o facă el până la urmă, se auzi un glas din spatele lor – Malcolm. Probabil că venise după ei. Aşa cum nu te vei mai crampona nici tu să te transformi în mamifere şi vei începe să exersezi şi cu animale din alte regate.

— Eu mă transform mereu în tot felul de animale, continuă Nolan îndesându-şi mâinile

în buzunare când se opriră în fața biroului lui Malcolm. Ieri m-am transformat într-un şoim şi alaltăieri într-un aligator.

— Mamiferele sunt cel mai mic regat, spuse Malcolm, şi, cu toate astea, aproape la fiecare antrenament de dimineață alegi să te transformi într-un mamifer. Dacă vrei s-ajungi să te poți apăra singur, va trebui să te poți transforma – şi să te simți în largul tău – în animale din toate cele cinci regate. Şi, adăugă el, trebuie să începi să mai şi cureți după tine. Nici nu pot să deschid arena până nu dispare putoarea aia.

— Pune-l pe Simon să curețe, pufni Nolan.

— Tu ai făcut mizerie, spuse Simon. N-o să stau să-ți curăț eu secrețiile de sconcs, nici gând!

— Dar tu m-ai făcut să...

— Destul. Malcolm îşi duse mâna la rădăcina nasului. Nolan, tu cureți mizeria pe care ai făcut-o. Simon, tu du-te să te schimbi de haine. Îți simt duhoarea de-aici. Dar, dacă nu-ți văd aripile în următoarele douăzeci şi patru de ore, pe viitor tu vei curăța mizeria după toți sconcşii.

Şi, la cum îl cunoştea Simon pe fratele lui, era mai mult ca sigur că Nolan avea să-l stropească de fiecare dată cu mizerie de sconcs, doar ca să-l silească să curețe la final.

— Nu-i corect! strigă Nolan.

Malcolm îl apucă de umăr şi începu să-l împingă în jos pe hol.

— Ba e, ba e. Haide acum, tre' să găsim noi pe la bucătărie câțiva litri de suc de roşii.

Când discuția lor în contradictoriu se pierdu în depărtare, Simon porni pe hol şi coborî spre aripa Alfa. Partea subterană a A.A.R. era numită „vizuina" şi avea formă de pentagon, câte o latură pentru fiecare regat. Deoarece păsările nu erau bine-venite la academie, în aripa lor locuiau Alfa şi familia sa. După ce Simon avea să se transforme, aripa urma să fie a lui – şi a câtorva membri ai haitei, pe post de gardieni.

Nu prea avea chef să tragă un pui de somn înainte de micul dejun, însă. Nu-i venea să creadă ce noroc dăduse peste el – era liber în dimineața aceea şi ştia exact ce avea să facă în următoarele patruzeci şi cinci de minute: să exerseze transformarea, aşa cum nu putea în arenă, de față cu Nolan şi Malcolm. Pentru că, deşi unchiul lui voia doar să-l vadă întinzându-şi aripile, Simon putea mult, mult mai mult de-atât.

Acesta era cel mai mare secret al lui Simon, pe care nu-l spusese nimănui, nici măcar lui Nolan. Cumva, nu ştia prin ce minune, nu doar fratele lui geamăn moştenise abilitățile regelui animalelor. Şi Simon se putea transforma în orice animal voia. Dar, cum el nu exersase la fel de mult ca Nolan, de fiecare dată când se transforma de față cu alții se temea să nu care cumva să se gândească din greşeală la alt

animal şi să-şi dea secretul în vileag. De-asta nu voia să se transforme în arenă.

În acelaşi timp, deşi nu avea experiența fratelui său, ştia că Malcolm avea dreptate. Dacă voia să se poată proteja pe sine şi pe fratele lui de oamenii care încercau să distrugă descendența regelui animalelor, trebuia să învețe să lupte în stilul tuturor celor cinci regate. Şi, dacă nu putea face asta în arenă, exista un singur loc în care putea să exerseze în siguranță.

Îi salută pe lupii care stăteau de pază lângă copacii înalți care străjuiau reşedința Alfa şi porni în sus pe scara şerpuită care ducea spre camera lui. Aripa lor, care fusese construită pentru a găzdui elevii din regatul păsărilor, avea câteva etaje, şi deşi lui Simon i-ar fi fost mai uşor să zboare până acolo, n-ar mai fi putut să exerseze transformarea în alte animale.

Nu dacă haita era cu ochii pe el.

— Te-ai întors mai devreme, se auzi o voce somnoroasă dinspre patul lui Simon.

Pe perna lui se afla un ghemotoc maroniu de blană – un şoricel. Din multe puncte de vedere, Felix era cel mai bun prieten al lui, dar Simon ştia care-i era locul pe lista de priorități a şoricelului: exact după moțăială şi uitatul la televizor.

— Da, Nolan a încercat să mă stropească cu pipi din ăla de sconcs. Malcolm l-a pus acum să

curețe arena, îi explică Simon îndreptându-se spre dulap.

— A, deci de-aia miroşi aşa, mormăi şoricelul. Îți recomand un duş.

— Iar eu îți recomand să mai dormi o oră, ca să nu mai fii aşa ciufut.

Felix mormăi ceva în barbă fără să-l contrazică, aşa că Simon îşi luă un schimb curat de haine şi se duse la baie. Dar, imediat ce închise uşa în urma lui, deschise cealaltă uşă de la baie, care dădea în camera lui Nolan.

Sub birou, în partea cealaltă a odăii, se afla o trapă către unul dintre numeroasele tuneluri care duceau în grădina zoologică din Central Park, aflată deasupra vizuinii. Deşi era cel mai sigur loc din New York pentru animaformi, vizuina avea secretele ei, şi pe acesta Simon îl descoperise la scurt timp după ce sosise aici. Dădu scaunul la o parte, se aplecă şi împinse trapa până se deschise. De cealaltă parte era o deschizătură destul de mare, în care Simon putea intra de-a buşilea, dar oricum n-avea nevoie de foarte mult spațiu. Trase la loc uşa secretă şi se făcu imediat întuneric, aşa că închise ochii şi se concentră. Începu să se transforme într-o clipită.

Pe măsură ce se micşora, tunelul devenea tot mai mare. Nu îl durea nimic, dar îl gâdila, mai ales când începu să-i crească blană. Fața i se alungi şi în continuarea spinării îi crescu o coadă, transformare care îl făcu să se

dezechilibreze puțin. Dar nu se sinchisi prea mult, pentru că imediat se transformă complet într-un şoricel. Simon nu ştia exact în câte animale se putea preschimba, dar, dac-ar fi fost să se ia după ce văzuse că poate face fratele lui şi după antrenamentele pe care le făcea de unul singur, până acum nu reuşise să găsească vreo deosebire.

Traversă în goană tunelul, atent să nu facă vreun zgomot. Imediat ce ajunse la grilajul care îl scotea exact în mijlocul grădinii zoologice, închise ochii şi îşi închipui o acvilă, iar corpul i se transformă din nou. Brațele i se răsuciră şi se alungiră, devenind aripi, blana îi fu înlocuită de pene, iar nasul şi mustățile i se contopiră într-un cioc tare. Ieşi țopăind din tunel, zgâriind asfaltul cu ghearele. Soarele abia începea să se ivească printre zgârie-norii din jurul parcului şi, cum avea o vedere mult mai bună acum, putea distinge totul chiar şi în lumina slabă a zorilor. Simon căută din priviri haita de lupi care patrula prin grădina zoologică atunci când aceasta era închisă publicului. Nu văzu însă nicio mişcare. Sau nu vreo mişcare care l-ar fi putut băga în bucluc.

Văzând că nu mai era nimeni prin preajmă, Simon îşi întinse aripile şi îşi luă zborul în înaltul cerului. La început nu voia decât să zboare puțin în jurul grădinii zoologice, dar se duse mai sus, tot mai sus, iar penele îl ajutau acum să se lase în voia vântului. Se ridică

deasupra parcului, apoi coborî în picaj printre copaci, fără să-şi dea seama încotro se îndreaptă până nu văzu blocul. Vechiul apartament, în care locuise aproape toată viața cu unchiul Darryl.

Trecuseră două luni de la moartea lui Darryl pe acoperişul Sky Tower. Cele mai grele luni din viața lui Simon. Deşi îi era foarte dor de el, Simon se prefăcea că e totul în regulă, şi nimeni nu ştia cât de mult suferea, în realitate. Uneori reuşea să se păcălească şi pe sine, zicându-şi că s-a împăcat cu ideea şi că cea mai mare pierdere din viața lui era acum de domeniul trecutului, nu la un gând distanță. Dar, în timp ce se rotea deasupra clădirii în care locuise, durerea i se întoarse în inimă cu o forță care aproape îl făcu să uite cum să zboare.

Nu mai suporta să vadă apartamentul – îi amintea că Darryl nu mai era. Cu inima strânsă, ateriză pe o ramură în Central Park, lângă aleea pe care mergea, de obicei, spre şcoală. Privi în jur şi aproape se aştepta să-i vadă pe băieții care-şi băteau joc de el, dar era mult prea devreme. Aşa că îşi scutură penele şi încercă să se adune. Dacă l-ar fi văzut supărat, Malcolm sigur i-ar fi cerut explicații – sau mai rău, l-ar fi întrebat dacă nu voia să vorbească despre asta.

Un măcăleandru se aşeză pe ramura de lângă el, gâfâind agitat:

— Vrei tu râma aia? întrebă el, şi Simon observă atunci o râmă dolofană prin iarba plină de rouă.

— Nu, ia-o liniştit, răspunse el, dar măcăleandrul nu făcu nicio mişcare.

— Tu eşti Simon, nu-i aşa? întrebă el. Simon Thorn?

Devenind dintr-odată suspicios, Simon se uită lung la cealaltă pasăre:

— De unde ştii?

În timp ce vorbeau, mai mulți măcălendri aterizară pe ramurile copacilor din apropiere, împreună cu câteva gaițe albastre şi ciori. Nu erau genul de păsări care să-şi ia micul dejun împreună. Îşi înfipse nervos ghearele în creangă.

— Orion a spus că, dacă te găsim, o să ne dea râme pe săturate, spuse măcăleandrul țopăind spre el. Şi semințe, şi pâine. Ție îți place pâinea? Mie îmi place mult.

— Ă...

Era el acvilă, dar habar n-avea dacă putea să zboare mai repede decât celelalte păsări. Deja era înconjurat de peste o duzină de păsări, iar toate îl priveau cu ochii lor ca nişte mărgele, aşteptând să facă o mişcare.

Perfect!

— Eu am cam întârziat la micul dejun, îi spuse măcăleandrului, încercând să pară cât mai liniştit. Aşa că poți să mănânci liniştit râma aia. Pare superzemoasă.

O fracţiune de secundă, măcăleandrul se uită în iarbă, aşa că Simon profită şi îşi luă zborul în direcţia grădinii zoologice. În spatele lui auzea fâlfâitul de aripi al păsărilor mici care îl urmăreau. Vântul îi şuiera printre pene şi zbura mai repede ca niciodată. Nu putea să încetinească, nu şi dacă Orion era pe urmele lui.

Bunicul lui nu era doar conducătorul regatului păsărilor – era şi foarte periculos şi, deşi la început Simon fusese naiv şi crezuse că Orion era de partea lui, acum ştia adevărul. Orion îl omorâse pe Darryl şi, profitând de haosul care se iscase, o răpise pe mama lui Simon, lăsându-l aproape fără nicio speranţă că o va mai revedea vreodată. Nu era de mirare că îl urmăreau păsările. Simon se transformase în acvilă chiar sub ochii lui Orion, iar acum bunicul lui credea că el este moştenitorul regatului său. Dar Simon ar fi preferat să-i smulgă cineva penele una câte una decât să-l mai ajute vreodată pe Orion.

Zbură câteva minute printre copaci la o viteză ameţitoare, şi celelalte păsări îl pierdură din vedere. Când fu sigur că nu mai era urmărit de nimeni, porni spre grădina zoologică şi ateriză în curte, ţopăind spre grilaj şi trăgând apoi portiţa după el cu ciocul. Se transformă la loc în şoricel, goni prin tunelul rece din piatră şi ajunse gâfâind la trapa secretă din camera lui Nolan. Rămase nemişcat, ciulind urechile ca să audă dacă-l urmăreşte cineva. Linişte. Respiră

adânc şi se transformă înapoi în om. Tunelul se micşoră în jurul lui şi fu nevoit să aplece capul, dar se mai linişti când redeveni el însuşi. Faptul că se putea transforma în orice animal voia era cel mai tare lucru care i se întâmplase vreodată, dar nimic nu se compara cu senzația de a fi din nou în propria piele.

Simon îşi scutură mâinile ca să scape de furnicături şi deschise trapa de lemn. Nu fusese plecat prea mult. Mai avea timp să citească un capitol până să se întâlnească cu prietenii lui la micul dejun şi să...

— Ți-a priit zborul? se auzi un glas pătrunzător, iar Simon încremeni.

În mijlocul camerei era Malcolm.

2 Ți-a mâncat pisica limba

Simon rămase chircit la gura tunelului, căscând ochii la unchiul lui. Nu exista niciun dubiu că Malcolm ştia unde ducea tunelul – Alfa cunoştea fiecare centimetru al vizuinii, aşa că Simon nu putea să facă pe neştiutorul. Nu şi când mirosul lui se simțea în tot tunelul. Singurul lucru pe care îl putea face acum era să recunoască tot.

— Îmi pare rău, spuse el simțindu-se ciudat de expus.

Malcolm mutase biroul ca să nu-i lase nicio posibilitate de a se ascunde. Mai rău, îl zări şi pe Nolan în tocul uşii, roşu la față de furie.

— Ştii regulile, începu Malcolm şi îşi încrucişă brațele. Nu intră nimeni în grădina zoologică fără haită. Mai ales voi doi.

— Ă… Simon simți un frison. Avea cămaşa udă leoarcă de transpirație şi încă se chinuia să-şi tragă sufletul. Nu m-ai mai lăsat să ies de săptămâni.

— Nu-mi pasă cât a trecut! O să stai în vizuină luni întregi dacă e nevoie, ca să fii în siguranță, răspunse Malcolm.

În ciuda mâniei din glasul lui, îi întinse o mână lui Simon şi-l ajută să iasă de-acolo şi să se ridice în picioare.

— Dar eu nu sunt… nu sunt Nolan. Pentru mine nu e periculos, protestă Simon.

Fratele lui pufni.

— Ce sunt eu nu ştie nimeni. Spre deosebire de tine, despre care toată lumea ştie că eşti moştenitorul lui Orion, se răsti el. Cred că a pus deja tot stolul să te caute.

Nolan nici nu ştia câtă dreptate avea, dar Simon n-avea de gând să-i spună, nu de față cu Malcolm.

— Nu poți să mă ții închis aici. Nu e drept, atâta timp cât aici n-am loc să zbor de-adevăratelea, protestă el şi-şi băgă mâinile în buzunare; tot mai mirosea a sconcs.

Malcolm îşi duse iarăşi degetele la rădăcina nasului.

— Nu-mi pasă dacă e drept sau nu. Înțelegi ce se va întâmpla dacă te prinde Orion? Sau mama?

Simon se strâmbă. Celeste Thorn, fostă Alfa în regatul mamiferelor şi bunică a lui Simon, dovedise deja că ar face orice pentru a-i învinge pe Orion şi împărăția păsărilor, chiar dacă asta însemna să-l omoare pe Simon.

— Dar nu m-au prins, continuă Simon. Sunt OK.

— Nu trebuie decât s-aştepte ca tu şi Nolan să vă faceți apariția, spuse Malcolm. Nu vor decât să pună gheara pe voi, şi când o vor face...

— Nu-i voi lăsa să se atingă de Nolan, spuse răspicat Simon, iar durerea aceea de care încercase să scape în timpul zborului îl copleşi din nou, lăsându-l cu o senzație de gol interior.

În noaptea în care murise Darryl, Simon îşi promisese că nu avea să permită ca fratele lui să pățească la fel, şi avea de gând să se țină de cuvânt.

— Nu eu am ieşit pe furiş, aşa că nu-nțeleg de ce mă băgați pe mine în povestea asta, se răsti Nolan.

Şi, deşi simțea furia fratelui său, din vocea lui, Simon îşi dădu seama că se simțea nedreptățit.

— Nu mai vorbi de parcă tu n-ai fi folosit tunelul de sute de ori până acum, continuă

Malcolm. Dac-ai fi plecat mai devreme cu Simon, sunt convins că ați fi ieşit amândoi.

— Nu, n-am fi ieşit, pentru că nu l-aş fi lăsat eu să vină, izbucni Simon.

Deodată, îşi dădu seama de greşeala pe care o făcuse. Pe chipul lui Nolan se citeau tristețea şi trădarea şi se uită lung la el, cu pumnii încleştați.

— Nu m-ai fi lăsat, nu? repetă Nolan cu vocea tremurândă. Nu e ca şi cum aş fi vreunul dintre prietenii tăi sau ceva, aşa că de ce te-ai sinchisi să-ți petreci timpul cu mine?

— Nu asta am vrut să spun, şi ştii prea bine, se apără Simon, încruntându-se.

Dacă Orion sau Celeste reuşea să-l răpească pe Nolan aşa cum Orion o răpise pe mama lor…

— Destul! Vocea lui Malcolm spulberă atmosfera tensionată, şi Simon închise gura. Nolan, du-te să faci un duş şi să te schimbi de haine.

Nolan se încruntă.

— Dar…

— Acum.

Bombănind în barbă, Nolan luă o uniformă neagră, curată, din dulap şi intră în baia pe care o împărțea cu Simon, trântind uşa atât de tare în urma lui, că veioza de pe noptieră zăngăni. Simon se strâmbă.

— Uită-te la mine, Simon.

Deşi vocea lui Malcolm se voia a fi amenințătoare, nu mai părea să fie la fel de

supărat ca la început. Simon îl privi în ochi fără tragere de inimă. Spre deosebire de Darryl, Malcolm avea ochii albaştri, dar în licărirea lor exista ceva dureros de asemănător.

— Aici nu e vorba doar despre Nolan, spuse unchiul său, ci şi despre tine. Şi tu faci parte din familia asta şi nu voi lăsa să ți se întâmple nimic rău.

Simon îşi muşcă obrazul ca să nu spună ce gândea cu adevărat. Malcolm putea să zică orice, dar ei se întâlniseră abia în urmă cu două luni, şi pe el nu-l crescuse cum îl crescuse pe Nolan. Simon voia să facă parte din familia lor – se simțise ca un străin toată viața şi nu-şi dorea decât să fie acceptat. Dar nu era unul de-ai lor şi, oricât de greu i-ar fi fost să recunoască, ştia că exista posibilitatea să nu fie niciodată. Nu în totalitate.

— Nu în privința mea ar trebui să-ți faci griji, spuse Simon, în cele din urmă, cu glasul înăbuşit. Pe Nolan îl vor.

Malcolm se uită cu reproş la deschizătura din spatele lui Simon.

— Voi pune să blocheze tunelul. Nimeni nu va mai intra sau ieşi pe-acolo. Dar... să ştii că nu o fac pentru a te închide aici.

— Mie aşa mi se pare, mormăi el.

Malcolm oftă.

— Înțeleg. Poate crezi că zic doar aşa, dar chiar te înțeleg. Când nu va mai fi niciun pericol...

— Şi dacă asta nu se va-ntâmpla niciodată? întrebă Simon. Dacă Orion nu va fi prins niciodată? Ce se va-ntâmpla dacă Celeste va pune stăpânire din nou pe regate?

— Asta nu se poate, răspunse Malcolm, deşi nu părea prea sigur. Haitele urmăresc fiecare pistă pe care o avem pentru a-i găsi pe Orion şi pe mama ta...

— Dar încă n-ați găsit-o.

— Nu, n-am găsit-o, spuse Malcolm cu părere de rău. Dar facem tot ce ne stă în putință. Mamiferele din toată țara îi caută. Nu se pot ascunde la nesfârşit.

— Poate nu la nesfârşit, doar foarte mult timp.

Malcolm se frecă la ochi şi mormăi ceva în barbă.

— Crede-mă, Simon. Asta e tot ce-ți cer. Fac tot ce-mi stă în putință să mă asigur că nu se întâmplă nimic cu tine şi cu Nolan, dar trebuie să mă ajuți şi tu, bine? Nu vreau să mai faci nicio prostie... cum ar fi să te duci să zbori pe-afară fără să-mi spui.

— Deci, dacă-ți spun înainte, e OK? încercă el.

Malcolm se uită chiorâş la el, şi Simon se făcu mic.

— Amândoi ne dorim acelaşi lucru, Simon. Amândoi ne dorim să-l ştim pe Nolan în siguranță. Dar, dacă tu ignori regulile cu bună ştiință, nu faci decât să-l provoci şi pe Nolan să

facă la fel. Nu ştiu ce crezi tu, dar Orion şi Celeste ar fi mai mult decât bucuroşi să pună gheara pe voi, aşa că ascultă-mă, te rog, şi nu mai risca. Zboară în jurul atriumului, dacă vrei... pentru asta a fost construit. Dar lasă-mă să-mi țin promisiunea pe care i-am făcut-o lui Darryl şi să te protejez.

Simon se dezumflă. Ăsta era adevăratul motiv pentru care Malcolm încerca din răsputeri să pretindă că Simon face parte din familie. Pentru că, atunci când Darryl era pe moarte pe acoperişul Sky Tower, Malcolm îi promisese că va avea grijă de el. Având în vedere că în acel moment se cunoşteau de numai trei zile, fusese o promisiune nobilă, dar foarte greu de respectat. Iar acum erau amândoi într-o situație fără ieşire.

Oricât ar fi vrut Simon să-l ajute să-şi țină promisiunea, nu putea. Nu în totalitate. Mama lui era dispărută în continuare, şi, dacă voia s-o mai vadă vreodată, trebuia să încalce câteva reguli ca s-o găsească – şi, cel mai probabil, să dea piept şi cu bunicul lui.

Tăcerea lui îl făcu pe Malcolm să creadă că este de acord, aşa că îl bătu uşurel pe umăr, după care îl conduse în camera sa. De îndată ce Nolan termină în baie, Simon făcu un duş şi termină cu pregătirile sub o tiradă de mustrări venite din partea lui Felix.

— Ce-a fost în capul tău? îl certă şoricelul în timp ce Simon se spăla pe dinți. Puteau să te omoare sau să te prindă sau să te mănânce...

— Nu prea cred că există vreun animal în New York care mănâncă acvile, mormăi Simon cu gura plină de clăbuc.

— Dacă te prindea Orion? insistă Felix. Ce s-ar fi întâmplat cu tine atunci? Cu mine?

Simon oftă şi dădu drumul la apă, scuipând spuma în chiuvetă.

— Ai fi găsit tu pe cineva să te hrănească. Pe cineva cu televizor.

Felix întinse o lăbuță minusculă sub jetul de apă şi se spălă pe mustăți.

— Chiar mi-e dor de emisiunile mele, recunoscu el, scuturându-şi mustățile. Dar nu! Nu te las să vorbeşti aşa. N-oi fi tu moştenitorul regelui animalelor, dar tot eşti important pentru mine. Eşti important pentru Nolan, pentru Malcolm...

— Nolan nu mă-nghite, şi Malcolm este drăguț doar pentru că aşa i-a zis Darryl.

Simon îşi puse periuța de dinți lângă cea a fratelui său şi îşi pieptănă părul ciufulit.

— Malcolm te poate proteja şi fără să te iubească. Felix se cățără pe umărul lui Simon când acesta ieşi din baie şi intră în cameră ca să-şi caute şosete. S-ar putea ține de cuvânt şi dacă s-ar purta urât cu tine, dar nu se poartă.

Deşi Simon nu-şi cunoştea prea bine unchiul, nu şi-l putea imagina pe Malcolm comportându-se urât vreodată.

— Dacă încerci să mă convingi că o să fim o familie mare şi fericită, până la urmă, mie nu prea-mi vine să cred. Nu voia să facă parte din nicio familie mare şi fericită, nu fără Darryl. Şi nici fără mama lui. Oricum, nu pot să stau cu mâinile-n sân atâta timp cât mama încă lipseşte.

În timp ce Simon era închis în vizuină, Orion o târa pe mama lui prin țară, căutând cu disperare piesele Prădătorului, arma cu cinci colțuri pe care regele animalelor o folosise ca să fure abilitățile celorlalți animaformi. Dar piesele nu erau uşor de găsit. Când îl detronaseră pe regele animalelor, spărseseră arma în cinci bucăți. Fiecare regat se învoise să ascundă câte o piesă, pentru ca arma să nu mai poată fi asamblată niciodată. Cu toate acestea, după ce bătuse țara în lung şi-n lat toată copilăria lui Simon în căutarea Prădătorului, mama lui era singurul om care ştia exact unde se aflau ascunse toate piesele. Acesta era motivul pentru care o răpise Orion – ca să găsească piesele şi să asambleze Prădătorul. Şi, oricât de mult şi-ar fi dorit Simon să o salveze, habar n-avea de unde să înceapă.

Deschise sertarul cu şosete şi rămase cu mâna deasupra unei perechi curate. Dar, înainte să o scoată, băgă mâna în fundul

sertarului, scoase ceasul de buzunar primit de la mama lui şi se uită pe spate. Carcasa de argint nu era cine ştie ce, dar pe spate se afla un simbol – un blazon cu cinci animale desenate unul lângă altul. Semnul regelui animalelor.

Simon nu ştia ce înseamnă. Ştia doar că mama lui îl pusese să promită că-l va purta tot timpul la el şi se simți vinovat că îl ascunsese, în schimb, în sertarul cu şosete. În acelaşi timp, era ultimul lucru pe care-l primise de la Darryl, când acesta era pe moarte, şi, deşi curățase ceasul, tot i se părea că vede pe el sângele unchiului său.

Avea şi alte obiecte care îi aminteau de mama lui – alte daruri, care nu-i provocau la fel de multă suferință.

Băgă ceasul în buzunar şi se uită deasupra biroului, la peretele pe care era lipită colecția lui de o sută douăzeci şi patru de cărți poştale pe care i le trimisese mama lui în copilărie. Una pentru fiecare lună în care lipsise din viața lui. Fiecare reprezenta câte un animal din America de Nord, iar el învățase pe de rost ce îi scrisese pe ele – informații despre fiecare animal în parte şi uneori cât de mult îi lipsea. Mai avea şi caietul ei de însemnări, în care scrisese tot ce ştia despre regele animalelor. Simon îl citise din scoarță în scoarță, căutând orice indiciu despre locul în care erau ascunse piesele. Şi, deşi întocmise o listă de locuri şi câteva indicii mai interesante, deocamdată nu avusese timp să le

pună cap la cap. Dacă aşa ceva ar fi fost vreodată posibil.

Fusese o dimineață agitată, dar stomacul lui Simon nu ştia multe şi scoase un chiorăit grav, îndemnându-l să-şi pună mai repede şosetele şi pantofii şi să pornească spre atrium. În loc să coboare pe scara în spirală, Simon se transformă în acvilă şi zbură cele câteva etaje, în speranța că va simți acelaşi fior de libertate pe care îl simțea când zbura sub cerul liber. Dar nu era la fel.

Sala de mese era deja plină de elevi, şi toți purtau banderole negre cu animale argintii, care indicau animalul în care se putea transforma fiecare. Aproape toți erau de-o seamă cu Simon sau mai mari, pentru că animaformii puteau urma studiile de cinci ani ale academiei doar după ce se transformau şi, spre deosebire de şcolile obişnuite, unde nu-i băga nimeni în seamă pe elevii mai mici, toate capetele se întoarseră spre el când intră. Privind țintă la bufetul pe care erau aşezate tot felul de preparate, inclusiv un platou cu sushi pentru regatul subacvatic, Simon îşi umplu repede farfuria şi îşi croi drum prin sala de mese. Copiii din acelaşi regat stăteau împreună şi nici măcar animaformii de şaptesprezece ani nu se amestecau, deşi se cunoşteau de atâta amar de vreme.

Dar, din fericire, nu toți elevii erau aşa. Cumva, Simon reuşise să-şi facă prieteni în

ciuda identității şi a abilităților sale. Puse tava pe o masă la care stătea un băiat blond cu ochelari, pe a cărui banderolă era un delfin argintiu.

— Neața, Jam, spuse el, înăbuşindu-şi un căscat.

Jam scoase nasul din carte şi zâmbi.

— Neața. Ai pene în păr, spuse acesta.

— Ce? Simon îşi trecu degetele prin păr şi scoase câteva pene de acvilă. Probabil îi căzuseră în timp ce se transforma. Of. Mersi.

— Ce faci aici aşa devreme? se auzi altă voce. Winter, o fată scundă şi palidă, cu păr lung şi negru se aşeză lângă Simon cu o farfurie plină cu fructe. De obicei ajungi la micul dejun cu cinci minute înainte să se-nchidă. Şi de ce miroşi ca un sconcs?

— Ă...

— S-a dus să zboare prin parc în dimineața asta. La masă se mai aşeză o fată, care, spre deosebire de Winter, deborda de energie – de la părul proaspăt vopsit în violet până la sclipirea jucăuşă din ochii ei. Ba chiar îşi colorase şi văduva neagră de pe banderolă cu un marker roz. Alfa a țipat la el o mie de ani.

— Ba n-a țipat, spuse Simon încruntându-se, în timp ce încerca să-şi dea seama dacă Ariana ar fi putut fi prin preajmă când se transformase în şoarece. Iar tu mi-ai promis că nu mă mai spionezi.

— Nu te-am spionat, se apără Ariana zâmbind şi muşcă dintr-o felie de şuncă.

Nu, se gândi Simon, nu-l văzuse decât transformându-se în pasăre. Ar fi văzut-o dacă ar fi fost cu el în tunel, şi, dacă i-ar fi aflat secretul, cu siguranță s-ar fi dat de gol până acum. Sau măcar n-ar fi recunoscut aşa uşor că l-a urmărit. Un lucru era sigur – Ariana era un spion excelent.

Un cor de râsete zgomotoase izbucni în sala de mese, auzindu-se până la ei. Nolan stătea la o masă în cealaltă parte a sălii, alături de cele mai mari şi mai necivilizate mamifere din vizuină.

Simon îl privi în ochi pe fratele lui, dar Nolan îi aruncă o strâmbătură şi-i întoarse spatele.

Simon se întoarse la farfuria lui şi băgă furculița într-o bucată de cârnat. Se părea că Nolan încă era supărat pe el.

— Alfa m-a pus pe listă, o să intru-n arenă în dimineața asta, zise Jam cu o voce uşor tremurătoare. Dacă mă pune cu cineva care nu e insectă...

— Să ştii că, teoretic, nu toată lumea din regatul meu e insectă, îl întrerupse Ariana. Păianjenii sunt alt fel de artropode[1].

— Dacă mă pune împotriva cuiva mai mare decât un greier, s-a zis cu mine! se plânse Jam. Eu nu mă pot transforma pe nisip. N-aş fi bun de nimic.

— Precis, fu de acord şi Winter, dându-şi părul din ochi. Simon se uită urât la ea. Ce?! Ați mai văzut voi delfin în deşert?

Simon n-o băgă în seamă.

— Nu-i aşa, îi spuse lui Jam. Eşti foarte bun la autoapărare.

— Da, împotriva oamenilor, răspunse Jam, împingându-şi ochelarii pe nas. Dacă mă pune împotriva vreunui mamifer sau a vreunei reptile...

Simon simți mişcare în spatele lui şi ceva alb şi moale căzu pe masă. Se întoarse şi-l văzu pe Garrett, unul dintre mamiferele cu care se hlizise Nolan mai devreme, răsturnând o găleată cu pene de gâscă direct în capul lui Winter.

— Hei! strigă Simon, dar era deja prea târziu. Penele albe şi pufoase se lipiră de părul fetei şi i se adunară în poală, iar Winter scuipă şi făcu ochii mari de uimire.

— Mă gândeam să-ți dau o mână de ajutor, corcitură, dacă tot ții morțiş să-ți crească pene, zise Garrett.

Celelalte mamifere începură să râdă în spatele lui, şi Simon strânse din pumni când îl văzu pe Nolan rânjind batjocoritor. Or fi fost ei gemeni identici, dar Simon ştia că el n-ar fi făcut aşa ceva niciodată.

Apoi se uită la Winter, care se făcuse, dintr-odată, roşie la față. Poate că lui Garrett şi lui Nolan li se părea o glumă bună, dar Simon vedea umilință şi suferință în ochii ei verzi.

Winter era un hibrid. Părinții ei nu făceau parte din acelaşi regat – tatăl ei era pasăre, iar mama, reptilă. Faptul că era un hibrid nu o schimba în ochii lui Simon, dar Winter, care crescuse lângă Orion şi îşi dorise toată viața să se transforme în pasăre, încercase cu disperare să păstreze secrete aceste detalii despre părinții ei, chiar şi față de Simon. Îşi dezvăluise adevărata formă doar ca să-l protejeze pe el, iar acum toată şcoala ştia că era un şarpe mocasin de apă.

Era unul dintre multele lucruri de care Simon se simțea vinovat, dar măcar de data asta putea să facă ceva pentru a o ajuta. În vreme ce Winter rămase încremenită, cu părul pe față, de parcă ar fi fost gata să izbucnească în plâns, Simon se ridică şi strânse atât de tare spătarul scaunului, că lăsă urme cu unghiile în lemn.

— Ştii cine mai e hibrid? întrebă el. Eu şi Nolan. Vrei să ne arunci şi nouă pene în cap?

Garrett făcu un pas spre Simon, privindu-l semeț de sus.

— N-aş avea de ce, creier de pasăre. Deja le ai. Şi, dacă profesorii ar avea un pic de minte, tu n-ai mai fi aici acum, nu după ce l-ai lăsat pe Orion să-l omoare pe Darryl Thorn. Trădătorule.

În clipa în care Garrett spuse numele unchiului său, în Simon răbufni ceva. Văzu negru înaintea ochilor şi simți de parcă o mână încinsă îi strângea inima. Fără să-l avertizeze în vreun fel – ba chiar fără să-şi dea el însuşi

seama până să fie prea târziu –, Simon se repezi la băiatul mai mare cu un urlet sălbatic.

Garrett se prăbuşi pe podeaua de lemn. Căzu în coate, cu un bufnet puternic. Simon se sui pe el şi încercă să-i imobilizeze mâinile şi picioarele, dar, până să-l ţintuiască la pământ, Garrett începu să se transforme. Corpul i se acoperi de blană, mâinile şi picioarele i se transformară în labe, iar faţa i se preschimbă în chipul unei pume, cu colţi ascuţiţi.

Într-o clipită, felina uriaşă îşi schimbă poziţia şi îşi puse laba pe pieptul lui Simon, apăsându-l atât de tare, încât se auzi un zgomot de oase trosnind.

— Crezi că poţi să te pui cu mine şi să mă şi înfrângi? Aripile tale sunt inutile dacă nu poţi zbura.

Simon gâfâia, chinuindu-se să respire, şi văzu roşu în faţa ochilor. Nu era nevoie să zboare. Se putea transforma şi în urs, dacă voia să-i arate lui Garrett ce însemna o luptă adevărată. Sau în şarpe, şi să-i facă ziua un calvar. Sau s-ar fi putut face cât un purice şi să-l atace pe Garrett când s-ar fi aşteptat mai puţin.

Tentaţia de a face toate astea, şi chiar mai mult decât atât, era irezistibilă, şi Simon începuse deja să se gândească la un tigru, când un lup uriaş îl atacă pe Garrett şi-l făcu să zboare cât colo. Simon se ridică în picioare, aşteptându-se ca lupul s-o imobilizeze pe pumă,

însă cei doi se preschimbară la loc în forme umane.

— Parcă ți-am spus să nu mai pui laba pe nepoții mei! mârâi Malcolm, şi umbra lui îl acoperi pe Garrett, care se făcu alb ca varul.

— Simon l-a atacat, spuse Nolan de la marginea mulțimii care se adunase deja în jurul lor. Garrett doar se apăra.

Simon aruncă o privire spre masa la care stăteau prietenii lui şi deschise gura ca să explice că Garrett o atacase primul pe Winter. Dar, deşi Ariana şi Jam se ridicaseră de pe scaun, în locul în care cu numai câteva secunde înainte stătea Winter nu se mai afla decât o grămăjoară de pene.

— Nu-mi pasă cine a început. Nu ne folosim abilitățile ca să ne luptăm între noi, spuse Malcolm. S-a terminat cu privilegiile în arenă până la sfârşitul lunii, Garrett. Şi, dacă mai ataci vreodată un elev, vei fi exmatriculat.

Simon nu auzi răspunsul lui Garrett, dacă reuşise să bâiguie ceva. În schimb, când se ridică în picioare, îşi văzu mâinile cu coada ochiului şi sângele îi îngheță în vine.

Unghiile i se transformaseră în gheare.

1 Denumite, de multe ori, „insecte“, artropodele sunt o încrengătură de animale nevertebrate care cuprinde numeroase clase, printre care insectele (speciile cu corpul segmentat în cap, torace şi abdomen şi şase

picioare, cum ar fi gândacii, fluturii, albinele ş.a.), arahnidele (păianjenii, scorpionii ş.a.), crustaceele (racii, homarii ş.a.) etc.

3 Hibrid

Până la sfârşitul micului dejun, Simon nu prea ascultă ce spuneau prietenii săi. Nu putea să-şi ia ochii de la mâinile lui. Degetele îi reveniseră la normal, dar fusese cât pe-aci. Dacă Malcolm nu ar fi întrerupt lupta în acel moment, nici nu voia să se gândească la ce-ar fi fost în stare să facă.

În timp ce se îndrepta spre arenă cu prietenii lui pentru antrenamente, Simon rămase mai în urmă, auzindu-l pe Garrett cum tuna şi fulgera pentru că îşi pierduse privilegiile în arenă. Spre ghinionul lui, Simon nu primise aceeaşi pedeapsă – nu primise niciun fel de pedeapsă –, ceea ce însemna că Garrett avea să-i facă viața un chin de-acum înainte. Pe de altă parte, nu avea cum să-l facă să sufere mai mult decât suferea oricum. Doar dacă l-ar fi dus mintea să se ia de prietenii lui.

Arena puțea a oțet, dar nu era aşa de rău ca duhoarea de sconcs. Simon se aşeză lângă Jam şi Ariana pe băncile de sus, cât mai departe de arenă posibil. Ariana părea supărată, iar Jam arăta de parcă i-ar fi fost rău. Simon se gândi că

era din cauza mirosului, apoi îşi aminti ce spusese Jam la micul dejun.

— Măcar nu va trebui să te lupţi cu Garrett, încercă să-l liniştească Simon când luă loc pe bancă.

— Tot e ceva, mă gândesc, răspunse Jam, deşi nu părea să se fi liniştit. Eram sigur că pe mine o să mă pună să mă bat cu el.

— Nu azi. Aţi văzut-o cumva pe Winter?

Amândoi clătinară din cap. Simon se uită la mulţimea de elevi din jur, dar nu o zări nicăieri. Însă până s-apuce să se strecoare afară ca s-o caute, în arenă îşi făcu apariţia Malcolm, urmat de doi lupi din haită.

— Nicole Fitzgerald şi Jeremy Jenkins, strigă el, şi doi elevi mai mari se ridicară în picioare. E rândul vostru.

El şi membrii haitei plecară de pe nisip, făcându-le loc celor doi. Malcolm suflă în fluier şi aceştia se transformară imediat în animaformi – un şarpe cu clopoţei şi o viespe –, şi lupta începu. De pe margine, fiecare elev îşi încuraja preferatul, dar Simon nu era prea interesat, nu când Winter dispăruse. Spre deosebire de Jam, celor mai mulţi elevi le plăceau antrenamentele în arenă. Era singura dată când aveau voie să ia formă de animale în afara spaţiului în care stăteau. Dar Simon ştia că majoritatea elevilor ignorau această regulă; văzuse cu ochii lui cum Ariana era păianjen – o văduvă neagră – cam jumătate din timp, iar majoritatea mamiferelor

se schimbau ori de câte ori haita nu era atentă. Simon îi înțelegea. Dacă ar fi putut, ar fi alergat prin şcoală în chip de alt animal în fiecare zi, doar ca să vadă cum e. Dar, pentru că nu putea, era forțat să apară în fața celorlalți ca acvilă sau om, sub ambele forme suferind însă la fel de mult.

Lupta fu câştigată de viespe, după ce şarpele încercă să o prindă în gură şi se trezi cu o înțepătură de toată frumusețea, fiind obligat să se predea. Elevii aclamau victoria, dar, cu fiecare luptă, Simon îşi pierdea şi mai mult interesul. Îl simțea pe Jam din ce în ce mai crispat lângă el, dar nu ştia ce să facă altceva decât să-şi îmbărbăteze prietenul şi să-l asigure că totul avea să fie bine. Odată, Jam se luptase cu un membru al haitei şi câştigase. Cu un coleg avea să fie o nimica toată.

Tocmai când Simon se gândea serios să ceară voie să meargă la baie, în speranța că nu-l va urmări nimeni, Malcolm strigă numele celor care trebuiau să intre în arenă.

— Benjamin Fluke şi...

Simon îşi ținu răsuflarea.

— Nolan Thorn.

Făcu ochii mari şi se uită la Jam.

— Măcar nu e Garrett, reuşi el să spună, dar asta nu-i aduse prea mare mângâiere. Deşi Nolan era adevăratul moştenitor al regelui animalelor, toată lumea din vizuină credea că nu se poate transforma decât într-un lup uriaş,

la fel ca unchiul lor. Şi, la starea pe care o avea fratele lui în dimineața aceea, Simon l-ar fi crezut în stare să sară la gâtul cuiva.

Cu mâinile tremurânde, Jam coborî în arenă, unde îl aştepta Nolan, pregătit şi radiind de hotărâre. Neliniştit, Simon se aplecă pentru a vedea mai bine. Pentru moment uitase de - Winter. Lupta asta nu avea cum să se termine cu bine.

— O să fie OK, spuse Ariana, dar nici măcar ea nu părea foarte convinsă.

Malcolm suflă în fluier şi lupta începu. Nolan se transformă într-o clipită într-un lup cenuşiu. Jam se poticni, aproape împiedicându-se în propriile picioare. Chiar şi de la distanța aceea, Simon vedea pe fața lui cât de panicat era.

— Apucă-l de ceafă! strigă Ariana, dar Simon rămase mut când Nolan se apropie de Jam. Dacă mamiferele n-aveau nicio problemă să-şi bată joc de Winter de față cu toată lumea, Simon nici nu voia să-şi imagineze ce avea de gând Nolan să-i facă lui Jam.

Ca o vijelie de blană şi colți, Nolan mârâi şi sări cu labele pe pieptul lui Jam, țintuindu-l la pământ. Ochelarii lui Jam zburară în nisip. Nolan începu să-şi arate colții, rânjind fioros, la numai câțiva centimetri de gâtul lui Jam. Chiar dacă nu-l muşcă, Jam se strâmbă de durere, şi Simon observă că lupul îşi înfipsese adânc ghearele în uniforma neagră a prietenului său.

— Îl răneşte! strigă el, dar uralele mulțimii îi acoperiră cuvintele.

De ce nu ceda Jam?

Lupul se dădu la o parte de pe pieptul lui Jam, îi rupse cămaşa cu ghearele, apoi îl apucă de gheată cu colții. Înainte ca Simon să poată striga din nou, Nolan începu să-l târască pe Jam prin nisipul de la marginea arenei, ca şi cum s-ar fi lăudat cu trofeul său. În timp ce făcea paradă cu reuşita lui, călcă înadins pe ochelarii lui Jam.

Simon simți că îi fierbe sângele în vine de furie şi începu să se transforme fără voia lui. O clipă înspăimântătoare, pe măsură ce vederea i se schimba şi membrele i se contorsionau, nu fu sigur în ce animal avea să se transforme. Însă, de îndată ce deschise gura şi scoase un țipăt de acvilă, îşi întinse aripile şi zbură jos în arenă, clocotind de furie. De el n-avea decât să se ia cât voia, dar Jam chiar nu făcuse nimic pentru a merita umilința aceea.

— Dă-i drumul! spuse Simon pe un ton poruncitor, aterizând pe spatele lui Nolan şi apucându-l de vârful urechii cu ciocul.

Probabil că îl ciupise mai tare decât intenționase, pentru că lupul scânci şi-i dădu drumul imediat ghetei lui Jam.

— Ce faci? strigă Nolan, încercând să-l alunge.

Acum, că fratele lui îl eliberase pe Jam, Simon se ridică de pe Nolan şi, după ce bătu de

câteva ori din aripi, se ridică vreun metru de la pământ.

— Îi făceai rău. Lupta s-a terminat.

— Nu s-a dat bătut! Nolan sări în aer şi încercă să-l muşte, câțiva centimetri despărțindu-l doar de penele acvilei. Simon se înălță şi mai mult. Nu poți face asta!

— Încetați, amândoi. Malcolm înaintă agale spre ei, şi Simon văzu, din punctul în care se afla, venele umflate de la gâtul unchiului său. Simon, ştii doar că nu trebuie să te amesteci în lupta altcuiva.

— Dar Nolan...

— Am văzut şi eu, Simon. Transformați-vă amândoi şi ne vedem sus.

Simon ateriză uşor lângă Jam şi, deşi era încă nervos, se strădui să revină la forma sa umană.

— Eşti bine? întrebă el coborând în genunchi pe nisip, lângă Jam.

Jam încuviință din cap, deşi zgârieturile care se zăreau prin cămaşa sfâşiată spuneau altceva.

— Îmi vezi ochelarii pe undeva?

Simon bâjbâi prin nisip până îi găsi – deformați şi rupți, exact cum se temea.

— Nolan a călcat pe ei, spuse el pe un ton spăsit când i-i întinse lui Jam.

— Să vezi ce-o să-mi facă generalul, spuse Jam.

Lentila din stânga era crăpată pe mijloc, iar brațul drept fusese rupt în două. Nu mai puteau fi reparați.

— Atunci, spune-i adevărul... că n-a fost o luptă dreaptă, zise Simon. Tatăl tău va înțelege.

— Simon. La etaj! Acum! se auzi glasul răstit al lui Malcolm de la jumătatea scărilor.

Simon se ridică oftând şi îi întinse brațul lui Jam. Acesta se poticni puțin, dar reuşi să-şi recapete echilibrul în nisipul denivelat.

— Ne vedem în clasă, adăugă Simon când veni şi Ariana din tribune. Dar du-te la cabinet, mai întâi.

— O să am eu grijă să nu cadă, spuse Ariana şi, deşi era aproape cu un cap mai scundă decât Jam, îl luă pe după mijloc şi îl conduse spre uşă.

Simon i se alătură fratelui său în biroul lui Malcolm de la etaj, dar se aşeză la o distanță considerabilă de el. De îndată ce Malcolm închise uşa cu un clic uşor, Simon simți că i se ridică părul pe ceafă.

— Nu ştiu ce se întâmplă între voi doi, dar, orice ar fi, trebuie să terminați odată, spuse Malcolm.

— De ce țipi la mine? se răsti Nolan, deşi Malcolm nu ridicase vocea. Simon a...

— Am fost şi eu acolo. Nu e nevoie să-mi povesteşti, îl opri Malcolm şi se aşeză pe marginea biroului. O voi spune de o sută de ori dacă e nevoie: sunteți frați. De acum înainte, veți face parte unul din viața celuilalt şi, ori învățați să vă înțelegeți, ori o să suferiți din cauza asta.

— Nu ştiu cum poți să-mi ceri să mă-nțeleg bine cu el când face tot timpul chestii din astea, se apără Nolan şi îşi încrucişă brațele.

— Iar eu nu pricep cum te-ai aştepta tu să mă-nțeleg cu tine când te iei tot timpul de prietenii mei, răspunse Simon.

Malcolm oftă.

— Mai avem treizeci de minute de antrenament până încep orele, spuse unchiul lor. Eu mă duc înapoi. Voi doi rămâneți aici şi discutați până vă înțelegeți. Şi nu care cumva să plecați până nu vă comportați ca nişte frați. S-a înțeles?

Deşi nici Simon, nici Nolan nu dăduseră vreun semn că ar fi fost de acord, Malcolm ieşi din birou şi închise uşa în urma lui. Câteva minute, Nolan refuză să se uite la Simon sau să zică ceva. Simon ştia fără urmă de îndoială că fratele său nu ar fi acceptat nimic în afară de scuze, ba chiar s-ar fi şi certat cu el ca să-şi impună punctul de vedere. Pentru Simon nu mai avea niciun rost – toate progresele, cât de mici, pe care le făcuse relația lor în ultimele două luni dispăruseră ca prin farmec într-o singură dimineață.

— A fost pentru prima oară pe luna asta când Malcolm m-a lăsat să lupt în arenă, şi tu a trebuit să mă umileşti în fața tuturor, izbucni Nolan, în cele din urmă.

— N-aş fi făcut aşa dacă nu l-ai fi chinuit pe Jam, spuse Simon. Nu trebuia să-l târăşti aşa prin nisip. El nu ți-a făcut nimic.

Nolan pufni.

— E slab.

— Nu şi când e în apă. Simon clătină din cap. E prietenul meu. Dacă te-ar fi pus să te lupți cu oricine altcineva, niciodată n-ai fi...

— Crezi că-mi pasă că e prietenul tău? întrebă Nolan.

— Da. Şi mai cred şi că l-ai pus pe Garrett să-i facă gluma aia proastă lui Winter doar pentru că şi ea e prietena mea.

Nările lui Nolan fremătară la fel cum i se întâmpla şi lui Simon când era supărat şi nu ştia ce să spună. După câteva secunde, Nolan izbucni:

— Toată şcoala ştie că ții mai mult la prietenii tăi decât la mine sau la Malcolm. Eşti mereu cu ei şi, dacă nu te obligă Malcolm, cu mine nici măcar nu te sinchiseşti să vorbeşti. Uneori cred că... cred că, dacă ar trebui să alegi, i-ai alege pe prietenii tăi.

Rămas fără cuvinte, Simon se uită lung la el. Nu era o alegere pe care ar fi vrut s-o facă vreodată, dar, dacă ar fi fost nevoit... dacă era să fie sincer cu sine, Nolan avea dreptate. I-ar fi ales pe Winter, pe Jam, pe Ariana.

— Pentru mine nu e acelaşi lucru, spuse Simon cu un nod în gât. Tu îl cunoşti pe

Malcolm de când te ştii. Face parte din familia ta. Eu... eu nu fac.

— Cum nu faci? Nu faci parte din familia noastră? Nolan miji ochii şi, în sfârşit, se uită la el. Ai putea, să ştii, dacă ai încerca. Dar tu nu vrei. Tu nu stai cu mine...

— Pentru că prietenii tăi mă urăsc, se apără Simon. Sau n-ai auzit ce mi-a spus Garrett?

— Eşti un trădător, mârâi Nolan. Mă trădezi pe mine. Pe Malcolm. Şi pe mama. Din cauza ta a dispărut.

Simon ar fi preferat să primească un pumn în burtă decât să fie nevoit să asculte cuvintele pline de venin ieşite din gura lui Nolan. Simțea acel val de furie fierbinte în tot corpul. Se chinui să nu se transforme, trase adânc aer în piept şi încercă să se calmeze. Dar nu reuşi.

— Nu te-am trădat. Tu eşti cel care are deja o familie. Familia mea a murit pe acoperişul Sky Tower, iar tu şi Malcolm nu îl veți înlocui niciodată pe Darryl. Şi da, poate că stau mai mult cu prietenii mei, dar asta pentru că ei mă plac şi mă vor în preajma lor. Tu vrei doar pe cineva care să-ți spună cât de grozav eşti. Doar că nu eşti, încheie Simon şi se ridică în picioare, uitându-se urât la fratele lui. Oamenii grozavi nu îi batjocoresc pe ceilalți. Oamenii grozavi îi acceptă pe cei din jur şi sunt drăguți şi nu le spun altora că sunt trădători sau potăi şi nu se poartă de parcă ar fi buricul pământului. Nu ai

fost şi nu vei fi niciodată centrul existenței mele, ai înțeles?

— Da, m-am prins, răspunse Nolan pe un ton răutăcios. Bine că ştiu ce gândeşti cu adevărat despre mine. Probabil că te gândeşti şi că mama a greşit, nu-i aşa? Când m-a ales pe mine în locul tău.

Simon nu se mai sinchisi să-i răspundă. Ieşi valvârtej din birou şi trânti uşa în urma lui, fără să-i pese dacă Malcolm avea să se supere pe el. Unchiul lui era deja supărat şi, dacă lucrurile continuau să meargă aşa de prost între ei, avea să fie mereu supărat.

În timp ce colegii lui îşi terminau antrenamentele în arenă, Simon dădu o tură prin vizuină, verificând dacă Winter nu se afla cumva prin clasele goale sau la bibliotecă. Ba chiar mai băgă capul o dată în sala de mese, să vadă dacă nu cumva încercase să se întoarcă la micul dejun după ce restul plecaseră, dar nu era nici acolo. Îngrijorat, porni spre aripa reptilelor. Având în vedere cât de mult ura Winter că era şarpe, Simon se îndoia că s-ar fi ascuns acolo, dar, cum majoritatea elevilor erau în arenă, exista o şansă.

Fiecare dintre cele cinci aripi ale animaformilor era construită în ideea de a crea un mediu familiar pentru membrii respectivului regat, iar reptilele trăiau într-un deşert de nisip, sub soarele arzător.

Simon mai venise aici doar de câteva ori şi începu imediat să se uite pe jos, ca să nu calce pe nimeni pe coadă.

În dormitorul reptilelor se afla o oază – pentru reptilele cărora nu le plăcea în deşert, îşi zise Simon în sinea lui. Un crocodil mai mare îl privi suspicios când trecu pe lângă el, aşa că Simon avu grijă să ocolească băltoaca de noroi. Dar Winter nu se afla în camera ei şi nici în salonul comun.

Ieşi din aripa reptilelor când antrenamentele erau pe cale să se termine, aşa că nu avu încotro şi trebui să-şi scuture nisipul de pe haine şi să pornească spre clasă, ca să meargă la prima oră din ziua aceea: istoria animaformilor. Era o materie mult mai interesantă decât războaiele şi revoluţiile pe care le studiase la şcoală, şi era şi disciplina preferată a lui Winter.

Dar, când ajunse în clasă, văzu că banca ei era goală. Se aşeză între Jam şi Ariana, încercând să ignore ceafa lui Nolan, care se vedea la trei rânduri în faţă.

— Ai fost la cabinet? îl întrebă pe Jam, care purta o cămaşă curată şi o pereche de ochelari de schimb.

— Sunt bandajat tot, răspunse Jam. Asistenta a spus că n-ar trebui să intru în apă câteva zile. Generalul nu va fi prea încântat.

Dar Jam abia aştepta să apară o scuză ca să aibă mai mult timp de citit şi să scape de

nesfârşitele antrenamente subacvatice. Simon îi aruncă un zâmbet şi Jam îi zâmbi şi el.

Profesorul lor, domnul Barnes, un bărbat înalt cu un barbişon neîngrijit şi obrajii supţi, îşi drese glasul, semn că ora era pe cale să înceapă. Simon se îndreptă uşor, cu pixul pregătit să ia notiţe pentru Winter. Măcar aşa avea să aibă o scuză ca s-o caute mai târziu.

— De-a lungul istoriei, semnificaţia statutului de animaform s-a schimbat, începu domnul Barnes plimbându-se încet prin faţa clasei cu mâinile la spate. Ne-am adaptat la tehnologia modernă şi la micşorarea habitatelor noastre naturale. Am învăţat cum să trăim perfect ca om sau animal şi, în ciuda numeroaselor războaie care au fost, am reuşit să supravieţuim şi să mergem mai departe. Deşi legile s-au schimbat de-a lungul secolelor, există trei principii împărtăşite de toate regatele. Cine îmi poate spune cele trei legi din lumea animaformilor?

Jam ridică repede mâna, dar privirea domnului Barnes se opri asupra Arianei, care se juca cu pixul şi se lăsase pe spătarul scaunului ca să-şi pună bocancii pe marginea scaunului din faţă.

— Prima regulă: „Respectă natura şi ordinea naturală a lumii". A doua regulă: „Nu vâna niciodată alţi animaformi". Iar cea de-a treia şi cea mai importantă: „Nu dezvălui lumea animaformilor niciunui om".

— Foarte bine, domnişoară Webster, spuse domnul Barnes. Poți să explici clasei de ce este atât de importantă pentru semenii noştri păstrarea acestui secret?

— Din cauza experimentelor, interveni Nolan înainte ca Ariana să poată spuse vreun cuvânt. Încă din Evul Mediu, dacă un animaform era descoperit de oameni, aceştia îl omorau prin tortură sau îl ardeau de viu, ca pe vrăjitoare.

— Viața ar fi infinit mai uşoară dacă aş putea face o vrajă şi să te fac să dispari, mormăi Ariana, continuând să se joace cu pixul.

Nolan nu dădu niciun semn că ar fi auzit-o.

— Şi de aceea păstrarea secretului, mai presus de orice, este o regulă respectată de toți semenii noştri, spuse domnul Barnes. Cei care au făcut greşeala de-a se transforma în fața altora sau de a-şi mărturisi secretul prietenilor şi iubiților non-animaformi întotdeauna au plătit scump. Sunt sigur că familiile multora dintre voi v-au învățat acest lucru încă de când erați de-o şchioapă, cu mult înainte să vă puteți transforma, iar aceasta este o lege pe care o respectăm şi în ziua de azi.

— Dar cum rămâne cu prima transformare? întrebă Simon. Aproape fiecare cap din clasă se întoarse spre el, dar Simon rămase cu ochii la domnul Barnes şi strânse din pumni, imaginându-şi cum s-ar fi simțit dacă ar fi avut gheare în loc de unghii. Majoritatea animaformilor nu pot controla asta, nu-i aşa?

— Deşi există cazuri rare de copii animaformi crescuți printre oameni – ca, ă, dumneavoastră, de exemplu, domnule Thorn –, veți vedea că aproape toți animaformii aleg să-şi crească copiii printre semenii lor, răspunse domnul Barnes. Fiecare regat are habitate şi comunități în toată țara, pentru a veni în întâmpinarea nevoilor specifice ale populației lor.

— Şi dacă nu ştiu din ce regat vor face parte copiii? continuă Simon.

Câțiva elevi se foiră neliniştiți pe scaun, uitându-se unii la alții.

— Te referi la... hibrizi, da, spuse domnul Barnes şi-şi drese glasul. Dacă se întâmplă să crească într-un mediu nepotrivit pentru animalele în care se vor transforma, în cele din urmă, lucru care, desigur, nu va fi descoperit până la prima transformare, pot apărea... situații confuze. De-asta sunt descurajate relațiile dintre animaformi din regate diferite, adăugă el. Unele comunități interzic chiar hibrizii, deoarece prezența lor duce deseori la marginalizare sau la alte atitudini negative.

— Dar nu este vina hibrizilor, spuse Simon. Nu ar trebui să fie pedepsiți pentru asta.

— De acord, mărturisi domnul Barnes, privind în jos spre Simon cu un fel de compasiune în ochi. Dar mă tem că există prea puține soluții, în momentul de față, care să mulțumească pe toată lumea. Până se va schimba ceva, mă tem că, deşi este o pată

ruşinoasă pe obrazul regatelor noastre, hibrizii vor rămâne în continuare, de multe ori, la marginea societății, mult timp după ce s-au transformat, mai ales dacă au crescut în regatul nepotrivit.

Tăcerea se aşternu peste sala de clasă şi, când deveni evident că domnul Barnes aştepta ca Simon să reacționeze cumva, băiatul încuviință repede din cap. Domnul Barnes schimbă imediat subiectul apoi, iar Simon băgă nasul în caiet, simțind privirile pătrunzătoare ale celorlalți copii.

Dar îi ignoră. Măcar acum înțelegea de ce îi fusese ruşine lui Winter să recunoască deschis că era un şarpe crescut în regatul păsărilor, aşa că se gândi la asta până la sfârşitul orelor, încercând să găsească o soluție – orice soluție – de-a o ajuta. Avea să o susțină de fiecare dată, până când Nolan şi mamiferele pricepeau cum stă treaba, şi avea să-i fie alături cât îl lăsa ea. Mai mult decât orice, în acel moment, îşi dorea să vorbească cu ea – să se asigure că ştia că nu era singură. Dar, după ce fusese batjocorit toată viața de copii mai mari şi mai puternici decât el, Simon ştia că ar fi fost inutil să-i spună că totul avea să fie bine. Bineînțeles că avea să fie din ce în ce mai bine, cu timpul, dar nu şi acum, iar asta era tot ce-şi dorea. Şi, probabil, tot ce-şi dorea şi Winter.

— Unde s-o fi dus? întrebă Simon în timp ce se îndrepta, alături de Jam şi de Ariana, spre laboratorul de zoologie. Am căutat-o peste tot.

— Uneori o mai întinde afară, spuse Ariana, care ducea şi rucsacul lui Jam, în ciuda protestelor sale. Există un tunel şi în aripa reptilelor.

Jam clipi şi făcu ochii mari în spatele ochelarilor. Lentilele de acum erau mai groase decât celelalte şi îl făceau să semene şi mai mult cu o bufniță.

— De unde ştii? întrebă el.

— Cineva trebuie să o supravegheze, spuse Ariana. Dar nu e ca şi cum ar merge la Sky Tower sau ceva. Se plimbă doar prin grădina zoologică.

— O să mă duc s-o caut când o să fie lumea la masă, spuse Simon.

Era riscant să plece iarăşi din vizuină după ce îl prinsese Malcolm în dimineața aceea, dar nu putea suporta gândul că Winter era singură acum. Merita să primească o sancțiune, două, doar ca să o ştie în siguranță.

Imediat după ce se termină ora de zoologie şi veni ora prânzului, îşi luă rămas-bun de la Jam şi de la Ariana şi porni înapoi spre aripa Alfa. Îşi lăsă rucsacul, intră în camera lui Nolan şi se opri când văzu biblioteca masivă care acoperea acum intrarea în tunel.

— E blocat, se auzi glasul lui Felix, care urcă pe piciorul lui Simon şi se opri în palma lui

strânsă căuş. Am verificat deja. Şi, apropo, nu crezi c-ai avut destule probleme pe ziua de azi?

Nu ştia ce vorbeşte, dar Simon îi povesti imediat ce se petrecuse la micul dejun.

— Cred că Winter este acolo, afară, spuse el, în cele din urmă. Trebuie să trec prin celălalt tunel, dar haita se poate întoarce în orice clipă. Poți să le distragi tu atenția dacă se-ntorc?

Lui Felix îi tresăriră mustățile.

— Dacă află Alfa, mă face la capac cu usturoi şi mă haleşte la gustarea de după-amiază.

— Malcolm n-o să afle, şi, dacă află, n-o să-l las să-ți facă nimic. Felix, te rog... nu-ți mai cer nimic până la sfârşitul anului.

— Asta chiar e gogonată, ştii şi tu. Oftă adânc. Bine. Dar, dacă te prind, să ştii c-am şters-o de aici, da?

— Mersi mult, Felix, spuse Simon, punând şoricelul în buzunarul uniformei sale negre, în ciuda protestelor sale.

La marginea cea mai îndepărtată a atriumului, dincolo de iarba verde şi de copacii înalți, se afla o uşă care ducea în biroul lui Alfa. Simon intrase acolo doar de câteva ori, şi niciodată nu fusese vreo plăcere. La început fusese biroul lui Celeste Thorn, înainte ca Malcolm să o alunge şi să preia titlul de Alfa. Acum, practic, era biroul lui Malcolm, dar Simon nu-l văzuse niciodată pe unchiul lui intrând acolo.

Simon îl scoase pe Felix din buzunar şi-l puse pe jos.

— Să chiţăi dacă vine cineva, îi spuse el şi deschise uşa.

Balamalele scârţâiră şi Simon se strâmbă, dar de-acum nu mai putea da înapoi.

Era o cameră de lucru obişnuită, cu un birou mare din lemn de mahon şi un şemineu rece şi gol. Pe perete erau atârnate patru portrete şi, deşi Simon nu reuşea să distingă prea bine detaliile în întunericul din încăpere, ştia exact cum arătau. Unul era cu însăşi Celeste, iar celelalte trei îi reprezentau pe fiii ei: Darryl, Malcolm şi tatăl lui Simon, Luke, pe care îl adoptase şi-l crescuse ca pe fiul ei. Pe Simon îl tenta, într-un fel, să aprindă lumina şi să se uite puţin la chipul tatălui său. Trecuseră luni bune de când văzuse portretul ultima dată şi se temea că uitase cum arată tatăl lui. Dar, cum nu mai era mult şi prânzul avea să se termine, prioritatea lui acum era Winter.

Trase de marginea portretului lui Darryl. Nu-şi făcea griji că ar putea uita vreodată chipul unchiului său – îl avea în faţa ochilor de fiecare dată când încerca să adoarmă. Rama tabloului se deschise cu un clic, descoperind intrarea în tunel. Simon urcă înăuntru. Nu mai ieşise prin tunelul acela, dar, ultima dată când fusese în birou, Winter susţinuse că tunelul ducea sus, în grădina zoologică. Simon nu putea decât să spere că avusese dreptate.

Deşi era s-o păţească în dimineaţa aceea cu Malcolm – şi Ariana –, închise ochii şi îşi dori să se mai transforme o dată în şoricel. Nu vedea nimic din cauza întunericului, dar simţi cum tunelul capătă proporţii uriaşe pe măsură ce el se micşora la dimensiunile lui Felix. Clipi şi îşi răsuci vârful cozii ca să se asigure că şi-a regăsit echilibrul, apoi o luă la fugă spre suprafaţă.

Câteva minute mai târziu ajunse la ieşire, care era acoperită de frunziş, semn că nu mai fusese folosită de ceva timp. Nu era nicio surpriză – doar cei care aveau acces la aripa Alfa ar fi putut trece de portret, iar membrii haitei nu erau interesaţi să facă asta deoarece puteau să iasă în grădina zoologică după pofta inimii. Simon se transformă înapoi în om şi, după ce dădu frunzele la o parte, se târî afară pe aleea rece. Lumina orbitoare a soarelui îl făcu să mijească ochii.

Winter avusese dreptate. Tunelul dădea chiar în partea din spate a grădinii zoologice, lângă Iazul Ţestoaselor. Simon răsuflă uşurat şi se ridică în picioare ca să-şi şteargă murdăria de pe genunchi. La câţiva metri depărtare, o fetiţă de cel mult patru ani se holba la el cu ochii cât cepele. Simon îşi duse un deget la buze şi trecu în fugă pe lângă ea.

Grădina zoologică nu era prea aglomerată, cel puţin nu în mijlocul săptămânii, dar Simon cercetă fiecare alee şerpuitoare şi fiecare clădire,

dar tot nu o găsi pe Winter. Dezamăgit, se opri lângă un om care vindea animale de pluş şi oftă. Poate că Winter nici nu se mai afla acolo, dar unde-ar fi putut fi? Să fi fugit, până la urmă? Se uită în depărtare spre oraş şi văzu Sky Tower, care se afla la numai câteva străzi depărtare de parc. Dacă zbura, putea să ajungă pân-acolo şi-napoi înainte să se termine prânzul.

Simon era pe punctul de-a căuta un colț întunecat în care să se transforme, când zări cu coada ochiului o statuie cunoscută. Lupul de piatră nu părea ceva deosebit şi cei mai mulți vizitatori treceau pe lângă el fără să-i arunce măcar o privire, dar Simon ştia mai bine. Statuia marca locul de odihnă al unchiului său, era o piatră de mormânt, de fapt, concepută astfel pentru a nu ieşi în evidență printre celelalte statui din grădină. O a doua statuie era a tatălui său, dar Simon se apropie de cea a lui Darryl. Nu putea pleca fără să-i facă o vizită, nu când se afla atât de aproape de el.

— Hei, şopti băiatul, mângâind botul lupului şi pipăind cicatricea de pe obrazul lui stâng. Îmi pare rău că n-am mai venit în ultimul timp. Malcolm respectă promisiunea pe care ți-a făcut-o şi îmi e din ce în ce mai greu să ies de-a…

Se opri. La baza statuii, pe jumătate ascuns de o piatră slăbită din locaşul ei, zări ceva colorat care arăta aproape ca un gunoi. Se lăsă

în genunchi, scoase piatra şi din ascunzătoare apăru un ghemotoc de hârtie groasă.

Era o carte poştală.

Cu inima bubuindu-i în urechi, Simon ridică ilustrata colorată, care reprezenta deşertul Arizona, şi o întoarse. Pe spate nu erau decât cinci cuvinte, şi Simon recunoscu scrisul mamei sale.

„Aş vrea să fii aici."

4 Păsările din Paradise Valley

Cu mâinile tremurânde, Simon reciti de mai multe ori cartea poştală, în căutarea unui indiciu că totul nu era decât o mare farsă. Mama lui era cu Orion. Nu avea cum să se fi întors în New York şi să-i ascundă lucrul acesta.

O vrabie ateriză pe umărul lui.

— Simon Thorn a găsit-o! ciripi ea, umflându-se în pene de mândrie.

— Asta? întrebă el, ridicând cartea poştală. Tu ai lăsat asta pentru mine?

— A lăsat-o o pasăre din locul nisipos, spuse ea şi îl ciuguli de ureche. Mâncare?

Simți un fior de speranță şi, după ce căută prin buzunare, îi întinse păsării jumătatea de biscuit pe care voia să i-o dea lui Felix. Pasărea zbură şi Simon porni spre mijlocul grădinii zoologice, cu gândurile învălmăşindu-i-se în cap.

Mama lui era în Arizona. Orion o dusese acolo ca să caute altă piesă din Prădător. Privi din nou cartea poştală. În imagine era un şarpe cu clopoței – probabil căutau piesa reptilelor, îşi zise el, trecând cu degetele peste literele rotunjite. Se îndoia că celelalte regate ar fi încercat să-şi ascundă piesa în deşert.

Simon înghiți în sec. Trebuia să găsească o cale să ajungă în Arizona. Poate că economisise destul de-a lungul anilor cât să-şi cumpere un bilet de avion sau poate împrumuta de la cineva – n-ar fi vrut să-i spună „furt“ –, de la Malcolm. Oricum, mama lui avea nevoie de ajutor şi nu voia s-o dezamăgească. Nu ştia în cât timp ajunsese cartea poştală la el şi exista o şansă ca ei să fi găsit deja piesa cu pricina şi să fi plecat deja în cătarea alteia. Dar acesta era singurul indiciu pe care îl avea şi trebuia să-l urmeze. Cât mai repede.

Nu-şi dădu seama că trecuse pe lângă Winter până când nu se împiedică de un stol de porumbei care se adunaseră la picioarele ei. Fata stătea țeapănă pe o bancă aflată în fața expoziției de foci, cu o găleată de pop-corn pe genunchi şi privea lung la porumbeii de pe asfalt care ciuguleau floricelele împrăştiate pe jos. Fără să se uite măcar o dată în direcția lui, i se adresă pe un ton caustic:

— Era şi timpul. Ai trecut de două ori pe lângă mine.

— Eram cu mintea în altă parte. Simon băgă cartea poştală în buzunar şi se aşeză lângă ea fără să întrebe nimic. Ea nu se dădu mai încolo. Credeam că urăşti porumbeii.

— Sunt singurele păsări care se mai apropie de mine acum, murmură ea. Tu ce cauți aici?

Simon ezită.

— Îmi pare rău pentru ce ți-au făcut Garrett şi Nolan.

— Nu trebuie. Mă mir c-au aşteptat atât. Mai aruncă o mână de pop-corn pe jos şi încă mai aterizară şase porumbei în jurul lor. Ochii ei verzi erau înroşiți de plâns. Nu mai vreau aici.

Simon împinse o piatră cu vârful tenişilor.

— Uneori nici eu.

Ea pufni.

— Darryl şi mama ta nu au vrut să te părăsească. Nu s-au gândit să te abandoneze doar pentru că te-ai transformat în şarpe în loc de pasăre. Măcar ei încă te iubesc. Tu măcar mai ai o familie.

— Mă iubeau, o corectă el şi tot entuziasmul pe care îl simțise de când găsise cartea poştală dispăru ca prin farmec. Darryl m-a iubit. Şi acum s-a dus. Nu mai trebuia să sublinieze că, dacă nu ar fi fost Winter, probabil că unchiul lui ar mai fi fost în viață şi acum. Acest adevăr rece şi dureros se strecurase între ei încă din ziua în care murise Darryl şi, deşi amândoi făcuseră tot ce le stătuse în putință ca să treacă peste, niciunul dintre ei nu uitase. Simon nu ştia dacă

avea să uite vreodată, tot aşa cum nu era convins că Winter avea să uite vreodată că din cauza lui ştia Orion că este şarpe, în realitate.

Un porumbel de două ori mai mare decât ar fi fost normal veni la picioarele lui.

— Mâncare?

Simon luă câteva floricele din găleată şi le aruncă spre el.

— Încerc să te ajut, îi spuse apoi lui Winter.

— Cum? Poți să-mi aduci înapoi viața pe care o aveam înainte?

— Nu ştiu… Fiind prietenul tău.

— Uite unde te-a adus asta până acum, se răsti ea. Doar… lasă-mă-n pace, Simon. Nu ştiu de ce te străduieşti atât de mult.

— Pentru că trebuie s-o facă cineva şi pe-asta. În fiecare zi se întâmplă lucruri rele, şi uneori… uneori pare să fie sfârşitul lumii. Dar, până la urmă, se rezolvă toate.

Winter îl fulgeră cu privirea.

— Chiar crezi asta?

El îşi pipăi cartea poştală din buzunar.

— Da, zise Simon cu hotărâre în glas, deşi nici el nu era prea sigur cu zece minute în urmă. Trebuie doar să mergem mai departe. Poate… poate că va mai trece o vreme până o voi găsi pe mama. Poate că nu vom putea să-l oprim pe Orion să pună mâna pe toate piesele Prădătorului. Dar, indiferent ce s-ar întâmpla, ne avem unul pe altul. Nu?

O clipă îndelungată, ea nu spuse nimic, dar, în cele din urmă, se frecă pe obraz şi dădu din cap cu reticență. Nu se uită la el, dar spuse încet:

— Mulțumesc că mi-ai luat apărarea. Nu ai avut probleme, nu-i aşa?

— Malcolm are alte motive să fie supărat pe mine, răspunse Simon. Garrett e un tâmpit. O să i-o coacem noi cumva.

— Asta îl va întoarce şi mai mult împotriva noastră.

— Vom fi pregătiți.

Porumbeii gânguriră, aşteptând mâncare, iar Winter le mai aruncă o mână de pop-corn. În cele din urmă, Simon scoase cartea poştală din buzunar şi, fără să o lase din mână, i-o arătă lui Winter.

— Am găsit asta la mormântul unchiului meu. Este de la mama, explică el. Îmi trimitea mereu cărți poştale când stăteam cu Darryl.

— Le-am văzut pe peretele din camera ta.

Se încruntă, încercând să desluşească scrisul.

— „Aş vrea să fii aici“? Ce înseamnă asta?

— A trimis-o din Arizona, spuse el şi o întoarse pe cealaltă parte. Din Paradise Valley, unde-o mai fi şi asta.

— Şi ce ar trebui să facem noi acum? întrebă Winter. Simon se uită lung la ea şi fata făcu ochii mari. Simon, nu! N-avem cum!

— De ce?

— De ce crezi? Îți aminteşti ce s-a întâmplat ultima oară când ai încercat să te lupți cu Orion. Chiar vrei să se întâmple la fel?

— Are nevoie de ajutorul meu, spuse Simon, măcinat de un sentiment copleşitor de vinovăție. Ultima dată când încercase să se lupte cu Orion, murise Darryl. Nu pot s-o las aşa. E mama mea.

— De unde ştii că e cu adevărat de la ea? întrebă Winter.

— Pentru că îi cunosc scrisul. Îmi scrie de când mă ştiu. L-aş putea recunoaşte dintr-o mie.

— Şi nu crezi că i l-ar putea copia cineva?

Simon se încruntă, cu ochii țintă la cele cinci cuvinte. Putea fi o capcană. Poate chiar era. Orion îşi dorea cu înverşunare să pună mâna pe el şi probabil ştia că Simon nu va ezita să sară în ajutorul mamei sale. Totuşi, era un risc pe care trebuia să şi-l asume. Chiar dacă îl aştepta Orion, nu era pregătit să se confrunte cu moştenitorul regelui animalelor. Atâta timp cât nu-şi dezvăluia secretul, Simon avea un as în mânecă.

— Te rog, Winter. Am nevoie de ajutorul tău. Cred că s-au dus după piesa reptilelor.

O fracțiune de secundă, iritarea de pe chipul ei păru să dispară, dezvăluind groaza care o cuprinsese.

— Nu. Categoric nu. Nu-mi pasă cât de multe piese din armă ascund...

— Ai jurat că mă vei ajuta, o întrerupse Simon. Winter băgă mâna în găleata cu pop-corn, dar el i-o smulse din mână şi-i împrăştie floricelele peste genunchi. După ce a murit Darryl, ai spus că vei face orice ca să mă ajuți s-o găsesc pe mama.

— Orice în afară de asta, spuse ea şi aruncă floricelele pe jos.

— De ce? insistă Simon. Credeam c-o să sari în sus de bucurie că ai ocazia să pleci din oraş. Nu-ți place deloc aici.

— Acolo îmi place şi mai puțin, murmură ea.

Şi acum, ca de fiecare dată, era vorba despre animalul care era ea.

— Eşti supărată că nu eşti pasăre. Înțeleg...

— Nu ai nici cea mai vagă idee.

— Poate că nu, dar încerc să-mi dau seama. Era ceva în vocea lui, un ton mai aspru decât de obicei. Ştii că va trebui să te împaci cu ideea mai devreme sau mai târziu, nu? Eşti un mocasin de apă. Da, ai prefera să ai aripi, dar asta nu înseamnă că eşti inutilă sau nu te pricepi la nimic. Eşti veninoasă, ceea ce înseamnă că oamenii te vor lăsa în pace mereu...

— Vrei să spui ca acum? se răsti ea.

Simon o ignoră.

— Eşti inteligentă şi creativă, nu laşi pe nimeni să-ți spună cine eşti şi îți place să citeşti, la fel ca toate celelalte reptile din vizuină...

— Nu sunt ca ele şi nu voi fi niciodată, răbufni ea. Nu vin la Paradise Valley, Simon, şi nu mă poți obliga.

— Nici nu încerc...

Îşi trecu degetele prin păr şi oftă neputincios. Se certase destul de mult cu Winter în ultimele două luni cât să-şi dea seama că bătălia era deja pierdută.

— Bine. Dacă nu vrei să mă ajuți, o să găsesc pe altcineva.

— Aşa să faci, spuse ea, îndepărtând cu gesturi bruşte floricelele pe care le mai avea în poală. Pe mine să nu te bazezi.

Simon se ridică în picioare şi băgă cartea poştală în buzunar.

— Dacă nu te întorci la antrenamentele de după-amiază, Malcolm va veni să te caute.

— Nu-mi pasă.

— Bine, atunci lasă-l să te exmatriculeze. Nu-mi pasă.

Dădu să plece, dar se opri. Ba îi păsa. Îi păsa foarte mult şi, deşi Winter se comporta de parcă nu ar fi deranjat-o deloc, el ştia că era singurul ei prieten adevărat. Jam şi Ariana o suportau datorită lui Simon şi, dacă el o abandona, atunci rămânea singură. Se întoarse şi, deşi arăta de parcă i-ar fi venit să plângă, în clipa în care ochii lor se întâlniră, expresia ei deveni glacială.

— Dacă nu vrei să vii... atunci bine. Înțeleg, spuse Simon. Dar nu poți schimba cine eşti.

Eşti un mocasin de apă, şi e OK. Nu înseamnă că eşti un om rău şi că eu te plac mai puțin. Cine ține la tine... pentru oamenii ăştia nu contează şi nu va conta niciodată.

— Pentru tine e uşor de zis, murmură ea.

— Nu, nu este uşor. I se părea de prisos să mai spună că era singura pasăre din şcoală şi că toată lumea îl ura din cauza asta, când a fi pasăre era tot ce conta pentru Winter. Şi aşa şi era. Ea ştia deja cât de greu îi era, aşa că nu mai spuse niciunul nimic. Dar, atâta timp cât eşti prietena mea... atâta timp cât Jam şi Ariana sunt prietenii mei, oamenii ca Garrett nu contează, pentru că niciodată nu vor putea vedea cine sunt cu adevărat. Sau cine eşti tu cu adevărat. Şi eşti foarte tare, ştiai? Uneori nu te porți prea frumos...

Ea se încruntă.

— ... dar, dacă ar trebui să aleg între a-ți fi prieten şi a fi acvilă, aş alege prima variantă fără să stau pe gânduri.

Făcu un pas înapoi. Grupurile şi familiile care se plimbau pe-acolo nu păreau să-i bage în seamă, dar ştia că era doar o chestiune de timp până când vreun membru al haitei avea să treacă pe-acolo întâmplător şi să-i recunoască. Nu putea să rişte să mai fie prins în grădina zoologică în ziua aceea, nu şi dacă voia să mai poată ieşi vreodată.

— Vei rămâne prietena mea indiferent dacă mergi cu mine sau nu, continuă el, deşi Winter

se uita acum la porumbei. Dar, dacă te răzgândeşti, să ştii că o să încerc să plec diseară, după masă. Mama are nevoie de mine, şi nu pot să o pierd din nou. Şi nu vreau să te pierd nici pe tine.

Şi, spunând acestea, se întoarse şi plecă, lăsând-o pe Winter pe bancă, împreună cu un stol de porumbei şi o găleată pe jumătate goală de pop-corn.

Simon ajunse în vizuină cu zece minute înainte de începerea orelor. Felix îl asigură că nu trecuse nimeni pe acolo şi nu-i observase nimeni absența, aşa că Simon îşi luă rucsacul şi porni spre parter, unde ora de urmărire şi supraviețuire necesita mai mult spațiu decât sala de mese şi arena la un loc. Era de departe ora lui preferată. Vanessa, membră a haitei de lupi, cu un păr cârlionțat şi închis la culoare şi care îl făcea mereu pe Simon să creadă că a făcut ceva rău, îi învăța să supraviețuiască în sălbăticie nu doar ca oameni, ci şi ca animaformi. Erau momentele în care Simon reuşea să se simtă cel mai mult ca un animaform adevărat şi nu ca un impostor față de restul colegilor săi, care mereu păreau să fie cu trei paşi înaintea lui. Majoritatea crescuseră în comunități de animaformi, aşa că păreau să ştie la fel de multe ca Simon despre supraviețuirea în sălbăticie.

Ora de urmărire şi supraviețuire presupunea combinarea mai multor tipuri de teren, o pădure

într-un colț, o mlaştină de-a lungul altui perete şi un petic de deşert în fundul încăperii. Deşi se îndoia că Winter avea să se sinchisească să participe, după ce chiulise de dimineață, Simon se uită după capul cu păr negru imediat ce intră în clasă. Nu se vedea nicăieri, în schimb, auzi un hohot de râs. Nolan se afla din nou în mijlocul unui grup de mamifere. Având grijă să îi ocolească, Simon se îndreptă spre fundul clasei, unde Ariana stătea cocoțată pe un buştean.

— Ai aflat ceva? întrebă ea când Simon se aşeză alături, pe un bolovan acoperit de muşchi şi îşi aruncă rucsacul la picioare.

— Am găsit-o hrănind porumbeii, răspunse Simon.

Lui Winter îi plăceau porumbeii cât îi plăcea lui Simon de Orion, iar faptul că plecase de bunăvoie pentru a sta în preajma lor spunea multe despre cât trebuie să-i fi lipsit Sky Tower.

— Nu ştiu de ce stă aici dacă e atât de nefericită, spuse Ariana, studiindu-şi vârfurile violete ale părului. Sigur are şi ea o familie pe undeva.

Simon ridică din umeri şi aruncă o pietricică în pârâul care curgea prin mijlocul încăperii.

— Singura familie pe care o vrea este Orion, iar el nu o va mai primi niciodată înapoi.

— Eu nu m-aş întoarce acolo dacă aş fi în locul ei, nu după ce m-a abandonat, spuse Ariana tocmai când Jam apăru lângă ei.

— Ți-am păstrat prânzul, Simon, zise Jam, întinzându-i un sendviş împachetat. E cu ton pescuit în condiții care nu pun în pericol delfinii. Sper că e în regulă.

— Atâta timp cât nu mănânc vreo rudă de-a ta, e OK. Mulțumesc, spuse Simon şi îndepărtă hârtia cerată. Dar, înainte să muşte, scoase cartea poştală din buzunar şi i-o întinse Arianei. Am găsit asta la statuia unchiului meu. E de la mama.

— De la mama ta? De unde ştii că e de la ea? întrebă Jam.

Ariana o întoarse şi văzu cuvintele scrise pe spate. „Aş vrea să fii aici."

— E acelaşi scris ca pe restul cărților poştale, spuse ea înainte ca Simon să poată răspunde. E clar că e de la ea.

Simon luă o gură de sendviş şi înghiți cu poftă.

— A pus o pasăre să mi-o aducă, dar nu ştiu cât a trecut de când mi-a trimis-o. Apoi se şterse la gură şi adăugă: Mă duc să o caut.

Niciunul dintre ei nu păru surprins. În schimb, Ariana continuă să studieze imaginea în timp ce Jam se uita curios peste umărul ei.

— Când plecăm? întrebă el.

— Noi? spuse Simon.

— Da, noi. Ariana îi dădu cartea poştală lui Jam. Doar nu credeai că te vom lăsa să pleci singur, nu-i aşa? Nici prin parc nu poți zbura fără să te atace careva.

— Dar...

— Nu ştiu ce vrei să spui, dar e mai important să o găseşti pe mama ta, îl întrerupse Ariana. În plus, dacă se află în Arizona, înseamnă că sunt în căutarea piesei reptilelor. Măcar ştii ceva despre regatul reptilelor?

Simon ezită.

— Ştiu că sunt... creative? Şi că au sfat în loc de Alfa sau regină.

— Şi ştii cine este şeful acestui sfat sau consiliu? spuse Ariana.

El clătină din cap.

— Alonso Rivera. Nu-l place nimeni, nici măcar cei din propriul regat. De regulă, reptilele rămân neutre în războaiele dintre animaformi, dar consilierul Rivera şi-a arătat sprijinul pentru regatul mamiferelor cu mulți ani în urmă. Mama mea spune întotdeauna că-i mare mirare că a rămas atâta timp la conducere, dar reptilele care nu sunt de acord cu el au prostul obicei de-a dispărea fără urmă.

Simon se înfioră.

— Nu trebuie să ne apropiem de Rivera.

— Da, doar că Paradise Valley este reşedința consiliului, spuse Jam şi-i întinse cartea poştală lui Simon. Şi, dacă Orion caută piesa din Prădător, cel mai probabil, consiliul a ascuns-o pe undeva.

Simon se dezumflă. Minunat.

— Deci, va trebui să găsim o cale să-l ocolim pe consilierul Rivera.

— Sau ai putea s-o întrebi pe Winter, spuse Ariana. Simon o privi nedumerit şi fata se uită strâmb la el. Ştii că o cheamă Winter Rivera, nu-i aşa?

Din câte ştia, Rivera era un nume fals pe care Winter i-l dăduse lui Malcolm în ziua în care încercaseră să se strecoare în vizuină. Susținuse că Rivera îl chema pe bunicul ei, din câte îşi amintea Simon. El presupuse că Winter mințea, dar acum începea să se gândească serios că era cât se poate de adevărat.

— Dar Winter nu vrea să vină, spuse Simon. Am întrebat-o deja.

— Atunci cred că va trebui să găseşti o cale s-o convingi, insistă Ariana. Ea e cea mai mare şansă a noastră de-a afla ce se petrece cu adevărat. Când plecăm, apropo?

— După cină, anunță Simon, uitându-se încă o dată la scrisul mamei sale de pe spatele cărții poştale. Şansele de-a o convinge pe Winter să vină cu ei erau minime, dar trebuia să încerce. Dar nu ştiu cum vom ajunge acolo.

— Putem să luăm trenul de la Penn, spuse Ariana cu aerul unei persoane care fugise de multe ori de-acasă la viața ei. Am ceva bani puşi deoparte. Ar trebui să ne-ajungă de bilete până în Arizona şi înapoi.

Dacă apucau să mai ajungă înapoi.

— Ştiți că va fi periculos şi dacă va veni Winter cu noi, nu-i aşa? îi întrebă Simon. Orion

încă o ține prizonieră pe mama. Nu cred că vom putea s-o salvăm fără să dăm ochii cu el.

Ariana îşi trosni degetele.

— Foarte bine. De data asta, va primi ceea ce merită.

— Generalul nu va fi deloc încântat când va auzi că am plecat, spuse Jam, împingându-şi agitat ochelarii pe nas. Dar nici nu mă gândesc să te las să pleci fără mine.

— Chiar dacă mergem în deşert? întrebă Ariana.

Jam înghiți în sec.

— Nu poate fi atât de rău, nu-i aşa?

— Nu ştii ce vorbeşti, îl tachină ea.

Jam se înverzi la față. Simon simți o umbră de vinovăție, dar ştia că era inutil să încerce să-şi convingă prietenii să nu vină cu el. Şi, în sinea lui, chiar voia să vină cu el, oricât de egoist ar fi părut. Nu era sigur că o putea scoate la capăt fără ei.

În loc să-ncerce să facă focul fără chibrituri, aşa cum ar fi trebuit, Simon, Jam şi Ariana şuşotiră toată ora peste iasca uscată. Indiferent dacă Simon o convingea sau nu pe Winter să vină cu ei, hotărâră să se întâlnească după cină lângă statuia lui Darryl – astfel, dacă vreunul dintre ei ar fi fost prins în timp ce încerca să evadeze din vizuină, ceilalți doi ar fi putut să scape.

Gara Penn nu era departe. Dacă reuşeau să ajungă până acolo fără să fie urmăriți de haită, erau ca şi scăpați.

Aproape de sfârşitul lecției, Vanessa începu să se plimbe pe lângă ei, subliniind că ar fi trebuit să facă măcar fum până atunci. Ariana apucă bețele şi, într-un minut, făcu focul. În timp ce Jam îşi încălzea mâinile deasupra lui, Simon simți cum i se ridică părul pe ceafă şi se uită în spate. Nolan stătea la două focuri distanță şi îl urmărea cu privirea.

Simon se întoarse. Ştia că ar trebui să-i spună fratelui său despre cartea poştală, dar atunci ar fi vrut şi Nolan să vină în Paradise Valley. Şi, indiferent de pericolul la care se expunea el, Simon nu putea face acelaşi lucru cu fratele său.

Odată ce orele de după-amiază se încheiară, Simon îşi luă rămas-bun de la Jam şi de la Ariana şi se îndreptă spre aripa Alfa, unde avea intenția să-şi împacheteze lucrurile în timp ce se prefăcea că-şi face temele. Imediat ce ieşi, un membru al haitei cu cicatrici pe gât îl opri.

— Malcolm vrea să te vadă în biroul lui, spuse acesta pe un ton ursuz.

— Chiar acum? spuse Simon.

Bărbatul încuviință.

— Vrea să te însoțesc…

— Ştiu drumul, i-o tăie Simon. Nu voia să fie nepoliticos, dar ultimul lucru pe care şi-l dorea era încă o vizită în biroul lui Malcolm.

Fără prea multă tragere de inimă, Simon porni spre al doilea etaj, încercând să nu se panicheze. Era imposibil ca Malcolm să fi aflat despre planurile lui. Ariana şi Jam nu i-ar fi spus şi era aproape sigur că Winter nu s-ar fi pretat la aşa ceva.

Poate că cineva îl zărise vorbind cu Winter în grădina zoologică mai devreme. Simon înaintă cu paşi greoi pe hol, cu ghetele lui cufundându-i-se în iarba verde care ținea loc de covor. Sau mama lui îi trimisese un mesaj şi lui Malcolm? Era posibil să ştie unde era?

Simon grăbi pasul, dar, când ajunse la biroul lui Malcolm, uşa era închisă.

Se încruntă, ridică pumnul ca să bată, dar auzi o voce înăbuşită din încăpere şi se opri.

Malcolm vorbea cu cineva.

Inspiră adânc şi se uită peste umăr ca să se asigure că nu mai era nimeni prin preajmă, apoi, în ciuda a ceea ce-i dicta conştiința, lipi urechea de uşă.

— ... văzut în parc. N-avem de unde să ştim câți sunt, spuse Malcolm cu glas pătrunzător. Am nevoie de întăriri.

Vocea unchiului său era neobişnuit de gravă, şi Simon îşi muşcă obrazul. Orice îl neliniştea pe Malcolm nu putea fi un lucru bun.

Trecură câteva secunde înainte ca Malcolm să vorbească din nou.

— Nu-mi pasă pe cine trimiteți. Nu vă cer întreaga rezervă. Dar haita nu va fi capabilă să

respingă un atac violent, şi dacă şi-a găsit aliaţi în alt regat...

— Ce faci? spuse cineva la numai câţiva centimetri de urechea lui Simon.

Acesta făcu speriat un pas înapoi şi se poticni, aproape împiedicându-se în propriile picioare. În spatele lui, cu braţele încrucişate, se afla Nolan.

5 Afară din cuib

— Ă...

Simon încercă să articuleze ceva în timp ce el şi Nolan se uitau unul la altul, în mijlocul holului acoperit cu iarbă.

Fratele lui avea un zâmbet triumfător, şi Simon îşi dădu imediat seama că se ascunsese într-unul dintre birourile goale şi îl aşteptase. Aşa s-ar fi explicat de ce nu-l auzise venind.

— Cred că cineva plănuieşte să atace şcoala.

Nolan îi aruncă o privire ucigătoare.

— Poate că, dacă n-ai sta doar cu prietenii tăi, ai şti că Celeste încearcă să recupereze regatul. De câteva săptămâni încoace tot câştigă teren şi se apropie de grădina zoologică.

Simon clipi nedumerit.

— Şi mie de ce nu mi-a spus nimeni?

— Probabil că nu eşti atât de important pe cât crezi, îi spuse Nolan rânjind.

Uşa se deschise brusc şi în prag apăru Malcolm. Simon observă cearcănele unchiului său şi îşi dădu seama că nu-l mai văzuse niciodată aşa. Era mai încruntat decât de obicei şi îşi masa, obosit, gâtul.

— Haideți înăuntru, amândoi.

— Simon trăgea cu urechea, începu Nolan când trecu pe lângă el.

Malcolm oftă.

— Asta înseamnă că nu sunteți chiar aşa de diferiți, totuşi.

Simon se făcu mic şi intră în birou.

— Îmi pare rău, te-am auzit vorbind şi...

— Şi nu te-ai putut abține. Malcolm închise uşa. Ştiu. Am fost şi eu de vârsta ta şi crede-mă când îți spun că e bine să scapi repede de acest obicei, înainte să intri în tot felul de buclucuri.

Nolan se tolăni în scaunul cel mai apropiat de uşă.

— Eu am teme de făcut, spuse el.

— Asta e mai important decât temele.

— S-a întâmplat ceva? întrebă, îngrijorat, Simon. Ai aflat ceva de mama?

Malcolm se rezemă cu coatele pe birou şi îl cercetă pe Simon cu o privire pe care băiatul o cunoştea mult prea bine. Simon nu avea nevoie de mila unchiului său. Nu avea nevoie de mila nimănui.

— Nu încă, zise încet Malcolm. Dar am pus tot regatul mamiferelor să o caute. În cele din urmă, o vom găsi.

— Bine-ar fi, spuse Nolan. Altfel, o voi găsi singur.

Malcolm clătină din cap şi liniile de pe faţă i se adânciră.

— Exact despre asta voiam să vorbesc cu amândoi. Vreau să-mi juraţi că veţi rămâne în vizuină. Gata cu plimbările pe-afară. Gata cu zborurile, cu căutatul prietenilor – la auzul acestor cuvinte, Simon începu să se foiască pe scaun – şi gata cu înotatul cu urşii polari. S-a înţeles?

— Nu eu mă furişez afară tot timpul! se răsti Nolan şi pufni.

— Serios? întrebă Malcolm, ridicând din sprânceană. Asta e atitudinea pe care te-ai gândit s-o adopţi în problema asta?

— Chiar n-am ieşit, insistă Nolan, dar de data asta nu părea atât de sigur.

Simon îşi drese glasul, şi Malcolm se uită la el.

— Din... din cauza lui Celeste? întrebă el. Nolan spunea că...

— Da, din cauza mamei mele. Şi a lui Orion. Şi a oricărei alte ameninţări cu care ne confruntăm în cele cinci regate. Malcolm se aplecă, împreunându-şi mâinile. N-am cuvinte să vă spun cât de important este să rămâneţi aici, unde vă pot proteja.

— Pot să mă apăr şi singur, spuse Nolan.

Simon dădu ochii peste cap, dar în sinea lui era de acord cu fratele său. Malcolm era

înfricoşător, iar orice animaform cu jumătate de creier se supunea ordinelor sale. Dar Simon şi fratele său nu erau animaformi obişnuiți. Dacă erau atacați de păsări, se puteau transforma în urşi; dacă erau atacați de lupi, puteau să zboare. Cu secole în urmă, tocmai aceste abilități îl făcuseră pe regele animalelor atât de periculos şi puternic. Singura diferență era că Simon şi Nolan nu aveau de gând să forțeze cele cinci regate de animaformi să se plece înaintea lor. Sau cel puțin Simon nu îşi dorea asta. În privința lui Nolan, nu era însă la fel de sigur.

— Ai impresia că te poți apăra, dar nu poți. Nu încă, zise Malcolm. Educația ta, la fel ca şi a tatălui tău, va fi mult mai dificilă decât a oricărui alt elev, pentru simplu fapt că nu se axează pe un singur tip de animaform. Tu, Nolan, va trebui să-înveți să te transformi fără încetare în animale din toate cele cinci regate, şi abia apoi vei fi pregătit să te lupți cu restul lumii. Tatălui tău i-au trebuit ani întregi ca să stăpânească transformările. Iar tu, Simon... Privirile li se întâlniră. Nu există pasăre pe cer care să se poată lupta singură cu armata lui Orion. Nu te pot proteja acolo, prin urmare, trebuie să rămâi şi tu aici.

Simon încuviință din cap fără să mai rostească vreun cuvânt, deja măcinat de vinovăție. Nu putea să sufere faptul că fusese nevoit să-l mintă pe unchiul lui, dar ce altceva putea să facă? Nu putea rămâne acolo, riscând

să lase singura şansă de a-şi salva mama să treacă pe lângă el. Dar nici nu putea să-i spună lui Malcolm că pleacă. Nu când ştia că unchiul său îl va opri.

Îşi pierdu interesul faţă de restul predicii şi, imediat ce Malcolm le spuse că se pot întoarce la treburile lor, Simon porni direct spre aripa Alfa. Dar, în loc să-şi facă temele, încuie uşa de la camera sa şi începu să-şi facă bagajul. În rucsac nu încăpeau prea multe, dar reuşi, până la urmă, să îndese destule haine cât să-i ajungă o săptămână, plus caietul pe care îl găsise şi în care se aflau toate informaţiile despre regele animalelor. Se uită prin cameră şi privirea îi căzu pe cărţile poştale primite de la mama lui. Probabil că avea să se întoarcă, dar tot îi era greu să se despartă de unul dintre puţinele lucruri pe care le avea de la ea, aşa că se căţără pe birou şi începu să le desprindă de pe perete, una câte una.

— Îmi spui şi mie unde te duci de data asta sau ai de gând să te furişezi din nou şi să uiţi de mine? întrebă Felix, urcându-se pe scaun.

Simon oftă.

— N-am uitat de tine, Felix. M-am gândit doar să te scutesc de o excursie în deşert, ştiu că nu-ţi plac şerpii.

Felix simţi un fior pe şira spinării.

— L-ai găsit pe Orion?

— Am găsit-o pe mama, răspunse el. Sau ea m-a găsit pe mine, mai degrabă. Mi-a trimis

asta. Şi îi întinse cartea poştală din Paradise Valley, ca să o vadă şi Felix. Scrie „Aş vrea să fii aici“. Vrea să mă duc după ea, să o găsesc.

— Şi pleci fără să spui nimănui? continuă Felix dând din mustăți cu dezaprobare. Malcolm te-ar putea ajuta.

Imaginea lui Darryl într-o băltoacă de sânge îi trecu repede prin fața ochilor, şi Simon strânse din dinți.

— Malcolm nu m-ar lăsa niciodată să părăsesc vizuina. În plus, dacă mama şi-ar fi dorit s-o ajute, i-ar fi scris lui. Probabil că nu are încredere în el.

— Asta nu înseamnă că nu ar trebui să ai nici tu, spuse Felix. N-ar strica să ai un lup de partea ta.

Simon puse o mână de piuneze pe birou.

— Nu-i spun, OK? Aşa că las-o baltă.

— Ştii că nu poți să te duci acolo fără să ai pe cineva care să-ți apere spatele...

— Am spus s-o laşi baltă.

Camera se cufundă într-o tăcere asurzitoare şi Simon se opri, cu umerii căzuți. Nu mai țipase niciodată la Felix. Nu în felul acesta. Dar, când deschise gura ca să-i ceară scuze, şoricelul îl opri.

— Despre ce este vorba, de fapt, aici?

Simon termină de strâns cărțile poştale şi coborî de pe birou, fără să-l privească pe Felix în timp ce le punea bine în buzunarul lateral al rucsacului.

— Ultima dată când i-am cerut cuiva ajutorul, a murit Darryl, mormăi el. Nu voi risca să se întâmple la fel şi cu Malcolm.

Şoricelul oftă.

— Ştii că nu a fost vina ta.

— Nu-i dau lui Orion şansa să-l ucidă pe singurul unchi pe care-l mai am, spuse el. O să mă spui?

Felix pufni jignit.

— Nu sunt şobolan.

— Atunci ajută-mă, zise Simon. Trebuie să mai ies prin tunel o dată, după cină. Grădina zoologică va fi închisă şi supravegheată de haită.

— Te ajut dacă mă laşi să merg cu tine, spuse Felix şi îşi încrucişă picioruşele din față.

Simon clătină din cap.

— Nu te iau cu mine în Arizona. Ai fi o delicatesă pentru jumătate din împărăția reptilelor. În plus, cineva trebuie să stea cu ochii pe Winter, zise el.

— Nu vine cu tine?

— Nu – asta în cazul în care nu reuşesc s-o conving până la sfârşitul cinei.

Felix pufni şi sări înapoi pe pernă.

— Deci, nu mai merg nicăieri niciodată. Minunat.

— N-ai de unde să ştii, spuse Simon.

Cu toate acestea, deşi încerca să rămână optimist, când ajunse în sala de mese, îşi dădu seama că şansele de-a o convinge pe Winter erau minime. Speranțele i se diminuară şi mai

mult când o zări într-un colț, cât mai departe posibil de masa la care mâncau de obicei. Se îndreptă într-acolo, dar ea i-o luă înainte.

— Nu vin cu tine.

— Ă... Simon se opri. Nu ne descurcăm fără tine, Winter. Avem nevoie de tine.

— Nu e problema mea.

Dădu pagina cărții pe care o avea în față şi Simon îşi muşcă obrazul.

— Bine, spuse el. Mă gândesc totuşi că ar trebui să ştii că Alonso Rivera este şeful consiliului reptilelor şi că există mari şanse să ştie unde se află piesa din Prădător pe care o au reptilele. Nu ştiu sigur dacă este într-adevăr bunicul tău sau nu, dar, dacă este...

— Simon. În cele din urmă, îşi ridică privirea spre el, cu o față lipsită de orice urmă de emoție. Nu-mi pasă.

El răsuflă adânc, dezamăgit.

— Bine. Dacă te răzgândeşti, ne întâlnim lângă statuia lui Darryl după cină.

Winter continuă să se uite hotărâtă în carte. Resemnat, Simon se întoarse la masa lor obişnuită, unde Jam trăncăni agitat aproape cât dură cina, de-abia atingându-se de porția de sushi pe care o avea în farfurie. În timp ce Ariana mai întrerupea, din când în când, conversația pe care o avea de unul singur, Simon rămase tăcut, privind uneori în direcția lui Winter. Fata plecă din sala de mese cu douăzeci de minute înainte de terminarea cinei

şi, deşi fu tentat, Simon nu se duse după ea. Trebuiau să-şi dea seama cum s-o salveze pe mama lui şi să găsească piesa din Prădător pe care o aveau reptilele fără ajutorul ei.

Deşi Felix era încă supărat că nu îl luau şi pe el, rămase de pază şi de data aceasta, pregătit să distragă atenția haitei în timp ce Simon se strecura afară prin tunelul din spatele portretului lui Darryl. Probabil că Nolan nu se întorsese încă de la masă şi, spre uşurarea lui Simon, Malcolm nu era prin preajmă. Poate că Celeste şi problemele pe care le crea ea acum erau în avantajul lui.

Se lăsase deja întunericul când Simon ieşi târându-se din tunel şi porni pe podul de lângă Iazul Țestoaselor. Merse tiptil prin grădina zoologică înspre statuia lupului, atent la orice semn sau zgomot care ar fi putut trăda apropierea haitei. Fără îndoială că şi ei stăteau cu urechile ciulite din cauza amenințării reprezentate de Celeste şi, într-adevăr, înainte ca Simon să ajungă la mormântul unchiului său, auzi sunetul ghearelor pe asfalt.

Simon se ascunse într-un tufiş din apropiere şi încercă să se mişte cât mai puțin în aerul răcoros de noiembrie. Printre frunzele tufişului văzu un lup apropiindu-se şi adulmecând aerul.

Lui Simon începură să-i transpire palmele şi, o clipă, se gândi să se transforme în şobolan sau în gândac, doar ca să scape. Dar, dacă l-ar fi prins în timp ce se transforma, ar fi fost mult

mai rău, aşa că alese, în schimb, să-şi țină respirația, rugându-se în sinea lui ca lupul să plece.

Dintr-odată, lupul ciuli urechile. Înclinându-şi capul, urlă prelung un avertisment spre ceilalți membri ai haitei şi, spre uşurarea lui Simon, fugi înapoi spre marginea grădinii zoologice.

Când Simon se asigură că lupul nu mai era prin preajmă, se grăbi să traverseze grădina, sărind dintr-un colț mai întunecat în altul, până ajunse la baza statuii. În întuneric zări un păianjen lucios pe urechea lupului de piatră.

— Te-a văzut cineva? întrebă el.

— Nu, dar, dacă mai vorbeşti mult, sigur o să te audă cineva, răspunse Ariana.

Pe pietrişul din apropiere se auzi zgomot de paşi. Înainte ca Simon să se poată ascunde, îşi făcu apariția Jam cu un rucsac pe umăr.

— Se întâmplă ceva. Am văzut şapte membri ai haitei adunându-se lângă urşii polari, anunță Jam. Păreau că aşteaptă ceva.

Păianjenul coborî de pe statuie, iar Ariana se transformă din nou în om.

— Trebuie să plecăm cât nu sunt pe fază.

Simon deschise gura ca să încuviințeze. Cu cât plecau mai repede, cu atât mai bine, dar, până să apuce să rostească aceste cuvinte, cineva îşi drese glasul în spatele lui.

— Plecați undeva?

Ariana înjură, iar Jam se făcu mic în spatele statuii. Cuprins de groază, Simon se întoarse.

Nolan stătea pe aleea pavată, cu brațele încrucişate şi cu buzele încremenite într-un zâmbet superior. Probabil că m-a urmărit, îşi spuse Simon în sinea lui.

— Nu cu tine, răspunse el calm. Întoarce-te înăuntru, Nolan. E periculos aici.

— Pot să mă apăr şi singur. Tu ce poți să faci? Să-ți iei zborul? i-o întoarse Nolan. Toate bune şi frumoase până când te prinde din urmă o acvilă, şi atunci...

Ca din senin, o mână uriaşă apăru din întuneric şi îl apucă pe Nolan de umăr. Băiatul sări speriat în aer. Ar fi fost chiar amuzant, dacă n-ar fi fost şi Simon la fel de speriat. Cu inima bubuindu-i în piept, îl văzu pe Malcolm făcându-şi apariția de pe aleea întunecată.

Expresia de pe chipul unchiului său era mai gravă ca niciodată şi, o clipă, cei trei rămaseră să se măsoare din priviri. Simon se chinuia să găsească o cale de-a scăpa din această încurcătură. Să se transforme în pasăre n-ar fi fost cea mai rea variantă din lume în momentul acela, dar nu-i putea lăsa baltă pe Jam şi pe Ariana.

— Simon s-a furişat afară, spuse repede Nolan. Eu l-am urmărit ca să mă asigur că nu face vreo prostie.

Dar furia din ochii lui Malcolm rămase la fel de aprigă.

— Spuneți-mi amândoi, începu el cu un mârâit pătrunzător care îi făcu pielea de găină lui Simon, credeți că e o glumă? Credeți că viața voastră e un joc? Iar voi, Benjamin, Ariana, nu înțelegeți pericolul în care se află Simon? Credeți că îl puteți apăra singuri?

Simon strânse cureaua rucsacului.

— Nu înțelegi. Trebuie să plecăm...

— Singurul loc în care trebuie să ajungeți este înapoi în vizuină, unde un membru al haitei va primi ordin să te supravegheze permanent, câte zile oi mai avea de stat în şcoala asta, spuse unchiul lui, apropiindu-se de el. Ori vii de bunăvoie, ori speli veceurile mamiferelor în următorii cinci ani. Decizia îți aparține.

Simon oftă adânc, simțindu-se legat de mâini şi de picioare.

— Malcolm, dacă o să asculți...

Un țipăt strident se auzi în aer şi lui Simon i se sculă părul în cap. Nu era urlet de lup.

Îşi ridică privirea. O armată întreagă de păsări de pradă se rotea deasupra lor. Trebuie să fi fost sute, pentru că erau ca un nor negru care făcea lumina lunii să pălească.

— Stolul! tună Malcolm, făcându-se auzit până în cealaltă parte a grădinii zoologice. Cu mâna încă pe umărul lui Nolan, începu să-l ducă spre adăpostul celei mai apropiate clădiri din cărămidă, dar, când se întinse să-l ia şi pe Simon, acesta se feri, făcând câțiva paşi înapoi.

— Nu pot. Nu...

Nu se putea întoarce, nu când erau atât de aproape de libertate. Dacă nu pleca în clipa aceea, nu avea să mai plece niciodată. Într-o fracțiune de secundă, citi groază pe chipul lui Nolan la vederea stolului de deasupra lor.

Fratele lui avea să fie în siguranță cu Malcolm. Unchiul lor avea să-l protejeze. Iar el... el avea să-l protejeze plecând în Arizona. Avea s-o găsească pe mama lor şi piesa din Prădător care se afla în posesia reptilelor şi avea să descopere o cale de-a o distruge înainte ca Orion s-o poată folosi pentru a-i ucide fratele.

Şi, pentru a putea face toate astea, trebuia să plece.

— Îmi pare rău, Malcolm, spuse el.

Şi, înainte ca unchiul său să mai apuce să zică ceva, o luă din loc şi traversă în goană piațeta pătrată care ducea spre ieşirea din grădina zoologică.

6 Marea evadare

— Simon, aşteaptă! strigă Malcolm, dar Simon nu se opri.

Cu Jam şi Ariana pe urmele lui, fugi din grădina zoologică spre Arsenal, vechea clădire din cărămidă care marca intrarea în vizuina subterană. Dincolo de Arsenal se aflau Fifth Avenue şi strălucirea oraşului, cu zone luminate

de felinarele de pe trotuare. Dacă fugea destul de repede...

— Unde ne grăbim aşa, Simon Thorn? Un şoim cu pene roşietice la coadă ateriză pe asfalt în fața lui, blocându-le calea. Înainte ca Simon să apuce să-l ocolească, se transformă într-un bărbat subțirel, cu ochi negri şi strălucitori. Era Perrin, locotenentul lui Orion.

— Tu, nicăieri, spuse Simon, dându-i un şut în genunchi şi apoi cotind brusc spre parc.

Perrin urlă de durere, iar Ariana şi Jam îl prinseră rapid din urmă pe Simon. Părul ei flutura în spate şi el avea ochelarii strâmbi.

— Va trebui să scăpăm de ei, spuse Ariana cu calm, de parcă ar fi fost la plimbare, nu ar fi fugit mâncând pământul. Putem încerca să luăm metroul...

— Nu, ăla e teritoriul şobolanilor, spuse Simon. Celeste s-a aliat deja cu armata şobolanilor; fără îndoială că, dacă puneau măcar piciorul în metrou, aveau să-i prindă imediat. Ce ziceți de autobuz?

Un țipăt asurzitor răsună din văzduh, iar când îşi ridică privirea, Simon văzu silueta unui şoim roşu deasupra lor, alături de care se aflau câțiva vulturi şi alte păsări răpitoare.

Restul stolului probabil că plecase după Malcolm şi Nolan, îşi dădu seama Simon cu groază.

— Nu ne putem opri, reuşi el să spună, trăgând aer în piept. Dacă stăm pe loc, ne vor

prinde. Există vreun alt mod de-a scăpa de ei înainte de a ajunge la gară?

Ariana evită un cuplu care mergea de mână pe alee.

— Am o idee, zise ea. Trebuie să găsim un taxi. Nu vor veni după noi dacă suntem cu oameni.

— Crezi tu? întrebă Simon.

Şobolanii n-avuseseră nicio problemă să-l atace în fața a jumătate din populația New Yorkului. Dar Ariana încuviință din cap, şi împreună se îndreptară spre Fifth Avenue.

Abia după ce traversară trei străzi reuşi Ariana să găsească un taxi liber fără să se oprească. Când urcară, Simon mai aruncă, agitat, o privire spre cer. Perrin şi soldații lui zburau în cercuri deasupra taxiului, dar niciunul nu făcea vreo mişcare ca să atace.

De îndată ce Simon închise uşa, Ariana spuse:

— Times Square, cât de repede puteți.

Îi întinse şoferului o bancnotă nouă-nouță de cincizeci de dolari, acesta o luă şi apăsă atât de tare pedala de accelerație, că roțile scrâşniră. Simon se izbi de spătarul banchetei şi schimbă o privire cu Jam, care stătea înghesuit lângă el. Cel puțin Ariana ştia ce face.

După câteva minute ajunseră la destinație şi o zbughiră din taxi, aterizând direct în mulțimea uriaşă de oameni. Times Square era un furnicar, în care abia dacă aveai unde să pui piciorul, cu

oameni împingându-se din toate părțile şi cu lumini strălucitoare din toate direcțiile. Jam îl apucă pe Simon de mânerul rucsacului şi acesta o luă după Ariana prin mulțime, ținându-se cât mai aproape de ea. O pierdu din priviri de o grămadă de ori, dar o găsi de fiecare dată datorită părului violet. Însă totul se dovedi în zadar – stolul apăru deasupra lor imediat ce ajunseră în piață şi, pentru că aveau o vedere foarte ageră, Simon era sigur că nu aveau cum să mai scape.

— Ariana, strigă el tare.

Ea aruncă o privire în sus şi înjură.

— Stați aşa, murmură ea, oprindu-se sub o copertină mare, sub care puteau să se ascundă.

Îi conduse într-un colț ferit, în spatele unui panou stradal şi spuse:

— O să mă transform.

— În văzul tuturor? întrebă Jam, uitându-se la mulțimea care trecea.

— Sunt păianjen, nu urs. Lumea merge prea repede ca să observe şi, chiar dacă ar observa, e aşa mare agitație aici, încât ar crede că li s-a părut, explică ea. Voi puneți-vă astea şi luați-o spre gară.

Le întinse două pălării, pe care probabil că le furase de la un vânzător pe lângă care trecuseră, iar Simon şi Jam şi le puseră pe cap. După ce trecu pe lângă ei un grup de turişti, care se tot uitau în sus la panourile luminoase din Times Square, Ariana îngenunche în spatele

panoului de parcă ar fi vrut să-şi lege şireturile. În schimb, se transformă într-o văduvă neagră şi se urcă imediat pe piciorul lui Simon.

— Încotro o luăm după ce ajungem la gară? întrebă Simon când ieşiră de sub copertină. Nu îndrăznea să privească în sus la păsări, ca să nu se dea de gol.

— Spre Chicago, răspunse Jam. De-acolo luăm bilete spre Arizona, pentru orice eventualitate. Eu şi Ariana ne-am uitat să vedem cum ajungem pe calculatorul Căpitanului, în timpul antrenamentelor de după-amiază. Ne va lua câteva zile, dar trenul ne duce până în Flagstaff, în Arizona. După ce ajungem acolo, ne dăm noi seama cum ajungem în Paradise Valley.

— De ce nu luăm avionul? întrebă Simon în timp ce înaintau grăbiți, croindu-şi drum printre turişti cu aparate de fotografiat şi geci groase. Cineva îl împinse şi el îşi privi umărul, ca să fie sigur că păianjenul încă se afla acolo.

— Am încercat să-mi iau bilet în vară, spuse Ariana, şi glasul ei slab abia ajunse la urechile lor. Nu-ți dau dacă n-ai optsprezece ani.

— Oricum, e mai bine aşa, spuse Jam, mai tare decât de obicei. Păsările ar putea doborî avionul sau ceva.

— Nu mai vorbi aiurea. Ție nu-ți place cu avionul, de fapt, i-o tăie ea.

Jam se înroşi la față.

— Iar ție nu-ți place în apă, aşa că suntem chit, aş zice.

Ariana sări de pe umărul lui Simon pe umărul lui Jam, şi se certară zece minute. Simon îi lăsă în pace şi începu să se gândească la ale lui. Nu-l interesa decât că nu mai auzise nici măcar un chirăit de pasăre de când ieşiseră de sub copertină. După ce părăsiră Times Square, îndrăzni să privească din nou spre cer.

Niciun semn de stol.

Gara apăru în zare şi Simon începu să alerge uşor.

— Haideți cu mine, le zise el.

Clădirea era înconjurată de o mulțime de oameni, iar el se strecură printre ei ca să ajungă mai aproape de liftul care avea să-i ducă pe peron.

— Simon! strigă Jam de undeva din depărtare.

Simon se opri brusc, privind în jur. Unde dispăruse?

— Jam! strigă şi el, croindu-şi drum printre oameni. Jam!

— Simon, fugi! se auzi prietenul său, şi Simon încremeni.

Prin mulțime se făcu un culoar, iar Simon îl văzu pe Jam stând pe trotuar, nemişcat ca o statuie. Lângă el era Perrin, cu mâna încleştată ca o menghină pe umărul lui – acelaşi umăr pe care sărise Ariana în Times Square. Inima lui

Simon o luă la goană şi căută în privirea lui Jam un indiciu că Ariana era teafără.

— N-am de gând să stau după tine toată noaptea, spuse Perrin, şi buzele lui subțiri se curbară într-un rânjet. Ori vii cu mine, ori strâng şi mai mult umărul prietenului tău. E alegerea ta, Simon Thorn.

Simon răsuflă dintr-odată. Ariana era încă în viață. Din toate alegerile pe care le făcuse în ziua aceea, aceasta era, de departe, cea mai uşoară.

— Dă-le drumul, şi o să vin cu voi.

Nimic nu merita viața prietenei sale, iar Ariana era complet lipsită de apărare sub mâna lui Perrin. Chiar dacă îl muşca, Perrin tot avea s-o omoare înainte ca veninul să acționeze.

— Prea bine, spuse Perrin şi îi făcu semn lui Simon să se ducă la el, mai întâi.

Simon înaintă foarte încet, pas cu pas, cu ochii ațintiți pe mâna lui Perrin. Nu avea încredere în el, nu credea că se va ține de cuvânt, dar nu avea de ales.

— Hei, nas de păsăroi, se auzi o voce cunoscută din mulțime. Winter îşi făcu apariția din spatele unui grup de oameni de afaceri şi se duse direct la Perrin. Îl apucă de mâna liberă. O să le dai drumul chiar acum.

Pe chipul lui Perrin se citi panica. Ultima dată când Winter se aflase atât de aproape de el, îşi înfipsese colții în piciorul lui şi îi băgase atât de mult venin, că Ariana trebuise să-i administreze

un antidot ca să-i salveze viața. În momentul acela, o parte din Simon – o parte odioasă din el, care nu voia decât să se urce în trenul acela – își dorea ca Ariana să nu fi făcut așa.

Perrin trase umerii înapoi, încleștându-și mâna pe umărul lui Jam.

— Winter. Ce plăcere să te revăd. Sunt sigur că Orion va fi încântat să audă că îți merge foarte bine printre cei din neamul tău.

Winter se schimbă la față.

— Simon, nu te mișca.

— Dar... începu el. Înainte să apuce să termine el, fata deschise gura și scoase un țipăt asurzitor.

Simon nu mai auzise în viața lui așa un urlet. Chiar dacă se afla la câțiva metri distanță, simți că aveau să-i explodeze timpanele, iar Jam se strâmbă. Winter trase de brațul lui Perrin, lăsându-și mănușa să alunece sub mâneca lui, astfel încât să pară că el o ținea pe ea acum.

— Vrea să ne răpească! strigă ea. Ajutor, cineva! Încearcă să ne răpească!

Simon avu nevoie de o clipă ca să se dezmeticească, iar apoi se înțelese cu Jam din priviri și i se alăturară și ei.

— Ajutor! strigă Simon. Cineva să ne ajute!

Mulțimea începu să îi observe. Mai mulți pietoni și călători care ieșeau din gară lăsară ce făceau și îl înconjurară pe Perrin, care se făcuse alb la față.

— Hei, ce-ar fi să-i laşi în pace pe copii? spuse un bărbat voinic, cu o mustață groasă.

— Ăăă... mint, se bâlbâi Perrin. Sunt unchiul lor, mă-nțelegi, încearcă să fugă...

— Chemați poliția! strigă un alt glas, şi o femeie furioasă îl înşfăcă de mână pe Perrin, smulgând-o de pe umărul lui Jam. Lui Simon aproape îi explodă inima de frică. Odată eliberat din strânsoare, Jam fugi spre Simon, şi acesta îi verifică imediat puloverul.

Un păianjen lucios şi negru se ținea de lână şi, chiar şi în zumzetul mulțimii, Simon reuşi să-l audă înjurând.

— E teafără, spuse Simon şi porni din nou spre intrarea în gară.

Privind înapoi, o văzu pe Winter, şi ea dădu din cap, eliberându-l pe Perrin acum, că erau înconjurați de o grămadă de adulți. Se strecură prin mulțime, şi Simon o pierdu din vedere.

— O aşteptăm? întrebă Jam, iar Simon clătină din cap.

— Dacă vrea să vină, o să ne găsească ea, răspunse Simon.

La urma urmei, reuşise să-i urmărească până acolo.

Gara era înțesată de oameni care făceau naveta de seară. Jam îl conduse la panourile care arătau mersul trenurilor, iar Simon se uită lung la scris, cu privirea încețoşată.

— Pe care trebuie să îl luăm?

— Ariana spune că pe ăla, explică Jam şi arătă cu degetul. Simon tot nu înțelese, aşa că îl lăsă pe Jam să-l ducă la un automat de bilete. Ai mai mers vreodată cu trenul?

— Se pune şi metroul? întrebă el, şi Jam clătină din cap.

— Trenurile care merg pe distanțe lungi sunt altfel. Au dormitoare şi chestii de genul ăsta. Ezită când ecranul întrebă de câte bilete aveau nevoie. Trei sau...?

— Patru. Winter apăru lângă Simon, zâmbind pieziş. Parcă a fost prea uşor.

În clipa asta, Perrin încearcă să-i explice ce şi cum unui ofițer de poliție.

Simon se abținu cu mare greutate să n-o îmbrățişeze.

— Până la urmă, ai venit.

— Ai spus că ai nevoie de mine. Şi am promis că o să te ajut.

Mai era ceva în vocea ei – ceva ce Simon nu putea ghici –, dar, orice ar fi fost, nu-i păsa.

— Mersi mult, Winter.

— Nu-mi mulțumi încă, spuse ea şi scoase o bucată de plastic din geanta ei de firmă. Poftim. N-am de gând să mă înghesui în cuşetă cu vreunul dintre voi.

— Card? spuse Jam uimit. Cum de ai card?

— Dar tu cum de n-ai? spuse Winter, aruncându-i o privire ciudată. Trase cardul prin locaşul automatului, iar din acesta ieşiră patru

bilete spre Arizona. Ar trebui să luăm şi un ghid turistic.

— Nu mergem să vizităm, spuse Simon.

— Nu, dar ne-ar putea ajuta să ne dăm seama unde s-ar putea afla consiliul reptilelor, spuse Winter. Asta dacă nu cumva ți-a spus mama ta unde e.

Simon deschise şi închise gura la loc. „Aş vrea să fii aici." Erau singurele cuvinte care îi dădeau puterea să meargă mai departe.

— OK. Vom căuta un ghid.

— Bine. Winter îşi aruncă pletele negre pe spate şi pufni. Ştiu exact de unde să fac rost de ghid.

În timp ce o urmau pe Winter, Simon nu se putu abține să nu se întrebe ce anume o făcuse să se răzgândească.

Dar, atâta timp cât era dispusă să-i ajute, nu era convins că avea importanță de ce. Încă nu erau în tren şi, până atunci, nu voia să spună nimic care să o sperie.

Îi conduse prin terminalul aglomerat într-o librărie micuță, înghesuită între o cafenea şi un magazin de suvenire şi, în mai puțin de treizeci de secunde, găsi un ghid turistic ilustrat despre Arizona. Imediat după ce cumpără cartea, îi târî după ea în cafeneaua de alături, ca să cumpere sendvişuri – insistă să le facă ea cinste.

— Mă întreb de ce-o fi atât de generoasă, murmură Jam în timp ce-şi alegeau sendvişurile.

— Nu-ți mai pune atâtea întrebări, șopti Simon, care era de părere că niște sendvișuri gratuite erau mai bune decât niciun sendviș. Luase cu el toți banii pe care îi economisise din alocația primită de la Darryl, dar nu-i ajungeau ca să meargă în Paradise Valley și nu era în stare să refuze generozitatea de care dăduse dovadă Winter. Sau Ariana. Sau Jam și dorința lui de a veni cu ei. Știa ce sacrificii mari făceau prietenii lui prin simplul fapt că mergeau cu el, dar sentimentul de vinovăție nu era atât de apăsător încât să se despartă de ei și să pornească singur mai departe. Avea să găsească el o modalitate de a-i răsplăti cumva, dar acum avea nevoie de ei.

În timp ce Winter achita cumpărăturile, Simon zări un bărbat care dădea târcoale în apropiere, privind suspect în jurul lui, de parcă ar fi căutat pe cineva. Asta nu era neapărat ceva neobișnuit, dar, de îndată ce se întoarse cu fața spre ei, Simon văzu că avea câteva pene de șoim lipite de sacou.

Simon aplecă repede capul pentru a-și ascunde fața.

— Ăla de acolo, blond cu barbă... nu te uita! Cred că e unul dintre oamenii lui Orion. Își întoarse privirea spre tejghea. Winter!

— Stai o clipă, fac ceva aici, spuse ea nervoasă și-i aruncă apoi casieriței un zâmbet fermecător când îi întinse cartea de credit.

Lui Simon începură să-i transpire palmele. Bărbatul acela îi putea vedea în orice moment şi nu aveau pe unde să scape din cafenea. Se rugă în sinea lui ca Winter să se grăbească, dar ea continuă alene să pună sendvişurile în pungă şi să bage cardul în geantă. Când ajunse lângă ei, în cele din urmă, Simon simți că e pe punctul să explodeze.

— Ce? întrebă Winter când se apropie de el. Avem o mulțime de...

Atunci se opri, se făcu albă la față şi rămase cu privirea ațintită peste umărul lui Simon. Probabil că îl văzuse şi ea pe bărbat.

— Perrin nu era singur, spuse Simon, încleştându-şi dinții. Trebuie să plecăm.

Pentru prima dată, Winter nu mai protestă. Simon îşi puse pălăria pe cap şi, după un schimb rapid de priviri cu Jam, o înconjurară pe Winter şi ieşiră din cafenea. Porniră grăbiți spre scara care ducea pe peron. Desigur, Simon nu era greu de recunoscut, dar el nu trăise toată viața în Sky Tower. Dacă omul în sacou îl recunoştea pe vreunul dintre ei, atunci era...

— Winter!

Simon se dădu înapoi şi, fără să se uite în urmă, o apucă de mână şi începură să fugă. De data aceasta se asigură că Jam ținea pasul cu ei înainte să o ia pe scară.

— Cine-i ăla? întrebă Jam, în timp ce ocoleau un grup de turişti care purtau tricouri cu „I NY“.

— Rowan, răspunse ea cu o voce ciudată. E fiul lui Perrin. Avea grijă de mine când Orion era plecat sau...

— Winter! Vocea lui Rowan răsună de jos, de pe scară. Se apropia. Winter, stai, sunt eu... te rog. Toată lumea îşi doreşte să te întorci acasă.

În tonul lui Rowan se simțea o notă de disperare, şi Simon văzu incertitudinea de pe chipul lui Winter. Când ajunseră pe peron, Simon o strânse şi mai tare de mână. De-o parte şi de cealaltă se aflau două trenuri.

— Dreapta sau stânga, Winter? întrebă el pe un ton apăsat, încercând să-i distragă atenția. Ea întoarse capul, aşa că Simon repetă: Dreapta sau stânga?

— Ă...

— Winter, te rog... Lui Orion îi pare rău... Vrea să te întorci... Te iubeşte...

Fata se opri, cu călcâiele înfipte în asfalt şi o avalanşă de emoții în ochi. Simon cunoştea privirea aceea. Nu o mai văzuse niciodată în ochii altcuiva, dar ştia exact ce-i trecea prin minte. Rowan nu o ruga doar să se întoarcă la vechea ei viață, în care fusese crescută ca nepoată a lui Orion. Îi oferea din nou o familie. Un loc în care să se simtă ca acasă. Dacă temuta Celeste l-ar fi urmărit pe el, spunând că l-ar putea trimite înapoi în timp, la începutul lunii septembrie, când Darryl era în viață şi el habar n-avea că este animaform, şi Simon s-ar fi oprit.

— Minte, spuse Simon.

— Nu minte, i-o tăie Winter cu un nod în gât. Este, practic, fratele meu mai mare. Nu m-ar minți.

— Orion te-a abandonat, continuă Simon. L-a ucis pe Darryl, mi-a răpit mama şi a plecat fără tine. Singurul motiv pentru care Rowan este aici în momentul acesta este că Orion mă vrea pe mine. Nu pe tine... pe mine. Înțelegi?

— Simon... începu Jam, dar nu mai trebuia să spună nimic. Ochii lui Winter se umplură de lacrimi şi îl priveau pe Simon cu o asemenea groază, că băiatul simți că i se face rău. Dar, cu fiecare secundă pe care o pierdeau, Rowan se apropia din ce în ce mai mult, aşa că nu avea timp să-i cruțe sentimentele lui Winter. Simon avea să-i ceară scuze mai târziu. Acum trebuiau să găsească trenul înainte ca Rowan să ajungă la ei.

— Dacă e sincer, atunci o să te găsească din nou. Ariana veni lângă ei din spatele unei coloane şi îşi ascunse părul violet sub glugă. Dacă nu-l vrea decât pe Simon, atunci nu se va mai deranja. Aşa că, dacă vrei să afli dacă te vrea cu adevărat înapoi, poți doar să te urci în trenul ăla şi să vezi ce face dup-aia. De preferat, înainte să ne prindă.

Lui Winter începu să-i tremure buza de jos şi, o clipă, Simon se gândi cu groază că avea să izbucnească în lacrimi în mijlocul peronului. În

schimb, căută în geantă cu mâinile tremurânde şi scoase biletele.

— Ă... ăsta e, reuşi ea să spună şi făcu semn din cap spre trenul din stânga.

Fără să mai zică nimic, Simon o conduse spre tren. Peronul se aglomerase şi mai mult, forțându-i să treacă prin spații înguste şi peste bagaje de toate mărimile.

— Scuze. Mă scuzați, spuse Simon, croindu-şi drum prin marea de călători, creând în urma lui un culoar destul de larg ca să îl urmeze şi ceilalți.

Abia când fu absolut sigur că scăpaseră de Rowan, îi duse pe toți la tren.

Exact la fix: când Simon privi pe fereastră, zări pletele blonde ale lui Rowan la numai câțiva metri de peron. Era încruntat şi se uita în jur, apoi trecu prin mulțime şi se îndepărtă de vagonul lor.

Simon răsuflă uşurat, dar bucuria lui nu ținu mult. Winter stătea lângă el, cu dinții încleştați şi cu o privire furioasă. Şi ea îl văzuse pe Rowan plecând. Arăta de parcă ar fi vrut să sară din tren şi să fugă după el, iar Simon se pregăti să o apuce de mână în caz că ar fi încercat.

— Mă găsiți la cuşetă, trânti ea scurt şi trecu țâfnoasă pe lângă el. Jam porni grăbit pe urmele ei, cu gura deschisă de parcă ar fi vrut să spună ceva, dar cei doi se îndepărtară înainte ca Simon să audă despre ce era vorba.

Ariana rămase lângă el, urmărindu-i cu privirea.

— Dacă Rowan nu se întoarce după ea...

— Ar fi luat-o cu el de la-nceput, dac-ar fi vrut cu adevărat, spuse Simon.

Şi, deşi ar fi dat aproape orice ca să se înşele, ştia că acesta era adevărul. Poate că făcuse o greşeală rugând-o pe Winter să vină cu ei, dar acum era prea târziu. Trenul se puse în mişcare şi, cu mâinile în buzunare, Simon porni după Ariana pe coridor. Dacă Rowan nu se întorcea după ea, Winter avea să fie distrusă. Iar dacă se întorcea însemna că păsările i-ar fi găsit din nou, şi Simon nu ştia de câte ori ar mai fi reuşit să scape, până să-i părăsească norocul de tot.

7 Pretenții de reptilă

Cuşeta lui era mai mică decât îşi închipuise Simon. Paturile se pliau la perete şi aveau şi o baie mică, dar, altfel, trebuiau să stea înghesuiți câte doi pe o banchetă – sau, mai bine zis, Simon, Ariana şi Jam erau înghesuiți, în timp ce Winter stătea tolănită pe bancheta din față, încăpățânându-se să se uite pe fereastră în timp ce trenul lăsa oraşul în urmă. Nu mai vorbise cu nimeni de când sosise şi Simon.

Şi el începu să se holbeze pe fereastră după ce ieşiră din tunel, urmărind cum dispare oraşul în zare. Planul lor reuşise. Chiar plecau din New

York. Nimic nu părea real, şi Simon îşi şterse palmele transpirate de blugi. Intenționa să se întoarcă de îndată ce îşi salva mama, dar tot se simțea de parcă şi-ar fi luat adio de la ceva foarte important.

— Arăți de parcă ți-ar veni să dai la boboci, spuse Ariana. Chiar dacă îşi dau seama ce tren am luat, există un milion de stații între New York şi Chicago, ca să nu mai vorbim de trenurile pe care le-am putea lua când ajungem acolo. Atâta timp cât avem grijă, n-o să-şi dea seama încotro am luat-o.

Simon nu prea o credea, dar oricum se îndreptau spre tărâmul lui Orion. Aveau să se lupte din nou cu stolul. Era inevitabil.

— Nu e asta. N-am mai fost niciodată plecat din oraş, cu excepția excursiei la fortăreață.

— Niciodată? întrebă Jam, aranjându-şi ochelarii. Dar... ce făceai în vacanțe şi de sărbători?

— Rămâneam în New York, răspunse Simon şi ridică din umeri, făcându-i-se, dintr-odată, ruşine. Darryl lucra mult şi cred că era convins că suntem mai în siguranță în oraş decât la mare sau ceva.

— Unchiul tău avea dreptate, zise Ariana în timp ce răsfoia ghidul turistic pe care-l cumpărase Winter. În oraş nu trăiesc mulți animaformi, dar în apropierea coastei sunt cu miile. Ar fi pus mâna pe tine într-o clipită, dacă şi-ar fi dat seama cine eşti.

Jam se făcu roşu la faţă.

— Nimeni din regatul meu nu i-ar fi făcut vreun rău lui Simon.

— Îmi pare rău, dar câţi dinţi are un rechin?

— Darryl nu avea încredere în niciun regat, interveni Simon repede. Compartimentul lor era şi-aşa foarte mic, nu aveau nevoie de şi mai multă tensiune. Şi ura şi păianjenii.

— Asta pentru că era deştept, comentă Jam, şi Ariana mormăi ceva.

În timp ce ea răsfoia ghidul, Jam înclină capul ca să vadă la ce se uită. Căuta ceva la paginile cu hoteluri.

— Ce cauţi, mai exact? întrebă el.

— Caut consiliul. Reptilele sunt ciudate, adăugă ea, iar Winter pufni. Ariana continuă de parcă n-ar fi auzit nimic. Au o reputaţie îngrozitoare, nu? Când oamenii văd un şarpe, nu le vine să-l ia în braţe şi să-l smotocească. Dar, în realitate, reptilele sunt cel mai liniştit şi pacifist regat din lumea animaformilor. De regulă, nu se organizează în comunităţi – de cele mai multe ori, merg dintr-un loc în altul sau, dacă se instalează undeva, nu aleg zone populate de alţi animaformi.

— Mă întreb de ce, murmură Winter.

Ariana îşi drese glasul.

— Cei mai mulţi conducători de regate îşi au reşedinţa în locuri caracteristice neamului lor, aşa că n-ar fi exclus ca acest consiliu al reptilelor să se afle într-o peşteră în deşert sau

ceva. Dar reptilelor le place confortul. Au pretenții, le plac luxul şi toate lucrurile frumoase pe care le are viața de oferit. Artă, mâncare bună, cultură...

— Genți de firmă, adăugă Simon, uitându-se la geanta lui Winter.

Ea o trase în poală şi o strânse la piept.

— Exact. Încearcă să găseşti echivalentul unei vedete de pe Fifth Avenue care e dispusă să stea într-o cocioabă ori de câte ori trebuie să se întrunească consiliul. Locul în care se întâlnesc ar trebui să fie secret, dar ştiu sigur că, deşi reptilele sunt nomade, consiliul se află întotdeauna în acelaşi loc. Altfel ar fi prea greu de găsit.

— Dar trebuie să-şi rotească membrii în fiecare an, interveni Jam din cealaltă parte a Arianei. Aşa funcționează guvernul lor. Faci parte din consiliu doar un an – ca datoria de jurat, cred. Trebuie să fii cinstit şi echidistant. Dacă nu au încheiat un tratat cu Celeste între timp, membrii consiliului ar trebui să fie aceiaşi. Îmi amintesc că Generalul zicea ceva despre asta. Nu-i place de consilierul Rivera.

— Mda. Simon se uită la Winter, dar ea rămase impasibilă. Aşadar, căutăm un loc de fițe. Un loc în care ar vrea să locuiască un animaform reptilă.

— Un loc confortabil în mijlocul deşertului, spuse Ariana. Ar trebui să fie oameni cel puțin o parte din timp. În consiliu sunt treisprezece

membri şi, dacă vrei să depui o petiţie, trebuie să le faci o vizită, aşa că...

— Nu stau în vreo casă undeva. Simon luă ghidul turistic din mâinile Arianei şi se uită şi el. Crezi că mai degrabă la hotel?

Ea dădu din cap.

— De cinci stele. Scump. O staţiune, probabil. Gândeşte-te la un loc în care i-ar plăcea lui Winter. Paradise Valley este destul de aproape de Scottsdale, aşa că putem căuta şi acolo.

Simon răsfoi ghidul până găsi hotelurile de lux. În zona Scottsdale erau foarte multe, dar în apropiere de Paradise Valley erau doar câteva, aşa că lucrurile păreau promiţătoare.

— Winter, dacă ar trebui să alegi, ai prefera să stai în... Desert Flower Resort sau în Stilio?

În loc să-l ignore, aşa cum se aştepta, fata întoarse capul şi se uită la el.

— Cum ai zis?

— Ăăă... Simon se mai uită o dată. Stilio. Pronunţ eu greşit sau...?

Winter îi smulse ghidul din mâini.

— Stilio. Primeam la cutia poştală tot felul de chestii de la ei.

— Serios? Ce fel de chestii? întrebă Simon plin de speranţă.

— Nu ştiu. N-am deschis plicurile niciodată. Miji ochii uitându-se la descrierea hotelului. Însă îmi amintesc logoul de pe plic. E acelaşi, sunt sigură.

Îi întinse ghidul lui Simon. Lângă coloana unde erau trecute facilitățile de la Stilio, hotel şi spa, se afla un cerc – sau cel puțin semăna cu un cerc. La o privire mai atentă, Simon observă că era, de fapt, un şarpe care îşi mânca propria coadă şi se înfioră în sinea sa.

— Deci, acolo mergem, hotărî el. La Stilio.

În timp ce Ariana şi Jam citiră tot ce scria în ghid despre Stilio, Winter se întoarse spre fereastră şi îşi rezemă obrazul de spătarul banchetei. Simon nu-şi dădu seama că se uită la ea până când Winter nu-l privi în ochi.

— Ce? exclamă ea.

Simon clipi dintr-odată.

— Ă... Se apecă spre ea, de parcă asta i-ar fi împiedicat pe Ariana şi pe Jam să audă. Mă întrebam de ce ai aruncat scrisorile.

— Pentru că unii chiar erau fericiți înainte să înceapă balamucul ăsta, bombăni ea. Dacă tu tânjeşti după o viață de care nu ai avut parte, nu înseamnă că şi eu simt la fel.

— Nu erai curioasă deloc? întrebă Simon.

Nu-şi putea închipui cum ar fi fost să nu citească niciuna dintre scrisorile mamei sale.

— De ce să fiu? Aveam deja o familie – nu aveam nevoie de alta. Mai ales de o familie din regatul reptilelor.

— Ştii că, de fiecare dată când vorbeşti urât despre reptile, vorbeşti urât şi despre tine, da? interveni Ariana.

Winter se făcu roşie la față.

— Eu nu sunt ca ele.

— N-oi fi fost tu crescută ca o reptilă, dar asta eşti, chiar dacă nu-ți convine. Şi nu e nimic rău în asta, să ştii.

— Chiar aşa? izbucni Winter. Pentru că, din câte ştiu eu, să-i spui cuiva că e şarpe nu e deloc un compliment.

Ariana pufni.

— Mie mi se pare destul de tare să fii unul dintre cei mai veninoşi şerpi din țară. Dar, dacă alții sunt de altă părere, ce pot să fac? Când vine vorba de tine, nu contează decât părerea ta. Nu putem alege ce fel de animaform suntem, dar putem hotărî ce fel de oameni devenim. Şi nu ştiu tu de ce te-ai hotărât să devii o răsfățată plângăcioasă, dar să ştii că deja ai o atitudine obositoare.

Winter rămase cu gura căscată şi ochii i se umplură de lacrimi, de parcă nimeni nu i-ar mai fi vorbit în felul acela vreodată. Simon îi aruncă o privire de avertizare Arianei. Era de acord cu ea, dar asta nu însemna că trebuia să o spună cu voce tare. Ariana ridică din umeri, iar Jam continuă să se uite în ghid, încercând să lase impresia că nu auzise nimic.

— Eu ar trebui să zbor, începu Winter, şi glasul îi pieri de emoție. Nu înțelegi lucrul ăsta? Nu ai idee cât de norocos eşti, Simon. Eu ar fi trebuit să fiu ca tine. Eu trebuia să fiu pasăre. Orion mi-a spus asta toată viața – că sunt prea inteligentă pentru o reptilă. Prea echilibrată,

prea rațională. Am făcut tot ce a trebuit. Am învățat tot ce a trebuit. Am citit cărțile care au trebuit. Am făcut tot ce mi-a spus el să fac. Eram o familie, iar eu trebuia să fiu ca ei. Dar, în loc de pene… în loc de pene, eu am solzi.

Spuse ultimul cuvânt de parcă ar fi fost otravă şi se şterse furioasă la ochi. Simon scoase câteva şervețele dintr-un dispenser de pe perete şi i le întinse fără să spună o vorbă.

Ea îl privi uimită la început, dar, după câteva secunde lungi, le luă şi se şterse uşor pe obraji.

— Înainte eram fericită. De-asta n-am deschis scrisorile. Aveam deja o familie… Aveam tot ce voiam, iar scrisorile alea tâmpite nu contau. Iar acum… Clătină din cap şi îşi suflă nasul atât de tare, că Simon se întrebă dacă nu cumva era gâscă. Iar acum nu am decât un bunic adoptiv care nu vrea să mai audă de mine şi scrisori pe care nu le-am citit niciodată.

— Mă ai pe mine, spuse Simon. Ne ai pe noi, iar noi nu te vom părăsi niciodată. Îți promit.

Winter rămase tăcută. Nu conta – nici nu trebuia să vorbească, pentru că Simon ştia exact ce gândea. Ei nu erau familia pe care şi-o dorea ea.

— Şi poate că Rowan spunea adevărul, adăugă Simon. Doar pentru că Orion e odios nu înseamnă că e toată lumea la fel.

Ea trase adânc aer în piept şi, o clipă, lui Simon i se păru că o să înceapă să plângă. Dar

Winter oftă încet şi se aşeză în spaţiul îngust dintre scaune, luând în braţe poşeta.

— Nu-mi da speranţe, Simon, spuse ea. Doare prea mult.

Mai luă câteva şerveţele din aparat şi ieşi din compartiment, lăsându-i acolo pe ceilalţi trei. Simon dădu să plece după ea, dar Ariana îl apucă de mânecă.

— Las-o, spuse ea. Dacă vrea să fie singură, nu ai cum s-o ajuţi acum. Se va întoarce când va fi pregătită.

Simon nu era îngrijorat în privinţa asta, dar, deşi nu avea stare, luă loc pe banchetă. Ştia cum era să te simţi un intrus şi ştia cât de mult suferea când o vedea pe mama lui plecând de fiecare dată.

Doar că Simon îl avusese întotdeauna pe Darryl alături. Nu se îndoise niciodată de iubirea unchiului său, şi asta îi dădea tăria să ţină capul sus când lucrurile nu mergeau prea bine. Darryl fusese piatra de temelie din viaţa lui Simon.

Orion jucase acelaşi rol în viaţa lui Winter, iar acum nu doar că dispăruse – o abandonase, lăsând-o pradă îndoielilor. Într-un fel, era mai rău decât moartea. Era respingere – respingerea unui aspect asupra căruia Winter nu avea nicio putere, ceva ce Winter ura din tot sufletul, şi lui Simon îi părea rău pentru ea.

Conductorul le desfăcu paturile în timp ce Ariana îl minţea că părinţii lor sunt pe undeva

prin apropiere. Cei trei se spălaseră deja pe dinți, şi Winter tot nu se întorsese. Simon deschise uşa şi scoase capul, privind spre un capăt şi spre celălalt al coridorului.

— Ar trebui să mă duc după ea, spuse el.

— Probabil aşteaptă să adormim, ca să nu trebuiască să vorbească cu noi, explică Ariana. Haide. Cu cât te culci mai devreme, cu atât mai repede se va face dimineață, şi poate că o să-i treacă pân-atunci.

Măcar Ariana avea dreptate într-o privință. Simon rămase treaz aproape o oră, uitându-se pe fereastră şi încercând să adoarmă, dar, în cele din urmă, în cuşetă intră lumină de pe coridor când Winter deschise uşa şi intră. Simon ar fi vrut să-i spună ceva, dar Jam sforăia încet, şi Winter nu făcu niciun zgomot când se strecură în patul de dedesubt.

Simon îi ascultă respirația şi, când fu sigur că adormise, ațipi şi el.

Când se trezi, la scurt timp după răsăritul soarelui, patul de sub el era gol. Se gândi să pornească în căutarea lui Winter înainte de micul dejun şi căută grăbit un schimb de haine în rucsac.

— Auci! se auzi un chițăit din interiorul rucsacului, şi Simon se dădu, speriat, înapoi, aterizând pe patul lui Winter.

Dintre şosetele lui ieşi încet un şoricel, şi uimirea lui Simon se transformă în furie.

— Ce... Felix! Ți-am spus să rămâi în vizuină! spuse el, luându-l pe Felix în palme. Nu asculți niciodată ce ți se spune?

— Cam cât asculți şi tu, răspunse şoricelul, după care se întinse şi dădu din nas.

— Dar... te-am lăsat în biroul lui Alfa, continuă Simon. Cum ne-ai găsit?

— Am plecat cu Winter, fără ca ea să ştie. Te deranjează? Mor de sete.

— Hei, terminați odată! Unii mai dorm pe-aici, murmură Ariana.

Îşi trase perna peste cap şi Simon pricepu ideea, aşa că se duse la baie şi închise uşa. Dădu încet drumul la robinet, iar Felix înclină capul şi bău apă. Dacă n-ar fi fost atât de supărat, lui Simon i s-ar fi părut chiar haios.

— N-ar fi trebuit să vii, îl certă el.

Felix nu răspunse, ci continuă să bea apă, iar în cele din urmă îşi întinse mustățile zburlite.

— Cineva trebuie să te păzească.

— Daaa, de parcă m-ai putea apăra tu cumva de Perrin şi de Rowan, spuse Simon. O să te omoare, şi asta numai din cauza ta.

— Priveşte partea bună a lucrurilor: nu va mai trebui să-ți faci griji dacă uiți să mă hrăneşti, comentă Felix şi se cățără înapoi pe chiuvetă, lângă săpun. Ştii şi tu prea bine că nu te lăsam să pleci singur, aşa că nu te mai preface surprins. Sunt aici. Dacă nu te gândeşti cumva să mă abandonezi în Chicago, nu mai ai ce face, aşa că mai bine lasă-mă să te ajut.

— Şi cum ai vrea să mă ajuți?
— Încă nu ştiu.
— Minunat. Simon îşi luă periuța de dinți. Când o să ştii, să-mi spui şi mie. Până atunci, vreau să rămâi în compartiment. Dacă te prinde cineva…
— Nu mă mai bate la cap, am înțeles, murmură Felix şi se întoarse bosumflat în cuibuşorul pe care şi-l făcuse în rucsac.
După ce se schimbă, Simon plecă să o caute pe Winter. Nu existau prea multe locuri în care ar fi putut să fie în tren, aşa că o găsi destul de repede la vagonul-restaurant, stând singură într-un colț şi scriind ceva într-un carnețel. Deşi era dimineața devreme, la mese stăteau deja câțiva pasageri, care citeau ziarele sau discutau la o ceaşcă de cafea. Simon trecu grăbit pe lângă ei şi se duse direct la Winter. Se opri imediat ce ajunse la masa ei, dar fata era atât de concentrată, că nu-şi ridică privirea.
O clipă, Simon se întrebă dacă nu ar fi fost mai bine să o mai lase singură o bucată de timp. Aveau să ajungă la Chicago abia pe seară, şi Winter nu părea să agreeze compania nimănui în momentul de față. Dar apoi îşi aminti de fața pe care o avusese în seara din ajun, după ce se certase cu Ariana, şi nu mai stătu pe gânduri. Winter avea nevoie de cineva alături în clipele acelea, iar Simon era singura persoană din tren care ținea la ea îndeajuns încât să-i suporte toanele.

Tocmai când se pregătea să deschidă gura ca să-i ceară scuze, observă câteva pagini rupte din carnețel pe marginea mesei. Şi, deşi n-ar fi vrut să tragă cu ochiul, el fiind un băiat care îşi petrecuse toată viața încercând să evadeze prin citit, nu avu cum să nu citească primul rând, scris cu litere rotunjite.

Dragă Orion.

8 Cât ai bate din aripi

Simon înşfăcă bucata de hârtie pe care era scris numele lui Orion, şi Winter tresări.

— Simon? Ce faci... dă-mi-o înapoi! Smulse foaia atât de tare, că aceasta se rupse. E a mea.

— De ce îi scrii? întrebă Simon. Intenționase să-i ceară scuze, dar acum era mult prea confuz şi supărat. Îi spui ce facem?

— Bineînțeles că nu, zise Winter, dar intonația din glasul ei îl făcu pe Simon să nu aibă încredere în ce tocmai spusese. De câte ori trebuie să-ți spun că sunt de partea ta?

— Atunci spune-mi de ce îi scrii.

— Pentru că... Glasul lui Winter se stinse, şi privi în depărtare, după care strânse scrisoarea în mână. Voiam doar să-i scriu, bine? Uneori ajută.

În momentul acela ar fi avut şanse mari să-l convingă că este, de fapt, un flamingo şi că visase toată treaba cu mocasinul de apă.

— Nu te cred.

Winter se întristă.

— Atunci n-ar fi trebuit să mă faci să mă simt vinovată ca să mă convingi să vin cu tine.

— N-ar fi trebuit să fie necesar, spuse Simon. Aruncă pe masă bucățile de hârtie. Fă ce vrei, Winter. Dar nu ne strica nouă planurile.

Având în vedere de câte ori îl trădase Winter, n-ar fi trebuit să fie surprins că ajunsese din nou în situația să se întrebe dacă era, cu adevărat, de partea lui. Simți dezamăgirea şi neputința ca un ghem în piept. Ştia că Winter nu era aşa cum voia să lase impresia. Da, era încăpățânată, dar, de cele mai multe ori, luase decizia corectă, iar când nu, avusese numai intenții bune. Dar el deja îşi pierduse unchiul din cauza faptului că îl trădase. Câte şanse să-i mai fi dat până să piardă chiar totul?

Când ajunse în compartiment, unde Ariana şi Jam se certau care să meargă la baie primul, deja se resemnase că Winter nu avea să mai fie alături de ei.

La urma urmei, poate că n-ar fi avut nevoie de ea. Dacă era necesar, şi el se putea preface că face parte din regatul reptilelor. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să-şi dezvăluie secretul în fața celorlalți, dar, dacă aşa ar fi putut să se infiltreze în Stilio de unul singur şi să-şi găsească mama, atunci ar fi făcut-o.

— Cum e micul dejun? întrebă Jam, care se dăduse bătut.

Stătea pe marginea patului şi se juca cu un lacăt, în timp ce-şi aştepta, liniştit, rândul.

— Nu ştiu. N-am mâncat, răspunse Simon şi se urcă în patul lui. Felix era ghemuit în mijlocul pernei, sforăind încet. Ce faci acolo?

— Ariana mă învață să sparg încuietori, răspunse Jam. Oftă şi scoase un obiect subțire de metal din încuietoare. Nu mă descurc deloc.

— Asta pentru că te grăbeşti, strigă Ariana din baie şi scoase capul pe uşă cu o periuță verde în gură. N-avem voie cu lacăte în vizuină, dar, după ce s-a întâmplat în septembrie, am pus-o pe mama să-mi trimită câteva. Ar trebui să înveți să le deschizi şi tu.

— Poate mai târziu, zise el, încercând să-şi alunge din minte imaginea lui Darryl în formă de lup, bătut şi plin de sânge, încuiat în cuşcă. Am găsit-o pe Winter la vagonul-restaurant. Scri…

Se opri. Nu-i venea să le spună. Nu le putea zice că Winter îi scria lui Orion, pentru că era posibil să se înşele. Dacă Winter n-ar fi vrut niciodată să trimită scrisoarea aceea?

— Ce? întrebă Jam curios.

— Ă… scria ceva, explică Simon şi ridică din umeri. Părea supărată, aşa că n-am vrut s-o deranjez.

Ariana dispăru în baie ca să scuipe pasta de dinți.

— Ar face bine să iasă din pasa asta proastă până ajungem în Paradise Valley.

— Nu prea cred că poți să treci vreodată peste faptul că ți-ai pierdut întreaga familie, spuse Simon.

— Ştii că nu la asta m-am referit, răspunse Ariana. Acum nu mai este vorba doar despre ea. Acum este vorba despre mama ta şi Prădător. O fi ea buricul pământului, dar nu pe pământul pe care trăiesc eu. Şi nici tu.

— Ştiu, mormăi Simon.

Până la urmă avea să afle dacă Winter fusese sinceră când spusese că este de partea lor. Dar, până atunci, nu putea decât să spere că, indiferent cât de supărată era, nu avea să-i pună planurile în pericol.

Simon stătu restul drumului în compartiment, privind pe fereastră sau încercând să citească din cartea pe care o luase cu el. Într-un final, renunță şi începu să se uite din nou la cartea poştală, recitind la nesfârşit cuvintele scrise de mama lui. Deşi nu le spusese să-l lase singur, Ariana şi Jam plecară şi se întoarseră mai târziu, ca să-i aducă prânzul.

Nu o văzu pe Winter decât abia când conductorul anunță că mai aveau treizeci de minute până la Chicago. De-abia atunci se întoarse să-şi strângă lucrurile, dar nu-i aruncă lui Simon nici măcar o privire. Nu ştia dacă se simțea vinovată pentru că îi trădase şi îi spusese lui Orion sau dacă încă era supărată că Simon putuse să creadă că ar face aşa ceva. Oricum,

când coborâră din tren şi puseră piciorul pe peronul aglomerat din Chicago, Simon nu se aştepta să mai audă vreun cuvânt de la ea. Şi, într-un fel, i-ar fi convenit.

— Mai e o oră şi jumătate până vine trenul de Arizona, îi informă Ariana, uitându-se pe un ecran la mersul trenurilor, în timp ce Winter rămase mai în spate. Nu ştiu voi, dar eu mă topesc după un cheeseburger.

— E un restaurant acolo, spuse Simon, văzând bine-cunoscuta firmă luminoasă; trecuseră ore bune de când luaseră prânzul.

— Ă, cred că cheeseburgerul ăla va trebui să mai aştepte, spuse Jam. Ia uitaţi acolo.

Perrin stătea pe peron, cercetând mulţimea în timp ce pasagerii ieşeau din tren. Cei patru erau aproape în capătul trenului, aşa că Perrin nu-i văzuse încă. Simon avu o presimţire neagră când îşi puse pălăria la loc pe cap şi începu să caute o cale de scăpare. Zări în apropiere patru bărbaţi care nu aveau niciun bagaj, dar care stăteau cu faţa spre tren, aşteptând.

Simon se întoarse spre Winter.

— Le-ai spus unde suntem?

— Ce? Cui? se bâlbâi ea, strângându-şi geanta la piept.

— Stolului! spuse Simon. Ne-au înconjurat.

Winter se lumină dintr-odată, ochii îi sclipiră şi se ridică pe vârfuri.

— E şi Rowan?

Ariana o trase de mânecă şi îi trase gluga pe cap.

— Eşti nebună? Te vor recunoaşte într-o clipă.

— Poate că asta e şi ideea, spuse Simon.

Probabil credea că, dacă îi preda stolului, Orion avea s-o primească înapoi. Winter se crispă de parcă i-ar fi tras una.

— Dacă ai impresia că aş face vreodată aşa ceva...

— Atunci, cum ne-au găsit? întrebă Simon. Cineva trebuie să le fi spus. N-ar fi fost greu deloc să rogi o pasăre să ducă scrisoarea.

— La peronul ăla erau două trenuri, geniule! se răsti Winter. Poate că s-au despărțit.

— Terminați odată, interveni Ariana, şi Simon trebui să-şi înghită cuvintele. Noi trebuie să ne despărțim. Probabil că se aşteaptă să rămânem împreună. Dacă ne-am putea amesteca printre oameni, am avea mai multe şanse să scăpăm de ei.

Simon îşi temperă mânia şi încuviință din cap, privindu-i părul violet. Deşi îl ascunsese sub glugă, tot atrăgea atenția, fiind uşor de recunoscut.

— Mai bine te transformi, spuse el.

— Ai dreptate. Imediat. Se ascunse după un stâlp din apropiere, aplecându-se tocmai când un grup mare de oameni trecea pe lângă ei. Câteva secunde mai târziu, un păianjen negru şi lucios se cățără pe pantalonii lui Simon. Se

gândi să-i propună să se bage în rucsac, lângă Felix, dar nu ştia cum ar fi reacționat şoricelul la o companie atât de veninoasă.

— Ne întâlnim în fața gării, spuse el. Winter, dacă vrei să pleci, acum e momentul.

Winter se strâmbă. Părea jignită şi supărată, dar Simon nu mai avea niciun dram de compasiune față de ea. Nu şi când puteau să fie descoperiți în orice clipă. Se uită la Jam şi reuşi să-i arunce o privire încrezătoare, apoi se duse în mulțime.

Se luă după prima familie care-i ieşi în cale. Se ținu aproape, ținând capul în jos, încercând să pară că era cu ei, şi aşa trecu pe lângă un membru al stolului. Nu îndrăzni să se uite la el – dacă i-ar fi surprins privirea, chiar şi întâmplător, totul s-ar fi terminat.

— Aproape am reuşit, spuse Ariana cu glasul ei slab de pe umărul lui. Se uită în cealaltă direcție. Cred că funcționează. Nu te opri.

Simon îşi ținu răsuflarea în timp ce familia se îndrepta spre terminalul gării. Imediat ce ajunse în siguranță, Simon se desprinse de ei şi se grăbi spre cea mai apropiată ieşire.

— Eşti sigură că nu m-au văzut? întrebă el.

— Absolut, răspunse Ariana, părând foarte mândră de sine. Jam n-ar trebui să aibă probleme. Stolul abia dacă ştie cum arată.

— Nu din cauza lui Jam îmi fac eu griji, spuse Simon, sprijinindu-se într-o rână de balustrada

unei scări, în timp ce se uita la mulțimea agitată. Crezi că se mai întoarce?

— Cine, Winter? întrebă Ariana. Chiar crezi că ea l-a chemat pe Perrin?

— Nu ştiu, spuse Simon. Poate că avea dreptate, poate că stolul s-a despărțit. Azi-dimineață, la vagonul-restaurant, am…

— Simon! Vocea lui Jam răsună în toată gara şi băiatul o zbughi dintr-un grup de bărbați la costum. Simon, fugi!

Simon îşi dădu seama aproape imediat ce se întâmplă. Roşu la față şi cu gura deschisă, Jam fugea pe peron cât îl țineau picioarele, iar un bărbat într-un trenci alerga pe urmele lui.

Perrin.

Simon o luă pe scări şi ieşi din gară valvârtej, în aerul rece din Chicago. Deja se lăsase întunericul şi maşinile luminau şoseaua, împroşcând noroi în stânga şi-n dreapta. Simon privi disperat în toate părțile.

— Încotro?

— Chiar mai contează? se auzi glăsciorul Arianei, ținându-se bine de umărul lui. Fugi!

Simon porni în jos pe trotuar, evitând pietonii în paltoane şi grăbindu-se să cotească de fiecare dată când avea ocazia. Auzi în spatele lui paşii zgomotoşi ai lui Jam, şi Ariana oftă.

— Ce face? Îl duce pe Perrin direct la tine!

— Nu vrea să se piardă, spuse Simon, ferindu-se în ultima secundă de o cutie poştală. Într-un fel, străzile din Chicago păreau mai

înfricoşătoare – mai întunecate, mai înguste şi complet lipsite de atmosfera familiară din New York. Teama îi îngheță sângele în vine.

— Cum scăpăm de stol?

— În mod normal, ți-aş sugera să-ți iei zborul, dar, din moment ce au aripi şi ei... Ariana se opri. Am o idee. O să sar. Tu ascunde-te pe aleea aia de-acolo. Ne întâlnim înapoi la gară în zece minute.

— Dar... Simon se simțea atât de pierdut, că nu s-ar mai fi putut întoarce la gară nici chiar dacă viața lui ar fi depins de asta. Dar Ariana deja îi sărise de pe umăr, iar el nu mai avu încotro şi trebui să aibă încredere în ea. Se îndreptă repede spre alee, dar dădu peste o pubelă cam şuie şi o răsturnă pe trotuar.

— Hei! se auzi o voce, şi un raton ieşi din pubelă, cu resturi de mâncare stricată în blană. De ce-ai făcut asta?

— Îmi pare rău, spuse Simon, privind în jur.

Aleea era o fundătură. Dacă Ariana nu găsea o modalitate de-a scăpa de Perrin, stolul l-ar fi încolțit fără probleme.

— Aşa ceva! mai exclamă o voce şi de sub mormanul de gunoi împrăştiat pe trotuar ieşi alt raton. Înțelegi ce spunem? Bonnie, ia uite la băiatu' ăsta!

Dintr-un coş de gunoi din apropiere mai scoase capul un raton, care duhnea a mâncare chinezească.

— Stai calm, Billy. Zici că n-ai mai fi văzut niciodată animaformi.

— Nu în sălbăticie, răspunse cel de-al doilea raton şi îşi mişcă nerăbdător căpşorul în timp ce dădea din coada vărgată. Tu ce eşti?

— Ă... începu Simon, dar un fulger violet apăru din senin în capătul aleii şi se ghemui la pământ, în spatele pubelei răsturnate.

Ariana. După o fracțiune de secundă apăru şi Jam, iar Simon îşi ținu răsuflarea. Deşi îl văzuse, Jam porni după Ariana, care îl ducea cât mai departe de el. Îşi riscau propria piele pentru a-i da lui şansa de a scăpa.

Doi bărbați în trenciuri trecură în fugă după ei, iar Simon se întoarse spre capătul aleii. Dacă pleca atunci, exista şansa să-i urmărească pe ei mai mulți membri ai stolului. Dacă mai aştepta, nu avea să treacă mult până să-şi dea seama că nu era şi el cu ei şi să se întoarcă. Oricum ar fi fost, trebuia să-şi asume riscul.

— Hei, nu fugi aşa... Avem o grămadă de mâncare, dacă ți-e foame, spuse Bonnie. Va trebui să scormoneşti ca să ajungi la ea, dar e a-ntâia.

— Mersi, dar tocmai am mâncat, minți Simon.

Se ridică încet, uitându-se la oamenii de pe stradă. De ce nu fugea şi Perrin după Jam, la fel ca ceilalți? Deasupra lui răsună un strigăt asurzitor şi groaza puse stăpânire pe Simon. Ridică ochii, dar deja ştia ce avea să vadă. Un

şoim stătea cocoțat pe un extinctor şi îl urmărea cu privirea.

— Nu mai ai unde să te duci, Simon Thorn, spuse Perrin.

Ratonii traseră o înjurătură şi se ascunseră înapoi în coşurile de gunoi.

— Zici? Stai să vezi, i-o întoarse Simon. Înşfăcă strâns bretelele rucsacului şi ieşi în goană de pe alee, de data asta pornind în cealaltă parte. Tot nu ştia în ce direcție se afla gara, dar încercă să urmeze drumul pe care venise, cotind şi făcând slalom printre maşinile oprite la semafor, în speranța că Perrin îi va pierde urma.

Dar Simon nu ştia cum să-şi piardă urma, iar de data asta Ariana nu mai era alături de el ca să-l ajute. Perrin îl urmări cu uşurință, planând în înaltul cerului. Cel mai greu îi era să se ferească de cabluri, dar Simon pierduse şirul pietonilor şi maşinilor de care aproape se ciocnise sau de care se ferise în ultimul moment. În spatele lui se auzea o simfonie de claxoane şi Simon înjură în gând.

În cele din urmă, nu mai avu de ales şi trebui să recunoască: se pierduse. Se opri, sprijinindu-se cu mâinile pe genunchi şi încercând să-şi recapete răsuflarea. Perrin zbura în cercuri deasupra lui, neobservat de oamenii obişnuiți de pe trotuar, iar Simon se bucură că, în timp ce Ariana putea să se facă nevăzută într-o cameră plină de oameni, Perrin n-ar fi putut niciodată

să se transforme în om în fața unei mulțimi atât de mari fără să fie remarcat. Dar, dacă stătea prea mult şi-i dădea lui Perrin prilejul să se transforme pe o alee întunecată, acesta sigur ar fi pus mâna pe el cu prima ocazie. Simon trebuia să meargă mai departe.

Îşi îndreptă spatele şi se uită în jur. În fața lui se afla o bancă, iar în dreapta şi-n stânga ei erau o farmacie şi două restaurante. Recunoscu firma cu pisică a unei cafenele, ceea ce era bine – probabil că trecuse pe-acolo mai devreme.

— Scuzați-mă, i se adresă el unei femei care aştepta la trecerea de pietoni. Unde este gara?

Aceasta îi arătă încotro s-o ia, iar Simon îşi dădu seama că era la doar câteva străzi distanță. Simți un fior de entuziasm şi se grăbi să traverseze. După ce avea să-şi regăsească prietenii, aveau să facă un plan cum să procedeze mai departe.

Dar Simon se uită din nou spre cer şi încremeni. Perrin nu mai era acolo.

Făcu stânga-mprejur, uitându-se la mulțimea de chipuri necunoscute. Dacă Perrin se transformase înapoi în om? Sau se afla pe vreun balcon, undeva, urmărindu-l?

Simon nu-şi permitea să aştepte ca să afle, aşa că o luă din nou la fugă spre gară. Însă, până să ajungă la următoarea trecere de pietoni, o mână îl apucă de guler şi îl trase pe o alee întunecată.

— Ar fi fost mult mai uşor dacă n-ai fi fugit, Simon Thorn, spuse o voce pătrunzătoare.

Perrin.

Simon se zbătu, încercând să scape din strânsoarea lui Perrin, dar bărbatul era mai puternic şi îl împinse spre capătul aleii.

— Nu sunt singur, spuse Simon. Alfa e cu mine...

— Chiar aşa? Asta înseamnă că trebuie să fi fost dublura lui aia pe care a urmărit-o stolul până la vizuină cât ai fugit tu, comentă sarcastic Perrin, pe un ton amuzat. Nu ține.

Simon îşi încleştă dinții. Putea încerca să se transforme, dar, dacă nu reuşea să se facă acvilă în fața lui Perrin, atunci şi-ar fi dezvăluit secretul, şi atunci Orion ar fi fost şi mai nerăbdător să-l prindă. Iar dacă se transforma în acvilă, Perrin i-ar fi smuls deja o mână de pene. N-ar fi avut cum să scape.

— De câte ori trebuie să-ți spună puştiul? se auzi o voce chițăită din rucsacul lui Simon – Felix! Lasă-l în pace.

Simon întoarse capul şi îl văzu pe Felix înfigându-şi dinții în carnea moale dintre degetul mare şi arătătorul lui Perrin. Acesta urlă de durere şi îşi trase mâna.

— Rozător împuțit! mârâi el, întinzându-se ca să-l prindă pe Felix.

Simon îşi smulse rucsacul.

— Mie nu-mi pasă ce-mi faci, dar, dacă te atingi de prietenii mei, îți scot ochii, îl amenință băiatul, împleticindu-se.

Perrin se frecă între degete şi chicoti.

— Nu vreau să-ți fac nimic, Simon Thorn. Nu vreau decât să te duc în siguranță la bunicul tău. Nu înțeleg de ce trebuie să faci totul atât de greu. Te pot duce în zbor chiar în seara asta. Până la miezul nopții, Orion şi-ar întregi şi apăra toată familia, iar tu vei fi cu mama ta. Toată lumea ar avea de câştigat.

Simon ezită. Suna tentant. Dacă mergea cu Perrin, atunci prietenii lui s-ar fi putut întoarce în siguranță la New York. Şi, deşi nu avea încredere în păsări, ştia că Perrin nu mințea – şi-ar fi văzut din nou mama.

Dar Orion nu voia să-i ocrotească. Voia doar să se folosească de ei. O ținea prizonieră pe mama lui pentru că ştia unde se găsesc piesele adevărate din Prădător. Iar pe Simon îl voia fiindcă avea impresia că el era moştenitorul regatului păsărilor. Dacă îşi dorea s-o ajute pe mama lui să-l oprească pe Orion să asambleze la loc Prădătorul, atunci nu putea să cadă în plasa acestuia. Şi avea nevoie de ajutorul prietenilor săi. Nu putea să-i lase de izbelişte.

— Mă descurc foarte bine şi singur, mulțumesc, spuse el şi mai făcu un pas înapoi. În apropiere se auzi un foşnet, dar aleea era atât de întunecată, că de-abia îl vedea şi pe Perrin. Poate că exista o şansă să se transforme fără să

fie văzut. Perrin s-ar fi uitat pe cer după o acvilă, nu pe pământ după furnici.

„Sau ai putea să termini cu asta acum."

Simon nu ştia de unde venise acel glas din mintea lui, dar i se făcu pielea de găină. Dacă se transforma în animalul potrivit, nu mai conta dacă Perrin îl vedea sau nu.

Era nevoie de o singură muşcătură, o zgârietură adâncă în locul potrivit sau o doză de venin şi... Simon îşi alungă acel gând din minte. Dacă şi-ar fi folosit puterile împotriva lui Perrin, ar fi însemnat că nu era cu nimic mai presus decât regele animalelor, care îşi măcelărise semenii. Simon nu era un criminal. Şi nu voia să-l lase pe Perrin să-l transforme în ceva ce el nu era.

Dintr-odată, se trezi cu spatele lipit de zid. Sub o uşă aflată la vreo zece metri în față se zări o fâşie de lumină, dar în calea lui stătea Perrin, iar aleea era prea îngustă ca să-l poată ocoli.

Era legat de mâini şi de picioare şi, de data asta, nu mai era nimeni prin preajmă care să-l salveze.

9 O situație incertă

— Nu cred că e deloc uşor să fii singura pasăre de la Academia Animaformilor Remarcabili, spuse Perrin pe un ton mieros acum, că îl încolțise pe Simon. Am aflat şi noi

cum ai fost tratat. Am văzut cu ochii mei că nici măcar fratele tău nu ți-e prieten.

— Nu ştii ce vorbeşti, izbucni Simon când Perrin mai făcu un pas spre el.

— Chiar aşa? Eu am crescut în regatul insectelor. Ştiu cât de greu e să fii hibrid, să trăieşti printre animaformi din alt regat. Tu eşti pasăre. Unchiul tău este mamifer, iar fratele tău este cea mai puternică persoană din lumea noastră. N-ai cum să nu-ți doreşti să fii cu ai tăi. Cu familia ta şi cu persoane care să aibă grijă de tine.

— Şi cât ar dura asta? se auzi o voce iritată din spatele lui Perrin.

Simon făcu ochii mari. Ar fi recunoscut oricând glasul acela.

— Winter... Perrin se înfioră. Ce cauți tu...

— Dacă nu vrei să fii urmărit, n-ar trebui să zbori în înaltul cerului, ca să te vadă toată lumea, se răsti ea. Răspunde-mi! Cât timp o să-l țineți cu voi? Până când găsiți toate piesele Prădătorului? Până când nu vă va mai folosi la nimic? Nu-mi spune mie că Orion îşi doreşte să fie înconjurat de familie, pentru că ştim amândoi că nu-i adevărat.

Simon simți mâna osoasă a lui Perrin pe umărul său, ținându-l locului când se întoarse spre Winter. Perrin nu făcu nicio mişcare spre ea. Probabil că nici el n-o vedea.

— Simon este nepotul lui Orion. Îl iubeşte...

— Şi mie mi-a spus toată viața că sunt nepoata lui, izbucni Winter. Dar a scăpat de mine cu prima ocazie când nu am mai fost perfectă, cum voia el.

— Winter, drăguța mea, Orion a suferit enorm că a trebuit să plece fără tine. N-ai cum să nu-nțelegi...

— Ba înțeleg prea bine, îl întrerupse ea. Simon auzi zgomot de solzi frecându-se de asfalt şi îşi coborî privirea. Winter se transformase. Orion încearcă să asambleze adevăratul Prădător şi, când va reuşi, îl va omorî pe moştenitorul regelui animalelor. Moştenitor care, în caz că ai uitat, este fratele lui Simon.

Perrin pufni.

— Orion nu vrea să omoare pe nimeni. Cu atât mai puțin pe propriul nepot.

— Serios? întrebă Simon. Atunci pe mine de ce m-a aruncat de pe blocul ăla turn?

— Pentru că eşti moştenitoarea lui, răspunse Perrin cu o oarecare nelinişte în glas, pe măsură ce zgomotul solzilor pe asfalt părea să se apropie. Era clar că aveai să te transformi ca să-ți salvezi viața...

— Mincinosule!

Un şuierat puternic se înălță în aer şi, în fâşia de lumină care se strecura pe sub uşă, Simon văzu o siluetă luându-şi avânt spre ei. Probabil că o văzuse şi Perrin, pentru că prinse şarpele în aer şi îl izbi de perete cu o agerime fantastică. Şarpele se lovi de cărămidă cu un trosnet

înfricoşător şi Simon se panică, simțind că-ncep să-i țiuie urechile.

— Winter! strigă el, zbătându-se să se elibereze din strânsoarea lui Perrin. Ajutor! Să ne ajute cineva!

— Destul, spuse Perrin, țintuindu-l pe Simon cu cotul de zid. Tu vii cu mine, orice-ar fi.

Din rucsac se auzi un chițăit de durere şi Simon rămase nemişcat, ca să nu-l zdrobească pe Felix. Perrin se apropie de Simon atât de mult, încât îi simți respirația şi rânji.

— Alege, Simon Thorn, mergem pe varianta uşoară sau preferi... Au!

În acel moment, ceva căzu direct în capul lui Perrin şi, deşi Simon nu putea să vadă ce era, simți peste nas o coadă pufoasă, care mirosea a sos de soia. Ratonii.

Dintr-odată, uşa se deschise şi lumina se revărsă pe aleea întunecată.

— Aici, spuse o fată care n-avea cum să aibă mai mult de cincisprezece ani şi îi făcu semn lui Simon să vină. El se aplecă şi scăpă pe sub brațul lui Perrin, ferindu-se de cotul lui în ultimul moment, apoi se lăsă pe vine şi ridică şarpele, care zăcea lângă zidul de cărămidă.

Winter era inconştientă, iar Simon şi-ar fi dorit să ştie mai multe despre şerpi, ca să-şi dea seama dacă respiră sau nu.

— Vii sau ce faci? spuse fata nerăbdătoare.

Simon se uită la Perrin. Un raton îl muşca de ureche, iar altul i se urcase pe picior, dar nu

mai aştepă să vadă ce avea să urmeze. Se grăbi spre uşă şi intră în ceea ce părea a fi cămara unui restaurant. Rămase cu gura căscată când văzu cine îl aştepta acolo.

— Jam? Ariana? spuse el uimit. Ariana părea supărată, iar Jam strângea la piept geanta lui Winter. Cum ne-ați găsit?

— Băiatu' ăsta ştie străzile din Chicago ca pe propriul buzunar, spuse Ariana şi-l înghionti pe Jam în coaste.

— Ți-am mai spus că n-am mai fost niciodată aici, i-o întoarse Jam roşu la față ca racul. Doar m-am luat după ratoni.

— O să scape întregi? întrebă Simon, uitându-se peste umăr la uşa care acum era închisă.

— N-o să pățească nimic, îl linişti fata, dându-şi părul scurt şi decolorat după ureche. Era cam inegal, da parcă cineva ar fi tuns-o fără să-i pese prea mult cum va arăta. Dar noi trebuie s-o ştergem de-aici înainte să ne prindă managerul.

— Trebuie să găsim un doctor, spuse Simon, privind în jos la şarpele încolăcit în mâinile lui. Sau... un medic veterinar.

— Nu mă duceți la niciun veterinar, se auzi o voce înăbuşită, şi Simon răsuflă uşurat.

Winter.

— Rămâi aşa, te duc eu, spuse Simon şi, deşi scoase limba cu un sâsâit, Winter nu protestă.

Fata cu părul decolorat îi conduse prin cămară, luând tot felul de lucruri de pe rafturi şi îndesându-le în sacoşa de pe umăr. Până ajunseră în bucătăria agitată a restaurantului, sacoşa dădea pe dinafară de conserve şi legume proaspete, dar ea merse mai departe de parcă ar fi avut tot dreptul să se afle acolo.

Mirosurile apetisante care ieşeau din cuptoare îi lăsau gura apă lui Simon, dar era prea îngrijorat ca să-i mai fie foame. Fata însă nu părea să aibă aceleaşi scrupule şi înşfăcă un rulou de pe un platou din salonul de servire.

— Hei! strigă o femeie îmbrăcată în salopetă. Ți-am spus să nu te mai văd pe-aici!

— Mda, acum să fugim, îi anunță fata, şi cei patru o luară la goană, croindu-şi drum printre mese şi clienții care mâncau.

În timp ce femeia – Simon presupuse că ea era managerul – continua să strige la ei, copiii ieşiră buluc din restaurant, continuând să fugă pe stradă.

Simon se strădui să o zgâlțâie pe Winter cât mai puțin, dar, când încetiniră, în cele din urmă, o auzi gemând.

— Cred că o să mi se facă rău.

— S-ar putea să se fi lovit la cap, spuse Ariana în timp ce o urmau pe fată pe altă alee. Poate ar fi mai bine să se transforme înapoi în om când ne oprim. Poate o ajută.

— Unde mergem, oricum? întrebă Simon, care nu voia să se gândească prea mult la ce fel

de leziuni ar fi putut avea Winter – la urma urmei, se pricopsise cu ele încercând din nou să-l apere de Perrin şi se simţea vinovat.

— Bonnie zice că am putea să rămânem la ea în noaptea asta, dacă tot trebuie să ne ascundem undeva, explică Ariana. Există un tren mâine-dimineaţă şi am putea să-l luăm pe acela. Cu puţin noroc, stolul o să ne caute prin oraş, nu în gară. E un risc, dar trebuie să ni-l asumăm.

— Şi unde... Simon tăcu brusc. Bonnie? Ratonul?

— Doar când caut prin gunoaie şi fug de poliţişti, spuse fata şi îi conduse printre două tomberoane. Apoi cotiră din nou. E acolo sus.

Simon nu mai întâlnise niciodată un animaform, cel puţin nu aşa, un animaform care să nu fie în vizuină sau care să nu facă parte din familia lui. Nu prea ştia la ce ar fi trebuit să se aştepte, dar Bonnie nu arăta ca un animaform, cu părul ei ciufulit, bocancii butucănoşi şi cerceii numeroşi din ureche.

Fata dădu la o parte o bucată de placaj, descoperind gaura din peretele dărăpănat de cărămidă.

— În sfârşit, acasă. Aveţi grijă la cap.

Se aplecară şi intrară pe rând, ajungând pe un hol întunecat.

Simon începu să clipească, încercând să-şi dea seama unde se aflau.

— Aici locuieşti tu?

— Nu e cazul s-o spui pe tonul ăsta critic, zise Bonnie.

— Ă... nu te critic, se apără Simon. Simți că îi iau foc urechile de ruşine. N-am vrut să pară că...

— Calmează-te. Ştiu ce-ai vrut să spui. De fapt, nu mai pare aşa urât după ce ajungi înăuntru. Trase la loc placajul peste deschizătură şi, după ce aprinse o lanternă, îi conduse pe hol, deschizând apoi o uşă masivă, care scârțâi din toate balamalele. Ăsta-i sistemul nostru de securitate, explică ea. Face un zgomot de se-aude în tot teatrul.

Lanterna lui Bonnie nu făcea prea multă lumină, dar Simon reuşi să desluşească un şir de scaune de catifea roşie. Bonnie porni spre scenă şi acolo aprinse un reflector.

— Nu-i cine ştie ce, spuse Bonnie, dar e un loc ferit şi uscat, mai ales pe timp de iarnă, şi există foarte multe locuri în care poți dormi.

Simon rămase cu gura căscată. Erau într-un teatru vechi, în care se aflau sute de scaune şi un balcon, la care trebuie să fi fost şi mai multe. Reflectorul stătea pe marginea unei scene vechi de lemn, iar din tavan atârnau două cortine de catifea mâncate de molii, asortate cu tapițeria scaunelor.

Sala era prăfuită şi dărăpănată din cauză că nu mai fusese folosită de zeci de ani, dar, când miji ochii, Simon zări pe tavan o frescă ştearsă, care reprezenta bolta cerească şi nişte îngeraşi

în culori pale. Crescând în New York, Simon vizitase o mulțime de muzee şi văzuse o sumedenie de tablouri, care ar fi putut să umple zeci de teatre. Dar să vezi o pictură aici, într-o clădire atât de dărăpănată, era o experiență aproape ireală.

— Ți-am spus că e grozav, se lăudă Bonnie, aşezându-se pe marginea scenei. Să nu vă duceți la balcon. Cine ştie cum cădeți de-acolo, şi eu nu vă duc la spital.

Pentru că tot venise vorba de spital, Simon puse şarpele pe unul dintre scaunele de pluş şi Winter se transformă înapoi în om. Avea părul ciufulit şi pe obraz deja începeau să se vadă vânătăile, dar, în loc să se plângă, Winter se uita fix la el.

— Să nu-mi mai pui niciodată la îndoială loialitatea față de tine, spuse ea cu venin în glas, convingându-l că n-avea, probabil, nimic grav.

Simon se prăbuşi pe scaunul de lângă ea, răsuflând uşurat.

— Nu trebuie să mă mai salvezi de Perrin, spuse el. Într-o zi o să te omoare.

— Atunci poate ar trebui să-ncepi să te salvezi singur, i-o tăie Winter.

— Are dreptate, o susținu Ariana, bocănind cu ghetele ei grele în timp ce se plimba în sus şi-n jos pe culoarul dintre scaune, uitându-se în jur. Malcolm nu te-a învățat nimic?

— Un pic, spuse Simon. Dar el rămăsese atât de în urmă față de ceilalți elevi, care aveau

avantajul de-a fi crescut în regatele animaformilor şi care se antrenaseră toată viața. Uneori simțea că pentru el totul era pierdut. Cea mai bună modalitate de-a se apăra era să fugă cât mai repede, şi nici măcar asta nu-i reuşea prea bine, pentru că era mic de statură.

— Poftim. Jam îi întinse geanta lui Winter, iar fata i-o smulse din mână. Suntem la doar câteva străzi distanță de gară. N-ar trebui să ne ia prea mult să ajungem acolo mâine-dimineață.

— Dacă pornim cât e încă întuneric, am putea scăpa de observatorii pe care stolul i-a plasat prin apropiere, spuse Ariana, încruntându-se în timp ce se uita la un colț prăfuit. Locul ăsta e plin de păianjeni.

— Sunt drăguți, cei mai mulți dintre ei. Vreau să spun... cât de drăguți pot fi păianjenii, adăugă Bonnie scoțând o crăticioară şi dând drumul la un reşou.

— Hm. Ariana se opri şi se întoarse către Bonnie. Şi cât de drăguț poate fi un păianjen, mai exact?

Bonnie îşi dăduse, probabil, seama de gafa pe care o făcuse, pentru că îşi încleştă mâna pe coada crăticioarei şi glasul i se înmuie.

— Foarte drăguț uneori. Deci... dacă sunteți şi voi animaformi, din ce regate faceți parte? Mă refer la restul, nu la şarpe, desigur. Asta dacă nu sunteți toți şerpi, deşi nu am mai auzit de şerpi care să umble în grup.

— Suntem... începu Simon, dornic să ducă discuția într-o zonă mai puțin sensibilă, dar Ariana îl fulgeră cu privirea şi închise gura.

— N-am vrea să stricăm surpriza, spuse Ariana, şi îşi reluă plimbarea printre scaune.

— Ce mâncăm?

Dintr-odată, uşa se deschise, iar în sală răsună un zgomot înfiorător de metal ruginit. Doi băieți cam de aceeaşi vârstă cu Simon intrară râzând şi înghiontindu-se.

— Am câştigat! strigă primul, care avea părul negru şi o tăietură subțire deasupra sprâncenei. Nu părea să-l deranjeze că pe frunte i se prelingea un firicel de sânge care îi curgea în ochi. Îl şterse pur şi simplu cu dosul palmei.

— Ai trişat! îl acuză cel de-al doilea, care arăta la fel, cu excepția tăieturii de pe frunte. Ai început să fugi la „doi".

— Şi tu ai făcut acelaşi lucru, spuse primul, rânjind şi fălindu-se cu victoria lui. Ăăă, hei! I-ai luat cu tine.

Bonnie strânse din buze de furie.

— Ce-altceva puteam să fac? Să-i las pe străzi să înghețe? Turnă conținutul unei conserve în crăticioară. Ăştia sunt frații mei, Billy şi Butch. Billy şi Butch, ei sunt... Se opri. N-am reținut cum vă cheamă.

— Simon, se prezentă el şi ridică o mână. Iar ei sunt Jam, Ariana şi Winter. Sunteți gemeni?

Billy şi Butch se uitară unul la altul.

— Nu, arătăm exact la fel din pură întâmplare, răspunse cel cu tăietura.

— Acum nu mai. Ție îți curge sânge, îl corectă celălalt şi începu să caute ceva într-o cutie de carton din cealaltă parte a scenei.

Bonnie dădu ochii peste cap.

— Da, sunt gemeni. Sunt frații mei. Şi sunt insuportabili.

— Încă nu ne-ai dat cu flit, spuse cel care acum îşi întinsese sângele pe toată sprânceana.

— Continuați în stilul ăsta şi într-o zi o să vă treziți că nu mai are cine să vă gătească, zise Bonnie agitând spatula.

— Şi eu am un frate geamăn, spuse Simon deodată.

Billy şi Butch erau prima pereche de gemeni identici pe care îi întâlnise de când aflase de existența lui Nolan, aşa că îi studie curios. Cum ar fi fost dacă ar fi crescut cu fratele lui – cu o copie a lui prin preajmă? Ar fi fost prieteni, îşi zise Simon în sinea lui. Nu s-ar fi simțit niciodată singuri sau ca nişte străini, deoarece s-ar fi avut unul pe celălalt. Simți un fior de gelozie, deşi ştia că n-avea nicio noimă. Nu era vina lor că el nu crescuse cu fratele lui.

— De ce nu este şi el cu voi? întrebă băiatul cu tăietură.

Celălalt scoase un plasture vechi din cutia de carton, rupse ambalajul şi i-l lipi pe frunte la întâmplare.

— Ă... a vrut să rămână acasă, răspunse Simon.

Nu putea să se simtă vinovat pentru că nu-l luase şi pe Nolan cu el, nu când intrase deja în atâtea buclucuri.

— Sunteți gemeni identici? întrebă celălalt băiat, şi Simon încuviință din cap.

— Dar avem tunsori diferite, simți el nevoia să adauge.

De undeva, de pe rândul de scaune ponosite, se auzi un sunet ca şi cum cuiva i-ar fi venit să vomite. Era Winter, care îşi făcea vânt cu mâna.

— Găteşti sos împuțit de soia? Miroase dezgustător.

— Nu. Stai tu pe scaunul pe care a vomitat Billy luna trecută, când a mâncat cartofi prăjiți şi i-au căzut greu la stomac, răspunse Bonnie degajată.

Winter icni şi sări de pe scaun, îndepărtându-se într-o clipită.

— Sunt aproape sigur că Bonnie glumea, spuse Simon.

— Nu-mi pasă, i-o tăie Winter, uitându-se la scaun de parcă şi acum ar fi fost plin de vomă. Apoi adăugă pe tonul acela nesuferit pe care vorbea ori de câte ori era supărată: Şi oricum, voi de ce n-aveți părinți?

— Din motivul obişnuit. Au îndrăznit să moară înainte să ne facem noi mari, răspunse Bonnie, deloc deranjată de atitudinea grosolană a lui Winter şi continuând să amestece

mâncarea din cratiță – mirosea a fasole, dar Simon nu era sigur.

— Îmi pare rău, spuse el. Dar nu vă puteți duce în altă parte? Într-un loc în care să existe… paturi?

— Ai de gând să ne dai pe mâna autorităților? întrebă Bonnie tăioasă. Sistemul de adopții ne-ar despărți. Nu avem neamuri. Şi cine ne-ar lua pe toți trei? Ne e bine aici. Căută ceva în sacoşă şi scoase câteva mere. Asta e cel mai frumos când eşti raton. Dacă nu putem cumpăra mâncare, o putem lua direct din natură.

Simon nu era convins. Dar pe Bonnie nu părea să o deranjeze, iar băieții urlau şi se alergau prin sala de spectacol. Dacă a rămâne cu mama lui şi cu Darryl ar fi însemnat să locuiască pe străzi, Simon ar fi făcut la fel.

Au mâncat din farfurii de carton, stând turceşte pe scenă. Până şi Winter li s-a alăturat şi, deşi a strâmbat din nas la iahnia de fasole şi s-a ținut la distanță de frații ratoni, a mâncat fără să se plângă. Era o schimbare bine-venită, îşi zise Simon în sinea lui.

— Dar A.A.R.? întrebă el în timp ce lua ultimele rămăşițe de fasole de pe farfurie. Nu puteți să mergeți acolo?

— Unde? întrebă Bonnie.

Unul dintre gemeni încercă să fure o felie de măr din farfuria celuilalt.

— La Academia Animaformilor Remarcabili, spuse Simon. Acolo mergem noi la şcoală. Pun pariu că se găseşte loc şi pentru voi.

— Simon... Ariana făcu o față îndurerată. La A.A.R se intră foarte greu. Există un număr limitat de locuri pentru fiecare regat. Şi sunt foarte exigenți cu cei pe care îi acceptă, cu felul de animaformi pe care îi primesc. De obicei, primesc numai prădători. Urşi, şerpi şi păianjeni veninoşi.

— Noi am putea să punem la pământ un urs, se lăudă geamănul rănit – Billy, dacă reținuse Simon bine numele –, molfăind felia de măr pe care o şterpelise. Nici n-ar şti ce l-a lovit.

— Nu mă îndoiesc, dar academia tot este un loc cu pretenții mari, răspunse Ariana. În plus, este noiembrie. Suntem aproape la jumătatea primului semestru.

— Trebuie să existe o soluție, insistă Simon, în timp ce Bonnie se ridică şi strânse farfuriile goale ale tuturor.

— Există şi alte şcoli, spuse Jam, ținând deschis un sac de gunoi soios, murdar de sos. Academia este singurul loc care acceptă elevi animaformi din diferite regate, dar regatul mamiferelor are şcoli peste tot. Dacă am găsi cel mai apropiat grup de mamifere...

— Voi n-ați auzit ce-am zis, că ne e bine aşa? întrebă Bonnie, băgând, pe rând, farfuriile de carton în sacul de gunoi din mâna lui Jam. De doi ani ne descurcăm singuri şi nu avem nevoie

de altcineva. Îmi pare rău dacă nu suntem destul de buni pentru voi sau pentru şcoala voastră fandosită, dar nouă ne place aici.

Se lăsă o tăcere apăsătoare, parcă accentuând mirosul de mâncare veche. Simon renunță.

— Îmi pare rău, spuse el, în cele din urmă. Încercam doar să vă ajut.

— Ajută pe cineva care are nevoie, spuse Bonnie. Nouă ne e foarte bine aici, pe cont propriu. Şi, chiar dacă nu ne-ar fi, în clipa în care vom începe din nou să avem încredere în adulți, ne vor despărți, iar eu nu vreau asta. Punct. Făcu un gest din cap spre scaunele de pluş. Dacă vreți să plecați înainte de răsăritul soarelui, ar trebui să dormiți puțin. Nu avem pături de rezervă, din păcate, dar sunt sigură că veți găsi o cale să supraviețuiți în ciuda acestui inconvenient. Smulse sacul de gunoi din mâna lui Jam şi îi făcu un nod strâns. Noapte bună.

Simon coborî de pe scenă şi se îndreptă spre scaune. Găsi unul al cărui şezut avea încă toată umplutura, deci era moale. Se aşeză cât mai confortabil şi Ariana trecu pe lângă el, zâmbindu-i prieteneşte. Încercă să-i zâmbească şi el când puse capul pe rucsac, dar nu-i ieşi decât o grimasă.

Ceilalți îşi făcură culcuş pe scaune şi, curând, Bonnie stinse reflectorul. Simon închise ochii şi încercă să adoarmă, dar avea numai chipul lui Perrin în fața ochilor şi, în ciuda

sforăitului lui Jam, încă avea în urechi sunetul pe care îl scosese şarpele când fusese izbit de zidul de cărămidă. Băgă mâna în buzunarul de la hanorac şi atinse cu buricul degetelor scrisul de pe cartea poştală primită de la mama lui. Poate că totul mersese pe dos în ziua aceea şi poate că un milion de alte lucruri puteau merge anapoda a doua zi. Dar important era că avea un motiv temeinic să facă toate astea. Bonnie rămăsese cu impresia că el nu putea înțelege cu adevărat până unde ar fi mers ca să-şi păstreze familia unită, dar înțelegea. Poate chiar mai bine decât toți ceilalți.

Nu îşi dădu seama când gândurile i se transformară în vise, dar fu trezit din somn de un strigăt asurzitor. Se ridică în fund cu inima bubuind.

— Winter?

— Unde e? o auzi el undeva în spatele lui, căutând înnebunită ceva. Era aici când m-am culcat, şi acum a dispărut.

— Despre ce vorbeşti?

Simon încercă să escaladeze şirul de scaune ca să ajungă la ea, dar, cum era întuneric beznă, se împiedică şi căzu, lovindu-se cu genunchiul de cimentul de sub covorul jerpelit.

— Geanta, se smiorcăi Winter. A dispărut.

10 Păgubiți de ratoni

În sala de teatru se făcu lumină. Ariana stătea lângă reflector.

— Şi n-a dispărut numai geanta, anunță ea. Au dispărut şi ratonii.

— Şi adidaşii mei, spuse Jam cu o voce somnoroasă. Capul i se ivi din spatele altui rând de scaune, cu ochelarii câş şi părul blond în toate direcțiile. Asta nu e prea frumos din partea lor.

— Mai lasă-mă cu adidaşii tăi afurisiți, izbucni Winter, care se agita printre scaune cuprinsă de panică, ridicând scaunele zdrențuite şi verificând sub fiecare. Am primit geanta aia de la Orion. M-a pus să jur că nu o voi pierde niciodată şi... Se opri ca să-şi înghită lacrimile. Aveam totul în ea. Fotografiile, cărțile, cardul...

— Desigur. Ariana se urcă pe scenă, în timp ce Simon i se alătură lui Winter în căutări. Tot Orion ți-a dat şi cardul, nu-i aşa?

— D... da.

— Atunci mai bine că ți l-au furat ratonii, spuse ea. Orion ne-a urmărit până aici prin cartea ta de credit. N-a trebuit decât să se uite pe extrasul de cont ca să afle că ai cumpărat patru bilete de tren spre Chicago.

Ajuns la jumătatea culoarului, Simon îşi îndreptă spatele. Dacă Ariana avea dreptate, atunci îi datora mii de scuze lui Winter.

— Winter...

— Las-o baltă, spuse ea printre lacrimi, căutând pe alt şir de scaune. Vreau doar să-mi găsesc geanta.

— Trebuie să ajungem la gară. Mai e puţin şi se face ziuă, anunţă Jam şi se apropie de scenă în şosete.

— Nu plec până n-o găsesc, i-o tăie Winter şi se şterse pe faţă. Ne ajutaţi şi voi?

— Nu este aici, zise Simon în timp ce se apleca să caute sub alt scaun. Plus că ratonii nu se vor mai întoarce până nu vor fi siguri că am plecat. Trebuie să mergem, Winter. Trebuie să ajungem la trenul ăla.

Ea clătină din cap şi se continuă să se plimbe bezmetică în susul şi josul şirurilor de scaune, cu o expresie mai pierdută ca niciodată. Avea faţa roşie şi, când se lăsă în genunchi pe podea, mâinile începură să-i tremure. Winter pe care o cunoştea el nu ar fi atins niciodată o podea murdară, dar acum nici măcar nu părea să observe.

Simon se opri între ea şi rândul de scaune, împiedicând-o să se mai uite sub ele.

— Winter. Geanta nu mai e aici, spuse el cât putea de blând.

— Dac-ar fi luat preţioasele alea de cărţi poştale ale tale, acum le-am fi căutat cu toţii, spuse ea printre lacrimi. Dacă ţi se pare că geanta mea nu e importantă...

— Nu e, o întrerupse Simon. Că ţi-a dat-o Orion – asta da, e important. Şi pozele, şi cărţile,

şi tot ce însemnau ele pentru tine. Toate astea sunt importante. Înțeleg prea bine. Dar, oricâtă grijă ai fi avut de ea, geanta aia nu l-ar fi adus niciodată înapoi pe Orion.

Lui Winter începu să-i tremure buza de jos şi se aşeză pe vine, adusă de spate.

— E singurul lucru care mi-a rămas de la el, şopti ea şi ochii i se umplură de lacrimi.

— Îmi pare rău. Simon se aşeză în genunchi şi o luă în brațe. Şi el ar fi fost distrus dacă ar fi pierdut cărțile poştale sau ceasul de buzunar şi nu voia nimic mai mult decât să pună mâna pe ratoni şi să-i recupereze lucrurile lui Winter. Dar cei trei frați plecaseră de mult. Ştia asta, la fel şi Winter, şi n-aveau ce face decât să se urce în tren şi să-şi continue călătoria.

Drumul până la gară nu dură prea mult, chiar dacă Jam era desculț. Erau toți cu ochii în patru după Perrin, dar acesta fie îi urmărea de la depărtare, fie îi căuta în altă parte. Simon spera din tot sufletul că era a doua variantă.

În timp ce cumpăra bilete spre Arizona cu banii pe care îi mai aveau el şi Ariana, aceasta dispăru şi se întoarse după cincisprezece minute cu o pereche de adidaşi noi-nouți.

— Nu-ntreba, spuse ea şi i-i întinse lui Jam, care se încălță fără să scoată o vorbă.

Când urcară în tren, Simon începu să se mai relaxeze – nu văzuse nici urmă de Perrin prin preajmă. Având în vedere că noile bilete fuseseră cumpărate cu cash, iar ratonii foloseau, cartea

de credit în Chicago, fără îndoială, era posibil să scape de stol o zi sau două. Nu era prea mult, dar era mai bine decât nimic.

De data asta nu mai avuseseră bani de cuşetă, aşa că luaseră patru locuri față în față şi se făcură comozi pentru călătoria lungă care îi aştepta. În timp ce Jam se îndeletnicea cu lacătele şi Ariana, transformată în păianjen, se odihnea pe umărul lui, Winter se uita pe fereastră. Simon avu intenția să-i vorbească de mai multe ori, dar nu ştia ce să-i spună ca să o facă să se simtă mai bine. Aşa că, pentru moment, rămase tăcut.

Trenul se mai oprea din când în când, continuându-şi însă drumul spre sud-vest. Copacii şi dealurile dispărură de îndată ce ajunseră în Kansas, lăsând locul câmpiilor vaste, care se întindeau cât vedeai cu ochii. Simon simțea un gol în stomac din cauza spațiului aceluia deschis, aşa că-şi făcu de lucru şi se asigură că Felix stătea bine în rucsac.

Îşi petrecu cea mai mare parte din zi răsfoind caietul mamei sale şi citind despre Arizona, dar nici măcar asta nu-l ajută să se relaxeze. Cu cât se aflau mai aproape, cu atât simțea că pe umerii lui apasă o povară şi mai grea. Habar n-avea ce trebuia să facă. Mama lui se baza pe el, dar el nu putea să învingă nici măcar un singur animaform fără ajutor. Cum putea s-o salveze în condițiile acelea?

Trebuia să găsească o soluție. Avea puterile regelui animalelor şi, indiferent cât de mult îşi dorea să nu afle nimeni, ştia că, dacă ar fi fost pus vreodată în situația de-a alege între a păstra secretul şi a-şi salva mama, ar fi ales-o, fără ezitare, pe mama lui.

Când soarele coborî spre apus, Jam dispăru la vagonul-restaurant şi se întoarse puțin mai târziu cu câteva sendvişuri. Winter dormea buştean pe bancheta din fața lui Simon, aşa că Jam se aşeză lângă el.

— Curcan sau ton? îl întrebă el. Simon alese curcanul şi, muşcând cu poftă, observă că Ariana încă dormea pe umărul lui Jam.

— Nu eşti şi tu obosit? spuse Simon.

După noaptea petrecută în teatrul acela vechi, Simon era epuizat, dar trecuseră ore întregi fără să reuşească să adoarmă. Avea prea multe pe cap şi prea multe lucruri puteau să meargă prost.

Jam ridică din umeri.

— O să dorm când o s-ajungem în Colorado. Nu suntem departe – mai avem vreo 80 de kilometri, cred.

Simon clătină din cap uimit.

— Cum faci chestia asta?

— Ce anume? întrebă Jam cu gura plină de ton şi de pâine.

— Să ştii întotdeauna cu exactitate unde ne aflăm.

Jam se îmbujoră şi înghiți cu noduri.

— Nu ştiu. Pur şi simplu, ştiu.

Simon o lăsă baltă, pentru moment, concentrându-se asupra sendvişului. Mâncarea îl ajuta să scape de oboseală, aşa că îşi întoarse privirea spre fereastră, la soarele care dispărea dincolo de linia orizontului, lăsând în urmă o dâră rozalie.

— Habar n-am ce trebuie să fac.

Jam ghemotoci ambalajul sendvişului şi îi răspunse încet:

— N-are nimic. Nici nu trebuie să ştii.

— Dar dacă Orion nu e în Arizona? continuă Simon încet, ca să nu le trezească pe fete. Sau dacă păţeşte ceva vreunul dintre noi?

— Toată lumea ştie ce s-ar putea întâmpla. Suntem aici pentru că vrem să te ajutăm să-ţi găseşti mama, nu pentru că ai avea un plan imbatabil. Jam încercă să-i zâmbească şi ochelarii îi căzură pe vârful nasului. În plus, e mai palpitant aşa. Până să te cunosc pe tine, nu am făcut niciodată nimic aşa, spontan.

Simon oftă.

— Doar n-aş... după ce s-a întâmplat cu unchiul meu...

— Nu a fost vina ta, îl întrerupse Jam. Şi acum n-o să se mai întâmple la fel. Suntem împreună în chestia asta şi poţi să ai încredere în noi, Simon. O să te apărăm cât putem.

— Păi, de-asta mi-e şi teamă, spuse el încurcat.

Jam îşi îndreptă spatele şi îşi scoase lacătul din buzunarul de la blugi, după care începu să forţeze încuietoarea.

— Generalul mi-a planificat întreaga viață, începu el. De când am început să fac primii paşi, am avut un program zilnic pe care a trebuit să-l respect. Aşa procedăm noi în apă – dacă nu laşi loc de greşeală, nici nu va apărea vreuna. Dar nu există nici loc de distracție sau timp să descoperi lucrurile de unul singur, iar mie tocmai asta îmi place să fac. Îmi place s-o iau în cealaltă direcție ca să explorez o peşteră în care n-am mai fost niciodată şi îmi place să am o oră sau două în care să fac ce am chef. Regatul nostru este atât de mare, că, dacă toată lumea ar face ce are chef, nu s-ar mai realiza nimic, aşa că de fiecare dată mă simt prins într-o rutină pe care n-o suport.

După câte văzuse în aripa subacvatică din vizuină, Simon rămăsese cu impresia că Jam nu reuşise să se adapteze printre cei din regatul lui. Ce spunea el acum nu făcea decât să-i confirme bănuielile şi se încruntă.

— Nu-i nimic rău în a fi altfel. E bine să fii altfel.

— Ştiu, răspunse Jam. Dar când va trebui să conduci întregul regat, într-o zi…

— Poate e timpul să schimbați ceva, spuse Simon. Schimbarea nu-i întotdeauna un lucru rău.

— Ştiu. Îmi place schimbarea. Îmi place să fiu altfel. Şi îmi place să nu ştiu mereu ce urmează să se întâmple, chiar dacă asta înseamnă să intru în bucluc mai des decât ar trebui. Dar Generalului nu-i place când nu mă port cum crede el că ar trebui.

— Mie îmi place cum eşti, spuse răspicat Simon. Şi să ştii că sunt gata să explorez cu tine câte peşteri vrei.

Jam se făcu roşu la faţă şi trase de încuietoarea lacătului, dar aceasta tot nu se deschise.

— Mulţumesc, Simon. Ai fi surprins ce poţi găsi pe-acolo. În plus, ne-ar prinde bine să ştim să ne descurcăm într-o peşteră dacă va trebui vreodată să ne ascundem de un rechin hămesit, nu-i aşa?

Simon nu voia să se gândească la posibilitatea de-a fi urmărit de o dihanie cu atât de mulţi dinţi, dar încuviinţă din cap.

— E bine să fii pregătit.

— Generalul spune întotdeauna că pregătirea este cheia succesului, spuse Jam cu un zâmbet timid. De-aia tot încerc să învăţ să deschid afurisitul ăsta de lacăt. Poate că într-o zi o să rămân încuiat într-o cuşcă şi asta ar putea fi singura mea cale de scăpare. Îi întinse lacătul lui Simon. Vrei să-ncerci şi tu? Mai am un set de şperacle, dacă vrei. Ariana mi-a dat două, în caz că pierd unul.

Simon studie lacătul. În momentele acelea trebuia să fie pregătit pentru multe lucruri. Nu avea idee cum urmau să se descurce în Arizona şi trebuia să fie pregătit în eventualitatea în care mama lui nu era acolo. În eventualitatea în care Orion şi stolul l-ar fi luat prizonier. În eventualitatea în care, în ciuda eforturilor sale, ar fi dat greş şi nu şi-ar mai fi văzut fratele sau unchiul niciodată.

În acelaşi timp, exista şi posibilitatea să reuşească. La urma urmei, acesta era singurul motiv pentru care plecaseră – pentru că, dacă exista chiar şi cea mai mică şansă să reuşească, trebuia să facă tot ce-i stătea în putinţă.

În următoarea oră, Jam îi arătă cum să folosească cele două şperacle lungi de metal pentru a forţa mecanismul ca să-l deschidă. După ce Simon se prinse de şmecherie, nu mai păru atât de greu, iar după ce deschiseră lacătul de câteva ori, Simon băgă şperaclul în buzunar, lângă ceasul tatălui său. Apoi se aşezară comod în scaune şi încercară să adoarmă. Jam începu să sforăie aproape imediat. Dar lui Simon gândurile nu-i dădeau pace acum, că nu mai avea nicio preocupare, şi era sigur că nu avea să mai adoarmă vreodată.

Probabil că adormise la un moment dat, pentru că mai târziu – mult mai târziu, judecând după linîştea din vagon – deschise ochii speriat. Stătea cu fruntea lipită de geamul rece şi simţea că îi curge salivă din colţul gurii.

Se şterse pe față cu mâneca de la hanorac şi aruncă o privire spre ceilalți, dar dormeau duşi.

Nervos că se trezise, închise ochii la loc şi încercă să adoarmă din nou. Dar, după câteva minute, renunță şi porni spre baie. După ce termină, se uită lung în oglindă, în timp ce se spăla pe mâini. Neonul împrăştia o lumină rece, care îl făcea să pară mai palid decât de obicei şi îi scotea în evidență cearcănele. Nu era de mirare că arăta atât de obosit – fugeau de doar două zile, dar părea să fie de mult mai mult timp.

Se ținu bine când trenul opri într-una dintre multele halte aflate între Chicago şi Arizona. După ce îşi uscă mâinile, ieşi din baie şi închise încet uşa în urma lui, având grijă să nu-i trezească pe pasagerii care dormeau. Vagonul era cufundat în întuneric şi linişte şi Simon spera că sunetul roților de tren avea să-l tragă la somn.

Făcu un pas spre locul lui şi, în clipa aceea, cineva îi puse mâna la gură. Simon făcu ochii mari şi, înainte să apuce să facă ceva, se trezi tras afară din tren, pe peronul rece şi întunecat.

11 Vulpea din oraşul de piatră

Simon se chinui din răsputeri să scape. Dădu din mâini şi din picioare şi încercă să strige după ajutor, dar palma care îi acoperea gura îi

înăbuşea cuvintele. Se zbătu cât putu de tare, dar în zadar. Cel care îl prinsese era mult mai puternic decât el. Când văzu că trenul începe să se pună din nou în mişcare, îl cuprinse disperarea. Prietenii lui nu aveau să-şi dea seama că a dispărut decât abia de dimineață, şi până atunci...

— Vrei să te potoleşti odată? spuse atacatorul. Nu recunoscu glasul acela pătrunzător, dar nu avea de gând să-l lase pe atacator să scape aşa uşor. Încercă să-şi smulgă brațul din strânsoare, dar simți imediat o durere fulgerătoare în umăr.

— O să-ți faci rău singur, se auzi altă voce. O femeie tânără, cu păr arămiu, apăru în lumina galbenă a felinarului. Îl studie pe Simon din cap până-n picioare, de parcă ar fi vrut să vadă dacă era destul de mare pentru o masă regulamentară sau dacă nu mergea decât ca antreu. Poți să-i dai drumul acum, Keval. N-are unde să fugă.

Mâna vânjoasă care îi acoperise gura se făcu nevăzută, la fel şi brațul care îl ținuse ca într-o menghină. Simon se împletici şi femeia întinse brațul ca nu cumva să cadă peste ea.

— Trebuie să mă întorc în tren, spuse el. Prietenii mei...

— Care prieteni? Ăia? spuse femeia, arătând spre celălalt peron.

Simon se întoarse să se uite. Pe peronul de vizavi, dincolo de şinele de tren, se aflau Jam şi

Winter, cu bagajele la picioare. Erau înconjurați de alți gealați, care le blocau orice cale de scăpare. Unul dintre ei ținea în mână un recipient ciudat de plastic, cam cât o jumătate de cutie de pantofi.

— Jam! Winter! strigă el.

Cei doi nu se luptau cu cei care îi răpiseră, dar Winter arăta neobişnuit de palidă, iar Jam avea ochelarii strâmbi şi se uita panicat la recipientul de plastic.

— Simon, suntem OK, strigă Jam. Au prins-o pe Ariana.

— Fata e bine, se auzi femeia cu părul arămiu. O să fim foarte atenți cu ea, nu vă faceți griji.

Simon începu să tremure în aerul rece al nopții şi îşi încrucişă brațele.

— Trebuie să ne lăsați să plecăm. Nu avem bani...

— Nu vreau banii tăi.

Femeia începu să meargă spre scara de la capătul peronului, iar bărbatul – Keval – îl împinse pe Simon înainte, forțându-l s-o urmeze. Simon mergea încet, cu ochii pe prietenii lui aflați de cealaltă parte a şinelor.

— Atunci, ce vrei? întrebă Simon.

— O motocicletă de epocă. Pace în lume. Un partener acceptabil. Se întoarse din nou ca să se uite la el. Recunosc, n-aş refuza nici un milion de dolari, dar deocamdată tu eşti tot ce-mi trebuie, Simon Thorn.

În acel moment, inima i-o luă razna şi începu să aibă ameţeli, dar se chinui din răsputeri să nu se transforme şi să zboare. Desigur, nu erau urmăriţi doar de păsările din stol. Orion avea agenţi în toată ţara. Era doar o chestiune de timp până aveau să fie şi alţii pe urmele lor.

După ce ajunseră toţi la capătul peronului, cele două grupuri se întâlniră şi Simon smulse rucsacul de la unul dintre gealaţii care îi înconjurau pe trotuarul prăfuit. Nu ştia sigur încotro se îndreptau – având în vedere că erau puţine lumini pe stradă, nu părea să fie un oraş prea mare.

— Nu trebuie să faceţi asta, spuse el. Orice v-a spus Orion...

— Orion? Femeia izbucni în râs. Ai impresia că avem vreo legătură cu pasărea aia idioată?

Simon se încruntă.

— Dar...

— Noi suntem băieţii buni, Simon, continuă ea şi se întoarse ca să-i zâmbească.

— Da? interveni Winter cu vocea tremurândă. Din câte ştiu eu, băieţii buni nu răpesc lumea.

— Şi, din câte ştiu eu, puştanii de vârsta voastră nu au voie să umble creanga fără acordul părinţilor, i-o întoarse ea imediat. Sănţeleg că tu eşti Winter Rivera.

Faptul că ştia cum o cheamă o lăsă pe Winter fără replică, aşa că se crispă şi nici nu confirmă, nici nu negă.

— Şi tu... Femeia îl privi pe Jam. Tu eşti Benjamin Fluke, fiul generalului Fluke. Păianjenul din cutie este Ariana Webster, fiica Văduvei Negre, regina. Dacă n-am fi fost băieți buni, am fi făcut milioane numai din răscumpărare...

— Ce noroc pe capul nostru, bombăni Simon. Nimic din ce spusese femeia până atunci nu-l făcea să se simtă mai bine. De unde ştii cine suntem?

— Eu ştiu totul, spuse ea răspicat. Plus că Alfa oferă o recompensă dacă vă aducem în siguranță. Sunt uimită că ați ajuns atât de departe, având în vedere că fiecare comunitate de mamifere din țară e cu ochii după voi.

Deci, şi Malcolm îi căuta. Ceea ce nu era de mirare câtuşi de puțin. Dar, dintr-un motiv necunoscut, Simon era totuşi surprins. După ce scăpaseră din vizuină, nu se mai gândise la ce avea să facă unchiul lui.

Pe de altă parte, nu se gândise aproape la nimic.

— Stați aşa, spuse matahala care îl răpise pe Simon din tren. Avem companie.

Simon îşi ridică, fără să vrea, privirea spre cerul înstelat. O pereche de şoimi se roteau deasupra lor, şi curând li se alăturară şi alte păsări răpitoare. Simon se pregăti să o ia la goană, dar femeia rămase pe poziție.

— Serios? Doar cu ăştia ai venit? strigă ea. Credeam că neamul tău este inteligent.

— Îmi predați băiatul sau veți suporta consecințele, se auzi o voce extrem de cunoscută.

Simon se albi la față. Aşadar, Perrin reuşise totuşi să le ia urma şi să-i urmărească din Chicago până acolo. Dar, dacă stolul ştiuse exact unde se aflau, de ce nu încercase să-i prindă? Pentru că oricum se aflau într-un tren care mergea spre Arizona, îşi dădu seama Simon. De ce să rişte să-i piardă din nou, când Simon fugea direct spre Orion?

— Ăsta e teritoriul meu şi, dacă nu ştiai, păsările nu sunt bine-venite, spuse femeia cu păr arămiu, în timp ce stolul cobora spre ei. Era destul de firavă şi nu părea să aibă foarte multă forță fizică, dar se mişca exact ca un prădător, de parcă i-ar fi făcut plăcere să se ia la trântă cu un puhoi de păsări. Aşa că, dacă nu eşti dispus să mori, ți-aş recomanda să pleci.

Şoimul se umflă în pene, şi Simon îi simți aroganța.

— N-ai idee cu cine te pui.

— O, ba da, zise ea cu un zâmbet viclean. Gealații se adunară în jurul ei, de parcă s-ar fi aşezat în formație de luptă. Păsările zburau atât de aproape, că Simon le vedea ghearele ascuțite.

— Vă mai dau o ultimă şansă, spuse Perrin. Eliberați-l pe băiat şi vă lăsăm cu puricii voştri. Dacă nu faceți cum vă ordon, o să vă măcelăresc pe toți din haită şi vă voi purta blănurile ca pe trofee.

Femeia oftă teatral.

— Deci, aşa vrei să facem? întrebă ea, şi ochii îi sclipiră. În regulă, dacă insişti. Mi-ar prinde bine o luptă ca la carte, şi a trecut ceva timp de când n-am mai mâncat pui la ora asta.

Pe strada pustie răsună un țipăt asurzitor, care îți scula părul în cap. Urmă un cor de alte țipete. Cu toate acestea, înainte ca stolul că atace, adulții se aşezară în cerc în jurul lui Simon şi al prietenilor săi şi începură să se transforme. Unul dintre ei se transformă în oposum, altul în tatu. Câini, rozătoare, bursuci, chiar şi un măgar – lui Simon îi era greu să țină pasul.

Păsările plonjară spre mamifere, strigând amenințări şi blesteme. Winter se făcu mică în timp ce Jam îşi feri capul, iar cei trei rămaseră împreună în mijlocul luptei. Ghearele păsărilor se înfigeau în blană, colții mamiferelor muşcau din pene şi, în toată nebunia asta, Simon o văzu pe femeie sărind spre Perrin şi transformându-se, în acelaşi timp, într-o vulpe roşcată.

Şoimul fu mai rapid şi zbură departe de ea până să se transforme complet. Vulpea mârâi şi îşi croi drum printre picioarele unui coiot.

— Haideți, cât nu sunt pe fază, spuse ea şi făcu semn cu botul spre o deschizătură în cerc.

Simon ezită o fracțiune de secundă. La urma urmei, mamiferele îi răpiseră, dar îşi alungă din minte orice urmă de îndoială şi se duse după ea.

În timp ce se grăbeau printre animalele care se luptau, Simon se aplecă să ia cutia de plastic care fusese aruncată pe jos.

— Eşti bine? întrebă el păianjenul dinăuntru.

Nu auzi răspunsul Arianei, dacă aceasta îi dăduse vreun răspuns, dar o văzu mişcând un picior. Probabil că era în regulă.

— Puneți gheara pe ei! strigă Perrin din văzduh şi câteva păsări care nu se luptau cu mamiferele în acel moment plonjară spre ei. Simon alergă după ceilalți, ținând cutia sub braț.

Vulpea înjură.

— Dacă puteți să fugiți puțin mai repede, acum ar fi momentul.

— Scuză-ne că n-avem şi noi patru picioare, i-o trânti Winter în timp ce fugeau pe stradă, spre o zonă mai ferită. Te rog, spune-mi că mai sunt şi alții cu voi pe-aici pe undeva.

— Dacă asta te face să fugi mai repede, sigur, spuse vulpea.

Simon grăbi pasul.

— Unde mergem? Nu există nimic acolo, spuse Jam, care deja rămăsese fără suflare. Este doar deşert.

Vulpea dădu să-l muşte de călcâie şi Jam aproape căzu.

— Ori aveți încredere în mine, ori sfârşiți în ghearele păsărilor. E alegerea voastră.

Dacă Jam avea dreptate şi se îndreptau spre deşert, Simon nu mai era aşa de sigur că ar mai

fi avut măcar între ce să aleagă. Privi spre cer. Trei membri ai stolului, inclusiv Perrin, erau pe urmele lor.

— Nu vă opriți, le spuse celorlalți şi se opri ca să lase jos rucsacul şi cutia de plastic.

Până să îi audă vociferând, deja se transformase în acvilă şi se înălța în văzduh, spre stol. Poate era o mişcare greşită, poate era o prostie. Dar păsările îi urmăreau prietenii doar din cauza lui. Aşa măcar aveau o şansă să scape.

Se năpusti asupra lui Perrin şi şoimii veniră după el. Singura pasăre de pradă cu care se luptase vreodată Simon fusese bunicul lui, Orion, care era şi el acvilă, aşa că se aştepta ca membrii stolului să fie la fel de mari ca el. Dar îşi dădu imediat seama cât de tare se înşelase.

În ciuda faptului că era mic, Simon era deja de două ori mai mare decât Perrin. Anvergura aripilor sale îi făcea pe ceilalți să pară nişte pitici şi, pe măsură ce se îndrepta spre Perrin, ceilalți membri ai stolului țipau şi zburau înapoi spre lupta care avea loc pe pământ.

— Lasă-ne în pace! strigă Simon, înfigându-şi ghearele în aripile lui Perrin doar ca să-l tragă înapoi spre lupta cu mamiferele. Dacă pui vreodată pana pe vreunul dintre prietenii mei, o să am grijă să nu mai zbori niciodată!

Cu o putere pe care nu ştia că o are, aruncă trupul firav al lui Perrin spre un coiot care atât aştepta. Şoimul bătrân se învârti spre pământ

şi, pentru o secundă care parcă îi opri inima în loc, Simon se gândi că avea să-şi rupă gâtul din greşeală. Dar, în cele din urmă, Perrin întinse aripile şi se lăsă purtat de un curent de aer înainte să-l muşte coiotul.

— Fraților! strigă Perrin, răsucindu-se încă o dată prin aer în direcția lui Simon. Haideți cu mine!

Dar nu i se alătură nimeni. Păsările erau prea ocupate să se lupte cu mamiferele, iar penele căzute pe stradă arătau foarte clar cine avea să câştige. Cumva, în ciuda faptului că nu erau la fel de mari ca lupii şi urşii din vizuină, această adunătură de mamifere reuşise să se apere de stol.

Perrin se ducea țintă spre Simon când îşi dădu seama că era singur. Cu un țipăt furios, îşi îndreptă ghearele spre el.

— Ne mai vedem noi! strigă Perrin şi porni, în cele din urmă, înapoi spre luptă. Retragerea!

Stolul se ridică în înaltul cerului, lăsând mamiferele în pace. Simon rămase în văzduh până îl văzu zburând spre calea ferată şi dispărând în întuneric.

Reuşise. Cumva, nici el nu prea ştia cum, reuşise să-l sperie cu adevărat pe Perrin. Năuc şi uimit, zbură înapoi spre prietenii lui, coborând în picaj până la ei.

— Au plecat, strigă el. Nu mai trebuie să fugim.

Simon ateriză lângă rucsacul de pe jos şi, imediat ce se transformă înapoi în om, deschise cutia în care se afla Ariana. Păianjenul se târî pe pământ, tremurând.

— A fost distractiv, murmură ea.

— Îmi pare rău, spuse Simon, aşezându-se îngenunchind în țărână. Nu erau chiar în deşert, dar nici pe vreo păşune. Eşti OK?

— Sunt bine. Într-o fracțiune de secundă, Ariana îşi reluă forma umană. Cred că acum va trebui să găsim altă modalitate de-a ajunge în Arizona.

— Aşa cred şi eu, răspunse Simon, iar Jam şi Winter li se alăturară, urmați de vulpea roşcată.

— Cum de-au plecat? întrebă Jam, privind cu gura căscată spre cerul înstelat. Stolul nu renunță niciodată aşa uşor.

— Nu ştiu, răspunse Simon, încă şocat. Cred că sunt mai mare decât ei.

— Sau poate nu se aşteptau să-i ataci, interveni vulpea. Apoi se transformă în om şi se uită la zgârietura pe care o avea pe antebraț. Nimic nu se compară cu o mică păruială ca să mai pui sângele-n mişcare. Bună treabă, Simon! Întinse mâna şi Simon observă că era plină de tot felul de cicatrici. Eu sunt Zia Stone, apropo. Mersi mult pentru ajutor. Ai avut curaj să-l ataci pe Perrin aşa. Dac-ai fi fost mai mare, ți-aş fi dat de băut.

El îi strânse mâna destul de stânjenit. Nu era duşmanul lor, cel puţin nu ca stolul, dar nici un aliat.

— Nu ne întoarcem la New York. Am avut un motiv să plecăm.

— Sunt sigură, puştiule, dar eşti, practic, un ţânc. Şi ţâncii nu ar trebui să umble singuri pe distanţe aşa de mari.

Simon se zbârli.

— Am doisprezece...

— Ştii că n-ai cum să mă facă să-mi schimb părerea, nu-i aşa?

Zia începu să urce un deal, dar Simon refuză să o urmeze. Prietenii lui rămaseră lângă el.

— Stolul a plecat, spuse răspicat Simon. Putem să ne continuăm drumul.

Zia se opri din mers şi lăsă capul într-o parte, uitându-se cu curiozitate la ei.

— Dacă nu e dublat de inteligenţă, curajul nu face două parale, puştiule. Îţi dai seama că e noapte şi că te afli în mijlocul pustietăţii şi că eşti înconjurat, nu?

Simon se uită în jur. Apăruseră o mulţime de mamifere, unele în formă umană, altele transformate. Luminile oraşului sclipeau în depărtare, mult prea departe ca să le dea speranţa că ar putea scăpa cumva.

— Nu ne poţi lua ostatici.

— Nu vă iau ostatici. Vreau să vă protejez, spuse Zia. Alfa vrea să vă aducă la New York în siguranţă, iar noi facem tot ce ne stă în putinţă

să nu-l supărăm. Aşa că... haideți. Tu ai putea să-ți iei zborul, dar mă îndoiesc că şi prietenii tăi.

Simon se încruntă şi încercă să găsească o cale de scăpare. Nu ştia sigur ce era mai rău: să fie prins de Perrin şi dus direct la Orion, unde cel puțin ar fi avut şansa să-şi vadă din nou mama, sau să fie răpit de nişte mamifere care intenționau să-l trimită înapoi la Malcolm.

— Am putea face asta, spuse Ariana încet. Dacă vine Malcolm, poate ne-ajută şi el.

Ultimul lucru pe care îl voia Simon era să-l bage şi pe Malcolm în treaba asta. Dar mamiferele se apropiau din spate, aşa că, în cele din urmă, îşi conduse prietenii pe deal. Zia se opri în vârf, lângă o stâncă înclinată şi ciudat de netedă.

— În mod normal, nu lăsăm pe nimeni din alte regate să intre aici, aşa că aveți noroc.

Şi, spunând acestea, Zia trase de o liană şi din stâncă se deschise o uşă de piatră foarte inteligent camuflată, care dădea spre un tunel luminat.

— Nici nu mă gândesc! exclamă Winter şi făcu un pas înapoi. Am auzit cât de dezgustătoare sunt vizuinile mamiferelor. Eu nu intru acolo.

— Nu te obligă nimeni, i-o tăie Zia. Poți să stai aici toată noaptea. Sunt sigură că nu te vor deranja coioții. Şi nici şerpii cu clopoței. Dar nu pot să-ți promit că n-o să te trezească vulturii.

Le place foarte mult să stea la taclale. Cei de prin partea locului se cred foarte amuzanți.

Simon se uită stăruitor la Winter.

— Dacă ai supraviețuit în teatrul ăla, vei supraviețui şi aici, o asigură el.

Winter se crispă, dar nu mai zise nimic. Porni, mormăind, după Jam şi intrară în tunel. La fiecare câțiva metri se afla câte un corp de iluminat, astfel că în tunel era şi mai multă lumină decât păruse la început, şi curând ajunseră într-o peşteră uriaşă.

Simon nu mai văzuse aşa ceva în viața lui. Spre deosebire de vizuină, care era o clădire subterană, înconjurată de un şanț cu apă, peştera semăna mai mult cu un mic bloc de apartamente. O scară solidă cobora în zigzag pe peretele peşterii, iar la etaje erau numeroase uşi. Jos, în mijlocul peşterii, se afla o grădină cu mese de picnic din loc în loc.

— Ce-i aici? o întrebă el pe Zia, în timp ce coborau la nivelul al treilea.

— Se numeşte Stonehaven[2], după numele familiei mele, răspunse ea. Este un refugiu pentru animaformii mamifere. Orăşelul ăsta a fost construit între teritoriul reptilelor, care se află la sud, şi cel al păsărilor, care e la vest. Este, fireşte, un sălaş al mamiferelor, dar suntem călcați pe bătături periodic de ambii vecini. Însă n-au cum s-ajungă aici, jos, adăugă ea, oprindu-se în fața unei uşi care semăna cu toate celelalte. Nu fără pierderi majore. Am

câştigat multe bătălii, aşa că ne lasă în pace, de obicei.

Împinse uşa şi le făcu semn să intre. Simon intră primul. Nu prea ştia la ce să se aştepte; se gândea la o peşteră, cu stalactite şi apă care se prelinge pe pereți. În schimb, se trezi într-o sufragerie obişnuită, cu canapea, tapet, covor, ba chiar şi...

— Hei, Felix, ia uite, spuse el, deschizând rucsacul. Un TELEVIZOR.

Felix ieşi în doi timpi şi trei mişcări, mai repede decât îl văzuse Simon vreodată.

— Era şi timpul, comentă şoricelul şi sări pe brațul de la canapea. Unde e telecomanda?

Zia nu părea deloc deranjată că Simon avea un şoarece în rucsac. Dimpotrivă, găsi telecomanda şi o puse pe canapea pentru el.

— Să nu dai sonorul prea tare. E trecut de miezul nopții.

Acum, că Felix urmărea mulțumit un serial vechi de comedie, care se dădea în reluare, Simon şi prietenii lui o urmară pe Zia într-o bucătărie mică.

— Sete? Foame? întrebă ea. Dar toți clătinară din cap. Dacă vă răzgândiți, găsiți pahare în dulap şi mâncare în frigider. Dormitoarele sunt aici, adăugă ea. Sunt doar două, aşa că va trebui să le împărțiți.

— Vrei să spui că asta nu e casa ta? o întrerupse Simon. Nu ştia de ce presupusese aşa, dar acum, că ghicise, i se părea evident. Pe

pereți nu exista nicio fotografie şi totul părea în deplină ordine, arătând mai mult ca un apartament de hotel. Un apartament mare, dar intim şi primitor, chiar dacă lipsit de orice amprentă personală.

— E una dintre locuințele noastre de tranziție, îi răspunse Zia. Primim destul de mulți oameni care călătoresc şi au nevoie de un loc în care să rămână peste noapte.

— Deci, e un fel de hotel pentru animaformi, spuse Ariana.

— Mai degrabă un motel. Ce-i mirosul ăsta? bombăni Winter, strâmbând din nas în timp ce se uita într-unul dintre dormitoare.

Simon îi dădu un cot şi ea ripostă la fel.

— Ce?! Ei ne-au răpit pe noi.

— Tot nu-i poți spune „răpire“, interveni Zia, deschizând uşa celui de-al doilea dormitor. Ariana țopăi înăuntru, dar Winter o urmă circumspectă. Cineva trebuia să se asigure că nu vă transformați în hrană pentru păsări.

— Putem avea singuri grijă de noi, spuse Simon.

— Da, văd. Zia se rezemă de peretele din hol, cu brațele încrucişate. Dar Simon refuză să se întoarcă spre ea. Avea ceva care-i spunea să n-aibă încredere în ea – ceva mai profund, care îl făcea să creadă că toată povestea asta cu protecția era mai mult decât o simplă dădăceală.

— În cât timp ajunge unchiul meu aici? întrebă el.

— Keval îl sună chiar acum. Dacă poate prinde un zbor devreme, va fi aici înainte de prânz.

Asta nu-i lăsa lui Simon prea mult timp să găsească o cale de scăpare. Şi, imediat ce se gândi la asta, îşi dădu seama că exact asta trebuia să facă. Malcolm avea să-i ducă înapoi în vizuină, ca să-i ştie în siguranță, şi, dacă ar fi fost dispus să trimită pe cineva s-o salveze pe mama lui, sigur n-ar fi trimis un băiat de doisprezece ani care începuse să se transforme de numai câteva luni. Ar fi trimis haita.

Simon cugetă la variantele pe care le avea. Se putea transforma într-o furnică şi pleca pe furiş.

Ajuns afară, putea să zboare şi singur spre Paradise Valley. Ar fi durat ceva timp şi nu ştia drumul, dar s-ar fi descurcat el, până la urmă. În felul acesta, prietenii lui ar fi fost în siguranță, iar el şi-ar fi putut găsi mama.

— Ciocolată caldă? întrebă Zia deodată şi Simon tresări – era aşa cufundat în gânduri, că nu-şi dăduse seama că ea se întorsese în bucătărie şi că rămăsese singur pe hol.

— Ăăă, cred că ar trebui să...

Aruncă o privire în dormitor, unde Jam căuta ceva în rucsac.

— Vei avea destul timp să dormi, zise Zia, scoțând deja două căni. Du-te la şoarecele tău până pregătesc eu aici. Vreau să-mi povesteşti cum ați reuşit să ajungeți până în Colorado fără să fiți prinşi.

— Noroc chior, murmură el târşâindu-şi picioarele spre sufragerie, unde Felix era complet captivat de televizor.

Pentru că nu voia să-l deranjeze, Simon se aşeză într-un fotoliu din apropiere şi se descălță. Îl dureau picioarele de la cât de mult alergase şi îşi mişcă degetele de la picioare, uitându-se cum o femeie şi un bărbat se certau unde să meargă la cină. Lui Simon nu i se părea foarte amuzant, dar Felix se tăvălea de râs.

— Şoarecii au avut întotdeauna un simț bizar al umorului, spuse Zia când veni lângă ei.

Felix se schimbă la față instantaneu.

— Doar pentru că tu nu prea ai gusturi bune, de vreme ce nu te-ai născut într-o metropolă, nu înseamnă că trebuie să-ți suport jignirile, spuse el.

— Am fost în multe metropole, răspunse Zia, întinzându-i lui Simon o cană cu ciocolată caldă şi aşezându-se pe marginea canapelei. Şi am întâlnit o mulțime de şoareci care n-ar recunoaşte o glumă bună nici dacă le-ar cădea în cap şi le-ar face un cucui.

— N-ar putea fi o glumă bună dacă ar durea, comentă Simon.

— Umorul şi durerea nu se exclud. Bea. E bună, îți promit.

Deşi era din ce în ce mai sceptic în privința Ziei, Simon sorbi din ciocolata caldă. Avea un gust la care nu se aşteptase şi simți un val de căldură în tot corpul, aşa că mai bău o gură.

Felix pufni şi se întoarse la televizorul lui, în timp ce Zia reveni la Simon, studiindu-l cu privirea. Simon era obişnuit ca oamenii să se uite lung la el, mai ales atunci când era cu Nolan, dar ea îl privea de parcă ar fi putut vedea în străfundul sufletului său, descoperindu-i secretele într-o clipită. Se foi agitat în fotoliu.

— Ai mai pus ceva în ea? întrebă el cu ochii la cana cu ciocolată caldă. Scorţişoară sau ceva?

— E o reţetă secretă de familie, i-o tăie Zia şi începu să bată darabana în cana de porţelan. Alfa nu a spus de ce-ai fugit. Poţi să mă luminezi tu?

— Nu, spuse Simon, luându-l gura pe dinainte, şi Zia izbucni în râs.

— Îmi placi, Simon. Trebuie să ai nişte calităţi aparte dacă i-ai convins pe prietenii tăi să bată atâta drum fără niciun fel de protecţie. Orice-ai avea în gând, trebuie să fie important.

Simon rămase tăcut. Era important. Era cel mai important lucru din lume pentru el.

„Aş vrea să fii aici."

Încă un pic şi avea să fie acolo, indiferent ce trebuia să facă pentru asta.

— Înţeleg de ce nu vrei să-mi spui, continuă ea, aplecându-se înainte şi punându-şi coatele pe genunchi. Nici eu n-aş avea încredere în mine. Dar uneori e bine să ceri ajutor, mai ales dacă e vorba de lucruri importante. Avem nevoie unii de alţii, iar asta nu e deloc un lucru rău. Uită-te la locul ăsta, de exemplu. Păsările ar fi

omorât nenumărate mamifere dacă nu ar fi existat adăpostul ăsta. Noi îi ajutăm pe refugiați să treacă dincolo, şi nu este nicio ruşine. Nu este nimic ruşinos în a nu reuşi să faci totul de unul singur.

— Şi o să mă ajuți tu? întrebă Simon. Doar pentru că mă aflu aici şi nu ai nimic mai bun de făcut?

— După cum am spus, orice ai avea în gând, trebuie să fie ceva important. Mâine, în momentul în care Alfa va ajunge aici, te va lua şi te va duce înapoi la New York, şi sunt aproape sigură că ce cauți tu nu e acolo. Zia îl țintui cu privirea şi Simon se forță să o privească în ochi. Spune-mi ce se petrece şi voi face tot ce pot ca să te ajut.

Simon şovăi. Îşi dorea să o creadă, dar ce putea să facă? Să vină cu el în Arizona? Undeva, în mintea lui, o voce care semăna îngrozitor de mult cu Darryl îi şoptea să fie cu băgare de seamă. „Să nu ai încredere în nimeni."

Nu plecase doar după mama lui. Plecase şi după piesa din Prădător pe care o aveau cei din regatul reptilelor. Distrugerea armei era singura modalitate prin care se putea asigura că Orion şi Celeste nu aveau să-l folosească pentru a-l ucide pe fratele lui şi a-i fura puterile regelui animalelor. Iar Simon învățase, cu multe luni în urmă, că Prădătorul putea fi distrus numai când era complet asamblat. Asta însemna că, dacă voia să-l protejeze pe Nolan, trebuia să

găsească toate cele cinci piese. Cu Orion pe urmele lor, nu-şi putea permite luxul de-a aştepta să mai crească. Trebuia să găsească piesele atunci.

Indiferent de ajutorul pe care credea ca i-l poate oferi Zia, nu putea risca să-i spună adevărul. Trebuia să-şi țină gura.

— Simon? E totul OK?

Jam stătea sub arcada dintre sufragerie şi bucătărie, îmbrăcat deja în pijama.

Simon răsuflă uşurat că avea o scuză să scape de Zia, aşa că aşeză cana pe măsuța de lângă canapea şi îl luă pe Felix în palme.

— Da, e totul OK. Sunt doar obosit. Ar trebui să mergem la culcare.

— Eu nu sunt obosit, ripostă Felix indignat, încercând să se întoarcă pe canapea, dar Simon îl prinse în căuşul palmelor.

— Poți să te uiți cât vrei mâine-dimineață, spuse el şi se opri lângă Jam.

Tot ce mai lipsea era să-nceapă Zia să-l interogheze pe el acum, cât era prea absorbit de vreun episod ca să-şi mai dea seama ce informații divulgă.

— Mă găsiți aici dacă aveți nevoie de ceva, spuse Zia calmă, dar Simon simți şi de data asta ceva straniu în cuvintele ei. Nu putea avea complet încredere în ea. Odihniți-vă. Mâine va fi o zi plină. Până o să vă dezmeticiți voi, o să fiți deja la New York.

Jam îi făcu cu mâna un semn de „noapte bună“, în vreme ce Simon porni pe coridor fără s-o bage în seamă. Zia se înşela. Nu avea nevoie de ajutorul ei şi nimeni – nici Malcolm, nici ea, nici un oraş plin de animaformi – nu avea cum să-l împiedice să ajungă în Paradise Valley şi să-şi găsească mama.

În limba engleză, „Adăpostul de piatră“ (de la stone, „piatră“, şi haven, „adăpost“, „refugiu“). Aici, „Adăpostul Stone“, Stone fiind nume propriu

12 Vulpea în coteț

Simon intenționa să rămână treaz şi să se furişeze afară imediat ce adormea Jam, dar, când se întinse în patul acela moale, îl răpuse oboseala. În timp ce se cufunda într-un somn adânc, se gândea la ciocolata aceea caldă, pe care încă o simțea pe vârful limbii, şi la faptul că avea un gust ciudat.

Se trezi confuz, cu mintea încețoşată. Deşi numerele luminoase de pe ecranul ceasului arătau că era trecut de zece, neavând ferestre, dormitorul era la fel de întunecat ca în noaptea din ajun.

— Jam? întrebă el şi se frecă la ochi.

Celălalt pat era gol, şi nu era nici Felix prin preajmă. Îi atrase atenția o voce pătrunzătoare

şi amenințătoare, care se auzea din încăperea alăturată.

Venise Malcolm.

Simon o zbughi din aşternuturi şi se grăbi să se îmbrace. Ce prostie din partea lui să se întindă în pat! Ar fi trebuit să aştepte până ar fi adormit toată lumea şi apoi să profite de ultima şansă de-a pleca de unul singur. Malcolm nu avea să-l mai scape vreodată din ochi. Trebuia să iasă de-acolo înainte ca...

— Văd că te-ai trezit, în sfârşit.

Malcolm stătea în uşă. Simon încremeni tocmai când îşi trăgea puloverul pe cap, dar, înainte să apuce să spună ceva, unchiul lui traversă camera din trei paşi şi îl trase la piept, îmbrățişându-l strâns.

— Să nu-mi mai faci niciodată aşa ceva, spuse el cu glas tremurător.

Simon stătea complet nemişcat, şocat. Se aştepta să fie furios şi să-i tragă o muştruluială zdravănă, nu să-l strângă în brațe. Eşti bine? Stone mi-a spus ce s-a întâmplat. Ți-a făcut ceva stolul?

Lui Simon îi luă cinci secunde să-şi aducă aminte că pe Zia o mai chema şi Stone.

— Sunt bine. Toată lumea e bine. Simon îşi încleştă dinții. Nu mă pot întoarce, Malcolm. Nu încă.

Malcolm făcu un pas în spate, cu mâinile pe umerii lui Simon, de parcă i-ar fi fost teamă să nu dispară dacă i-ar fi dat drumul.

— Ce se întâmplă? În primul rând, de ce-ai plecat?

— Ă... nu ți-au spus ceilalți?

Unchiul său clătină din cap.

— Am vrut să aud de la tine.

Simon ezită. Nu putea să-i spună, nu când ştia că Malcolm şi-ar fi riscat viața şi ar fi plecat singur după Orion. Eram doar... îngrijorat din cauza lui Winter. Nu este fericită în New York şi am hotărât să o aducem la familia ei.

Simon ştia că era o minciună evidentă şi, după privirea circumspectă a lui Malcolm, era clar că nici el nu-l credea. Dar ce putea să facă?

Să-i spună că încerca să-şi salveze mama de unul dintre cei mai odioşi conducători din lumea animaformilor, avându-i alături doar pe prietenii săi?

— Vom vorbi despre cum o puteam ajuta pe Winter după ce ne întoarcem la vizuină, spuse Malcolm. Asta nu e treaba ta, Simon, ci a mea. Dacă Winter voia să-şi revadă familia, nu trebuia decât să-mi spui. Aş fi ajutat-o. O voi ajuta, în orice fel pot.

Simon se uită în altă parte.

— Nu mă pot întoarce, Malcolm, nu înainte să...

— Ştiu că eşti nefericit. Malcolm era calm, dar gravitatea tonului său îl reduse la tăcere pe Simon. Ți-a fost foarte greu în ultima vreme, probabil mai greu decât pot înțelege eu. Dar ştiu că Nolan nu a fost un frate prea bun. Ştiu că ți-

e dor de mama ta, ştiu că ți-e dor de Darryl, ştiu că ți-e dor de casa ta şi de viața pe care o aveai înainte şi ştiu că cea de acum nu va mai fi niciodată la fel, indiferent cât am încerca. Dar uneori... uneori aşa se întâmplă, pur şi simplu. Viața e grea şi ne schimbă în moduri în care nu ne dorim sau la care nu ne putem aştepta. Nu rezolvi nimic dacă fugi. Trebuie să vedem partea bună a lucrurilor şi să apreciem ceea ce avem. Altfel nu vei fi niciodată fericit, oriunde te-ai afla, Simon. Iar asta este valabil şi pentru Winter.

Simon îşi muşcă obrazul. Da, dacă o găsea pe mama lui nu însemna că avea să-l aducă înapoi pe Darryl sau că avea să se întoarcă la viața pe care o avusese cândva, dar cel puțin aveau să fie din nou o familie. Poate că Nolan nu avea să-l mai urască atât de mult. Poate că Malcolm nu avea să mai fie atât de dezamăgit de el. Dar, oricât de tentant ar fi fost, tot nu putea să-i spună unchiului său ce se întâmpla cu adevărat.

Când înțelese că Simon nu avea de gând să-i răspundă, Malcolm se apropie de el şi îl strânse de umeri.

— Îmi pare rău că nu sunt Darryl. Aş vrea să fie şi el aici. N-am cuvinte să-ți spun cât de mult. Malcolm îşi drese glasul. Dar nu mai este printre noi şi va trebui să găsim amândoi o modalitate de a accepta asta. El ar vrea să fii fericit, Simon. Şi el, şi mama ta.

— Ştiu, bâigui Simon.

— Atunci, hai să încercăm, vrei? Tu, şi eu, şi Nolan, atunci când nu este... Nolan.

Cuvintele astea îl făcură pe Simon să zâmbească, ceea ce păru să-l încurajeze pe unchiul său. Îl bătu pe Simon pe spate şi ridică capul, dându-i drumul, în cele din urmă.

— Avionul nostru pleacă în câteva ore, adăugă el, uitându-se la ceas. Ar trebui să plecăm dacă vrem să-l prindem.

Era ultimul lucru pe care şi-l dorea Simon, dar, cum nu ar fi reuşit nimic împotrivindu-se, îşi strânse lucrurile fără tragere de inimă şi îl urmă pe unchiul lui în sufragerie. Jam şi Ariana stăteau unul lângă celălalt şi îl priviră neliniştiți pe Simon. Winter era ghemuită într-un fotoliu cât mai departe de ei, iar Zia stătea pe marginea canapelei. Felix era, bineînțeles, absorbit de un alt serial, complet indiferent la tensiunea care plutea în aer. Simon nu-l mai văzuse atât de fericit de când ajunseseră în vizuină, cu câteva luni în urmă.

— Vrei să rămâi aici? îl întrebă el pe şoricelul care stătea în picioare şi îți ținea coada în lăbuțe.

— Ce? Felix îşi luă privirea de la ecran. Mă laşi de izbelişte?

— Nu, m-am gândit doar că... Simon făcu un semn spre televizor. Credeam că vrei să rămâi aici, pentru că la vizuină n-avem televizor.

Felix se cocoță imediat pe canapea şi făcu un salt, prinzându-se de bluza lui Simon şi îndreptându-se spre rucsac.

— Te prefer pe tine. Trezeşte-mă când ajungem la New York.

Malcolm se dovedi de treabă şi nu avu nimic de obiectat, deşi Simon era sigur că ar fi preferat ca şoricelul să rămână la Zia Stone. În schimb, gesticulă spre uşă.

— Bine, haideți acum. Trebuie să prindem avionul.

Copiii îl urmară pe Malcolm unul câte unul afară din apartament. Când Simon trecu pe lângă Zia, ochii lor se întâlniră şi, văzând sclipirea din privirea ei, simți un fior pe şira spinării.

— Mi-ai pus ceva în ciocolata caldă aseară? Ceva care să mă facă să dorm? bombăni el din uşă.

Ea îşi înclină capul curioasă.

— De ce-ai crede asta?

— Pentru că... Pentru că adormise atât de repede, deşi plănuise să rămână treaz ca să aibă timp să evadeze. Pentru că avea un gust ciudat, iar tu n-ai băut deloc.

Zia dădu ochii peste cap şi îl pofti pe hol, apoi închise uşa în urma lor.

— Avea un gust ciudat pentru că am pus nucşoară. E o rețetă de familie, mai ştii că ți-am zis? Şi am băut-o pe a mea imediat ce te-ai băgat în pat. Erai epuizat, Simon. Abia puteai să

ții ochii deschiși. Nu era nevoie să-ți dau ceva ca să adormi.

El acceptă explicația fără prea mare tragere de inimă, dar rămase circumspect și li se alătură celorlalți pe coridor. Oricum, nu avea niciun motiv să-i dea vreun somnifer. Din câte știa Zia, Simon era acvilă. Dacă îi supraveghease, așa cum bănuia, o pasăre atât de mare ca el n-ar fi avut cum să-i scape.

În uriașa peșteră era mai multă agitație acum decât în noaptea din ajun. Probabil că exista o crăpătură în stâncă undeva deasupra, pentru că o rază de soare lumina mijlocul peșterii, unde forfoteau oameni și animale. Simon văzu doi câini aruncând un frisbee de la unul la altul și îi urmări amuzat. Era un loc frumos. Și, deși nu era supărat din cauza felului în care îl crescuse Darryl, nu putea să nu se întrebe cum ar fi fost să crească cu alți animaformi, chiar dacă el era, de fapt, hibrid.

Zia îi conduse pe scara în zigzag până la nivelul inferior.

— Pe-aici e un garaj, spuse ea, deschizând una dintre ușile care dădeau într-un hol cu pereți albi. Vă duc eu la aeroport.

Un bărbat, pe care Simon îl recunoscu imediat, veni după ei pe coridor.

— Stone, ai un minut?

— Ți se pare că am un minut, Keval? spuse ea. Vorbește din mers, dacă e important.

Keval făcu o grimasă.

— Avem oaspeți de la vest, începu el, băgându-se între ea şi Simon. Nu arată prea bine şi au şi copii cu ei. Mă gândeam că poate ai vrea să te ocupi tu.

— De ce? Ştii şi tu prea bine ce e de făcut, i-o trânti ea, zăngănindu-i nişte chei sub nas. O să mă văd cu ei când mă-ntorc.

— Dar…

— Ce, Keval? Zia ajunse la uşa din capătul coridorului şi se întoarse spre el. Ai uitat brusc cum să-ți faci treaba? Mă întorc imediat ce-i las pe Alfa şi pe copii la aeroport. Dacă chiar nu poate aştepta o oră, atunci poate că ar trebui să găsesc pe cineva care să ştie ce are de făcut.

În timp ce deschidea uşa care dădea într-un garaj imens, din gâtul lui Keval se auzi un mârâit. Malcolm îl apucă de pulover pe Simon şi îl trase din drum, dar era prea târziu. În garaj aşteptau o duzină de bărbați şi femei. Nu aveau cum să treacă de ei.

— Ce naiba… începu Zia, dar Keval o întrerupse.

— El nu este Alfa al nostru.

Ca la un semn, câțiva bărbați şi femei se transformară în mamifere – mai mici decât prădătorii din vizuină, dar, oricum, animale cu colți ascuțiți. Malcolm scoase un urlet şi mâna cu care îl ținea pe Simon dispăru, deoarece se transformă în lup. Keval îşi păstrase forma umană, dar scoase un pistol de la brâu.

Dintre toate lucrurile cu care se confruntase până acum, armele erau ceva nou pentru Simon, şi simți că-i îngheață sângele în vine la vederea pistolului. Ştia că prima țintă a lui Keval avea să fie Malcolm, şi n-avea de gând să-şi piardă şi celălalt unchi. Nu aşa.

Uşa de la garaj se închise zgomotos, separându-i de celelalte mamifere. Simon auzi strigătul înăbuşit de furie al Ziei, aflată de cealaltă parte, dar nu se mai gândea decât la Keval. Malcolm mârâi şi lui Simon începură să-i țiuie urechile, în timp ce fiecare părticică din trupul lui clocotea. Nu-i păsa în ce animal avea să se transforme de față cu Malcolm, prietenii săi şi mulțimea de străini din jur. Nu-i păsa dacă afla toată lumea că şi el era moştenitorul regelui animalelor. Nu-l interesa decât să-şi salveze unchiul, iar de data asta nu avea să mai dea greş.

Dar, înainte ca degetele să i se transforme în gheare, Jam apăru în spatele lui Keval şi îl lovi între picioare. Tare. Keval urlă de durere şi scăpă arma din mână, care se rostogoli pe podea aproape de Simon.

Se repezi la ea şi degetele i se încleştară pe mânerul metalic. Dar, în timp ce o ridica, un mocasin de apă îl muşcă pe Keval de glezna descoperită şi un păianjen lucios, care-i sărise pe guler, îşi înfipse chelicerele în gâtul lui. Simon nu le mai văzuse niciodată pe Winter şi

pe Ariana atacând în acelaşi timp, iar Keval dădu ochii peste cap şi se prăbuşi pe podea.

— Ăăă, Simon? Cred că l-am liniştit, spuse Jam.

Simon scăpă pistolul din mână şi mâinile îi tremurau. Lupul îl împinse uşor.

— Stai aici, mormăi Malcolm şi, înainte ca Simon să apuce să zică ceva, deschise uşa şi năvăli în garaj, unde vulpea roşcată mârâia şi sărea de la un mamifer mic în altul.

Simon simți un nod în gât când îl văzu pe unchiul său luptându-se cu trei coioți jigăriți în acelaşi timp. Lupul era mai mare, dar dacă mai avea cineva o armă? Sau dacă nu reuşea să le facă față tuturor?

Ariana veni lângă Simon şi luă pistolul de jos.

— S-ar putea să avem nevoie de ăsta ca să ieşim de-aici.

Winter se transformă la loc în om, tremurând.

— Nu putem să ne întoarcem pe unde-am venit. În hol s-ar putea să ne mai aştepte şi alții, spuse ea, în timp ce Ariana verifica încărcătorul pistolului cu o dexteritate uimitoare, de parcă ar fi fost jucăria ei preferată.

— Cred că putem s-o luăm pe-aici, spuse Jam, deschizând o uşă aflată pe la mijlocul coridorului.

Winter pufni.

— Cum de-ai ştiut chestia asta?

— Cum am ştiut şi să mă descurc în Chicago, răspunse Jam. Ai încredere în mine.

Simon o apucă pe Winter de braț şi o conduse în camera întunecată, în timp ce Ariana le acoperea spatele. În lumina care intra de pe coridor, Simon zări câteva rafturi cu cutii de vopsea, unelte ruginite şi anvelope vechi.

Jam traversă repede camera îngustă şi ajunse la o altă uşă. Ieşiră în garaj, la doar câțiva metri de mamiferele care se luptau şi, în timp ce prietenii săi fugiră spre maşini, Simon se opri o clipă. Malcolm se lupta cu dârzenie, dar erau prea multe mamifere. O mişcare greşită, şi ar fi putut să-l doboare cu uşurință.

— Hei! Vocea Ziei răsună deasupra celorlalți şi femeia apăru în mijlocul mulțimii, cu mai mulți oposumi şi veverițe agățate de haine. Le aruncă nişte chei, şi Simon reuşi să le prindă. Urcați-vă în maşină. Venim şi noi imediat.

Simon se opri, neştiind dacă să-şi ajute unchiul sau să se ducă la adăpost, cu prietenii lui. Dar, până să apuce să se hotărască, Ariana îl apucă de cot şi-l trase de-acolo.

— Malcolm se descurcă şi singur. Iau eu cheile. I le smulse din mână şi apăsă un buton. Farurile unui Mustang roşu se aprinseră şi pe chip îi apăru un zâmbet ştrengăresc. Excelent!

Ariana se urcă la volan, iar Jam şi Winter se aşezară în spate. Simon şovăi din nou, uitându-se la bătălia aprigă care avea loc sub ochii lor.

— Dacă îi aşteptăm, o să ajungem imediat la New York, şi prindem şi masa de seară, spuse Ariana, pornind motorul. Dacă plecăm acum,

am putea ajunge în Paradise Valley. E alegerea ta.

Avea dreptate. În garaj răsună un urlet puternic şi Simon sări pe scaunul din dreapta. Ajunseseră atât de departe. Nu putea renunța acum.

— Lasă arma, spuse Simon.

— Dar... începu Ariana.

— Nu o luăm cu noi.

Bombănind nemulțumită, Ariana scoase rapid gloanțele în poală şi aruncă pistolul într-o decapotabilă din apropiere.

— N-ai niciun haz.

N-avea decât să zică orice – Simon nu voia nicio armă de foc prin preajmă.

— Ştii să conduci? întrebă Winter pe un ton circumspect, de pe bancheta din spate.

— Mama m-a învățat de când am ajuns la pedale. Mi-a prins bine de câteva ori, răspunse Ariana şi scoase o pereche de ochelari de soare din torpedou. Puneți-vă centura.

Apăsă pedala de accelerație până la podea, şi Simon se izbi de spătarul scaunului. Reuşi să-şi pună centura de siguranță în timp ce părăseau în trombă garajul, lăsând în urmă vacarmul bătăliei. Maşina ieşi în zbor pe un drum prăfuit, îndreptându-se spre cea mai apropiată şosea.

Simon se întoarse ca să vadă, pentru ultima oară, ce se întâmpla în garaj, dar nu zări decât stânci şi praf. Probabil că arăta pe cât de rău se

simțea, pentru că Ariana îl bătu stângace pe braț.

— Unchiul tău nu va păți nimic. Sunt o adunătură de veverițe şi de iepuri. Ar putea să-l muşte de nas sau să-i ronțăie urechile, dar cam atât. Nu degeaba e Alfa.

— Darryl era mai mare şi mai puternic decât el, spuse Simon.

— Darryl era pe un acoperiş de sticlă, la etajul patruzeci, îi aminti Winter. Şi era şi rănit. Malcolm e întreg şi furios. O să fie bine.

Poate că avea dreptate, dar asta nu-l ajuta să nu se mai simtă vinovat. După ce verifică dacă Felix era întreg, îşi puse rucsacul între genunchi şi se aşeză comod în scaun. Închise ochii, încercând să nu şi-l imagineze pe Malcolm înconjurat de animalele alea. Ştia prea bine că unde-s mulți puterea creşte şi că o asemenea desfăşurare de forțe îi putea aduce sfârşitul.

13 Un delfin în deşert

Îngrijorarea lui Simon creştea pe măsură ce se îndepărtau de Stonehaven. Se întrebă de nenumărate ori dacă nu cumva fusese ultima dată când îl văzuse pe Malcolm în viață, iar imaginea lui Darryl în agonie începu să îl bântuie, până când nu mai avu încotro şi trebui să deschidă ochii, ca să se uite pe fereastră. În jur nu erau decât praf şi copaci uscați, iar în

depărtare se vedeau nişte munți. Oricât de dezolant ar fi fost peisajul, tot era mai bun decât amintirea acelei zile groaznice de pe acoperişul Sky Tower.

Făcură peste treizeci de kilometri până la primul semafor şi, punând frână, Ariana întrebă:

— Încotro, Jam?

— Cum adică încotro? N-ai hartă? spuse Jam.

— Ba da. Pe tine.

— Şi dacă greşesc? N-ar fi mai bine să fim siguri...

— Încotro, Jam? repetă Ariana atât de răspicat, că Simon simți nevoia să intervină.

— Doar pentru că Jam poate să ne spună uneori unde ne aflăm nu înseamnă că are o busolă în creier, zise el nervos. Dacă spune că nu ştie înseamnă că nu ştie.

— Dar ştie! i-o tăie Ariana furioasă în timp ce bătea darabana pe volanul de piele.

Chiar dacă îşi ridicase scaunul la maximum, tot trebuia să-şi lungească gâtul ca să vadă peste bord.

— Trebuie să fie o chestie specifică delfinilor.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Delfinii pot stabili cu precizie unde se află, se băgă şi Winter în discuție. Cum se numeşte? Ecolocație?

— Mda, răspunse Jam. Nu e ca GPS-ul, dar tot e mai bine decât nimic.

— Exact. De-asta are Jam un simț de orientare mai bun decât majoritatea oamenilor, continuă Winter, privindu-l pe Simon în oglinda retrovizoare. Cum am eu un simț olfactiv foarte dezvoltat. Cu cât mă transform mai mult, cu atât devine mai ascuțit.

— Vezi? Există şi avantaje când eşti şarpe, interveni Ariana.

Winter se strâmbă.

— Da, până când trebuie să suporți duhoarea tuturor şi să le miroşi hainele murdare, bombăni ea.

— Oricum, probabil că de-asta este Jam atât de priceput la orientarea în spațiu, chiar dacă sunt locuri în care nu a mai fost niciodată.

— Exact, spuse Ariana când semaforul se făcu verde. Aşadar, încotro s-o luăm, JPS?

Băiatul oftă.

— Drept înainte. Mergi drept înainte până la New Mexico. După care fă dreapta.

— N-a fost aşa de greu, vezi? întrebă Ariana şi mai apăsă o dată pedala de accelerație până la capăt, lipindu-l pe Simon de spătarul scaunului.

Simon rămase tăcut câțiva kilometri buni, în timp ce prietenii săi făceau speculații pe marginea simțurilor mai ascuțite ale animaformilor – deşi trebui să le spună de vreo două ori că lui nu i se îmbunătățise vederea de când se transformase în acvilă –, şi abia când ajunseră la un semn care le ura bun venit în

New Mexico, reuşi să rostească întrebarea pe care o avea în minte.

— De ce ne-au atacat mamiferele? Dacă Malcolm este Alfa lor, n-ar trebui să-l asculte?

— Nu e clar? spuse Winter în timp ce se dădea cu cremă de protecție solară cu miros de nucă de cocos. Simon habar n-avea de unde făcuse rost de ea. Keval a spus că Malcolm nu este Alfa lui.

— Nu e deloc ciudat ca un regat să fie divizat atunci când vechiul lui conducător e încă în viață, explică Ariana. Malcolm ar fi trebuit s-o omoare când a avut ocazia.

Gândul că cineva şi-ar putea ucide propria mamă, chiar dacă era vorba despre Celeste, îi făcu lui Simon pielea de găină.

— El n-ar face niciodată aşa ceva.

— Atunci vor exista întotdeauna mamifere care vor considera că tot ea este Alfa, spuse Ariana. Aşa merg lucrurile. În regatul meu, reginele mor în patul lor. Nimeni nu ne ia tronul ca să ne lase să trăim apoi.

Simon nu ştia ce să creadă despre asta. Regatul mamiferelor era şi-aşa destul de nemilos, din punctul lui de vedere – gândul că insectele erau şi mai rele îi dădu un fior pe şira pe spinării.

— În regatul meu nu cred că a existat vreodată vreo revoltă, interveni Jam. Surorile mele încearcă în continuare să-l înduplece pe

tata să îi acorde titlul de general uneia dintre ele. Fă dreapta aici.

Simon văzu în oglinda retrovizoare că Winter se uita lung la Jam, cu o privire răutăcioasă.

— Nu-mi vine să cred că o să conduci un regat într-o zi.

— Nici mie, spuse Jam oftând.

Simon rămase tăcut cea mai mare parte a drumului prin deşert, adică aproape zece ore. Ca prin minune, pe Ariana n-o opri poliția, dar probabil că ochelarii de soare o făceau să pară destul de mare cât să scape basma curată. Se opriră de două ori ca să pună benzină şi de fiecare dată Ariana plăti cu banii care-i mai rămăseseră. După fața ei, Simon îşi dădu seama că nu mai aveau prea mulți şi, când ieşi din a doua benzinărie cu snackuri sub hanoracul pe care îl împrumutase de la el, nu-i puse nicio întrebare.

Când se apropiară de Paradise Valley, soarele apusese deja de câteva ore bune. În timp ce luminile oraşului se apropiau, nodul din pieptul lui Simon se strânse. În tren, unde se aflau în siguranță, la câțiva zeci de kilometri de destinație, reuşise să treacă uşor peste faptul că nu aveau niciun plan, dar acum, că se apropiau de oraş cu repeziciune, totul i se părea o misiune imposibilă: cumva, cândva, trebuiau nu numai s-o elibereze pe mama lui, dar şi să găsească piesa din Prădător înaintea lui Orion.

— Avem nevoie de un plan, bâigui el. Ştiu că ai spus că e bine să nu ne facem planuri, Jam, dar acum nu mai e la fel.

— Jam a spus că e bine să nu ne facem planuri? repetă Winter. Eu l-am întâlnit de două ori pe General şi de fiecare dată mi-a ținut o predică despre cum „cheia unei misiuni de succes e o strategie bine pusă la punct“.

Prin oglinda retrovizoare, Simon îl văzu pe Jam roşind.

— Generalul nu are întotdeauna dreptate. Noi habar n-avem în ce ne băgăm.

— Avem o oarecare idee, spuse Simon. Ştim că este un hotel.

— Da, dar nu ştim unde este ascunsă piesa şi nici unde o ține Orion pe mama ta, zise Ariana. După ce vom afla cu ce avem de-a face, ne vom gândi care e cea mai bună modalitate de-a le găsi pe amândouă. În momentul de față, tot ce poți să faci, Simon, e să te hotărăşti ce îți doreşti mai mult: să-ți salvezi mama sau să găseşti piesa din sceptru.

Pentru Simon nu încăpea loc de discuție.

— Să o găsesc pe mama, răspunse el într-o clipită. Dar trebuie să le găsim pe amândouă. Orion are deja piesa păsărilor. Dacă pune gheara pe toate cinci şi asamblează Prădătorul...

— Îl va vâna pe Nolan şi va încerca să-l omoare pentru a-i fura puterile. Ştim, spuse Winter şi Simon aproape o auzi dând ochii peste cap.

— Ideea e că, dacă lucrurile ies prost, e posibil să fii nevoit să alegi, continuă Ariana. Şi, în mod normal...

— În mod normal, strategia ar presupune să alegi calea cea mai sigură, interveni Jam şovăitor. Dacă ştim unde este piesa, dar nu şi locul în care se află mama ta...

— Nu o abandonez, i-o tăie Simon.

— Nici dacă asta ar însemna ca Orion să pună gheara pe piesă? întrebă Ariana. Eşti dispus să-ți asumi acest risc?

— Ariana are dreptate, spuse Jam pe un ton spăsit şi se aplecă spre Simon. E important să o salvăm pe mama ta, dar Orion încearcă să supună toată lumea animaformilor. Tatăl meu este Generalul, iar mama Arianei este regina Văduvă Neagră. Unchiul tău este Alfa... Jam înghiți în sec. Ne va ucide familiile, Simon.

— Nu se va întâmpla aşa ceva, se răsti Simon. Este doar a doua piesă. Mai are încă trei de găsit.

— Poate, spuse Ariana. Sau poate că le-a găsit şi pe ele în ultimele două luni.

— Dacă le-ar fi găsit, am fi auzit de la părinții voştri, izbucni Simon, încrucişându-şi brațele. Dacă vreți să mergeți doar pentru piesa reptilelor, bine. Dar eu o caut pe mama.

Restul călătoriei spre Paradise Valley, Simon rămase tăcut şi furios pe scaunul din dreapta. Rațiunea îi spunea că prietenii lui aveau dreptate, dar, după toate prin câte trecuse, nu

putea să aleagă nimic – nici măcar soarta lumii animaformilor – în locul mamei sale.

Folosindu-se de ghidul turistic, Jam o direcționă pe Ariana spre hotel. Dincolo de cartierele suburbane din jurul lor se aflau munții înalți şi Simon se uită pe cer, încercând să vadă dacă era vreo urmă de păsări de pradă. Dar era prea întuneric ca să mai zărească ceva în afară de luminile oraşului, iar când ajunseră pe aleea lungă care ducea spre Stilio Oasis Resort, se resemnă că trebuia să aştepte până dimineața.

Hotelul se afla la poalele unor munți mai mici, iar aleea şerpuitoare era mărginită de cactuşi şi copaci exotici. În loc să conducă până în fața hotelului, Ariana parcă maşina într-un colț mai ferit, cufundat în întuneric. Ieşiră toți din maşină.

— Ar trebui să ne parcheze maşina valeții de la hotel, comentă Winter, dând cu piciorul în pietriş.

— Da, dar cum crezi că ar reacționa când m-ar vedea pe mine la volan? întrebă Ariana. Vânzătorii de la benzinării nu prea sunt atenți, dar cu personalul de la hotel e altă poveste. Acum termină cu văicăreala şi mergi. Nu este departe.

Porniră împreună pe aleea care ducea spre intrarea luminată, şi Simon încercă să-şi domolească furia şi agitația. Prietenii lui nu voiau decât să-i ştie în siguranță pe ai lor, iar el

nu-i putea învinui pentru asta. Aruncă o privire în jur, cercetând peisajul straniu. Chiar dacă soarele apusese deja, era prea cald pentru hanorac şi, când trecură pe lângă fântâna din rond, Simon lăsă rucsacul jos şi se opri ca să se dezbrace. Nu avea pieptăn, aşa că îşi trecu degetele prin păr ca să şi-l aranjeze şi ochii îi căzură pe fântână, în centrul căreia se afla o statuie.

Statuia se uita la el.

— Uau, zise Simon şi se dădu în spate, aproape căzând peste Jam.

— Ce-i? întrebă acesta, prinzându-l cu o putere surprinzătoare. Ai văzut ceva?

Simon se apropie de fântână. Statuia reprezenta doi şerpi de piatră încolăciți în jurul unui cactus înflorit, iar din gurile lor țâşnea apă. Dar nu asta îl uimise pe Simon. Ci şopârla care stătea cocoțată pe marginea unuia dintre şerpi şi în ochii căreia se reflecta lumina.

— Ați venit pentru consiliul reptilelor? întrebă şopârla cu un accent amuzant – australian, îşi zise Simon în sinea lui.

— Ăăă, da, răspunse el. Cum ți-ai dat seama?

— Pentru că vorbeşti cu mine. Şopârla îi zâmbi. Eu sunt Ronnie. Ronnie dragonul.

— Nu prea arăți a dragon, spuse Winter şi-l măsură cu privirea.

Ronnie pufni indignat şi Simon ar fi putut să jure că se făcuse negru în cerul gurii.

— Nici tu nu prea arăți a om, i-o întoarse el. Sunt un dragon bărbos. Mult mai bine așa decât unul imaginar. Vreți o cameră de patru? Animaformii au reducere.

Simon se uită la Ariana, care clătină din cap. Nu aveau destui bani ca să-și permită o cameră în acel loc, nici cu o eventuală reducere.

— Nu va fi nevoie, spuse Winter, care se uita cu superioritate la dragon. Era clar că nu era prea impresionată de el. Sunt nepoata consilierului Alonso Rivera. Nu mă așteaptă, dar sunt sigură că dacă-l anunți că mă aflu aici...

— Rivera? pufni Ronnie. Rivera nu are nepoți.

Winter se aplecă spre el.

— Ești tu sigur? Trebuie să-ți dovedesc cât de veninoasă sunt?

Pupilele ochilor ei verzi se îngustară și șuieră amenințător. Ronnie se dădu repede înapoi și căzu în fântână, împroșcându-i cu apă.

— Da... sigur... Rivera. Acum văd asemănarea. Ronnie înghiți în sec și ieși din apă. Dacă... dacă mă urmați...

Winter își îndreptă spatele.

— Mulțumesc, Ronnie. Sunt sigură că bunicul meu va fi extrem de recunoscător.

Dragonul sări de pe marginea fântânii și îi conduse spre o ușă aflată în stânga intrării principale. Era perfect camuflată în perete și, pe măsură ce se apropiau, Simon văzu că era însemnată cu o tăbliță pe care scria „Intrare privată“.

— Hotelul este, desigur, deschis pentru oaspeți din toate mediile, adăugă Ronnie cu vocea tremurândă, în timp ce apăsă un buton aproape ascuns într-un tufiş. Uşa se deschise. Dar aceasta este aripa privată a consiliului, rezervată familiei şi membrilor regatului. Sunteți din regat, nu-i aşa?

Brusc, tremurul din glasul lui dispăru când îi măsură din priviri pe Simon, Ariana şi Jam.

— Sunt prietenii mei, spuse Winter. Ar trebui să fie mai mult decât suficient.

Ronnie mormăi ceva nemulțumit, dar o zbughi pe uşă şi îi conduse înăuntru fără să mai comenteze. Simon spera doar ca Winter să aibă dreptate; nu luase niciodată în calcul posibilitatea ca Rivera să-i dea afară pentru că nu făceau parte din regatul lui.

Interiorul hotelului era mai spectaculos decât şi-ar fi putut imagina Simon. Pereții holului privat erau acoperiți cu opere de artă în rame aurite, din tavan atârnau candelabre de cristal şi din jumătate în jumătate de metru se afla câte un fotoliu din piele. Pe fundal se auzea o muzică liniştitoare, clasică, iar cei câțiva oameni care zăboveau pe-acolo fie vorbeau în şoaptă, adunați în grupuri mici, fie admirau tablourile. Oricum, erau toți foarte relaxați şi în largul lor. Nu semăna deloc cu agitația din New York.

Niciunul dintre ceilalți invitați nu le dădu atenție copiilor conduşi de un dragon bărbos pe podeaua strălucitoare din hol. Mai mult, când se

uită în spate, Simon văzu pe o canapea un grup de trei iguane care sporovăiau în şoaptă.

— Pentru turul oficial va trebui să mai aşteptați, dar aici găsiți spa-ul, sala de concerte şi, desigur, sera, spuse Ronnie trecând pe lângă lifturi şi coborând pe un hol lung, în care erau expuse şi mai multe opere de artă.

— Uau, ăsta e ăla adevărat? întrebă Jam, oprindu-se în fața unui tablou care reprezenta o femeie cu un copil în brațe.

— Fiecare piesă din colecția noastră este originală, deşi unele dintre ele au fost restaurate cu minuțiozitate, se mândri Ronnie. Acolo se află biblioteca – cea mai mare încăpere din aripa aceasta, şi animaformii sunt bine-veniți să împrumute orice carte doresc.

Simon nu rezistă şi întredeschise uşa ca să tragă cu ochiul. Rămase cu gura căscată. Biblioteca era înaltă cât cinci etaje şi era ticsită cu rafturi nesfârşite de cărți la care abia aştepta să se uite. Pe tavan era o fereastră mare, care dădea spre cerul înstelat.

— Eşti bine-venit să explorezi când nu ne grăbim, spuse Ronnie, şi Simon închise uşa, grăbindu-se să-i prindă din urmă. Avem şi un teatru în aripa aceasta, precum şi o varietate de spectacole de seară.

În timp ce înaintau pe hol, Winter se arătă complet indiferentă. Simon ştia că era doar o mască. Poate că nu o cunoştea de mult timp, dar era absolut sigur că locul acela era un

adevărat paradis pentru ea. Nu înțelegea de ce se prefăcea că nu-i place, dar, judecând după felul în care o supraveghea Ariana, era clar că nici ea nu se lăsa păcălită de lipsa ei de reacție.

În cele din urmă, ajunseră la o altă uşă aflată în capătul coridorului, iar Ronnie se uită în sus.

— Dacă nu vă deranjează să... Vedeți, am picioare scurte...

Simon deschise uşile duble de lemn, dezvăluind o cameră mare cu oglinzi pe toți pereții, care o făceau să pară nesfârşită. Simon simți un val de căldură sufocantă şi îşi dădu părul de pe frunte, bucuros că se dezbrăcase de hanorac mai devreme. În mijlocul camerei se înălța un şarpe de marmură albă înalt de cel puțin trei metri. La baza lui erau adunați câțiva şerpi, tot de marmură, cu o atitudine aproape reverențioasă. Atent la ochii negri şi sclipitori ai statuii, Simon începu să meargă ca hipnotizat, dar, înainte să pună piciorul înăuntru, Ariana strigă:

— Ai grijă!

Simon privi în jos. Camera era înconjurată de un fel de şanț, iar singura cale de a-l traversa era o punte îngustă de sticlă. Dar şanțul nu era plin cu apă. Sute de şerpi se-nghesuiau unul peste celălalt, iar vocile lor grave se contopeau într-un murmur aproape hipnotizant.

— Nu te muşcă dacă nu-i muşti nici tu, explică Ronnie şi o luă pe punte spre statuie. Groapa noastră cu şerpi are doar scop decorativ,

în cea mai mare parte, dar serveşte şi ca pază pentru consiliu. Nu poți fi niciodată prea prevăzător, nu-i aşa, amice?

Simon îl urmă. La tâmple începuseră să-i apară broboane de sudoare. Puntea părea destul de rezistentă, dar văzu că Ariana şi Jam o traversară în grabă. Winter, pe de altă parte, continua să pară imperturbabilă.

— Aşteptați aici, îl voi anunța pe consilierul Rivera că are... musafiri, spuse Ronnie şi o zbughi pe altă uşă, lăsându-i singuri.

— Dacă este animaform, atunci de ce nu se transformă în om ca să deschidă uşile? Nu i-ar fi mai uşor? întrebă Simon.

— Sunt mulți animaformi care aleg să-şi trăiască viața ca animale, nu ca oameni, îi răspunse Jam, uitându-se cercetător la statuie.

Între timp, Ariana se apropie de mijlocul încăperii, ținându-se cât mai departe de şanțul cu şerpi.

— De ce-ar face asta? continuă Simon, cu mâinile în buzunare.

Atinse cu vârful degetelor ceasul de buzunar care îi aparținuse odată tatălui său. Metalul părea mai cald decât de obicei, din cauza temperaturii din cameră.

— Îi place mai mult să fie animal, spuse Ariana, dând din umeri. Doar pentru că tu preferi să ai două picioare nu înseamnă că aşa gândeşte toată lumea.

Înainte ca Simon să apuce să-i dea un răspuns, rucsacul se deschise şi Felix se urcă pe umărul lui.

— Asta e cea mai urâtă statuie pe care am văzut-o vreodată, comentă şoarecele.

— Bagă-te înapoi în rucsac, îi ordonă Simon. Nu eşti în siguranță aici.

— Dacă aş fi vrut să fiu în siguranță, aş fi rămas acolo, la televizor, i-o tăie Felix, şi, deşi încercase să facă pe durul, Simon îşi dădu seama că, într-un fel, îi părea rău. Felix îşi netezi mustățile în timp ce se uita la statuie. Credeți că treaba aia are idee cât de hidoasă e?

— „Treaba" aia este un şarpe regal, cea mai temută şi respectată specie din istoria regatului nostru, se auzi o voce, şi un bărbat înalt şi brunet intră în cameră. Avea părul prins într-o codiță la ceafă şi se îndrepta spre ei cu mişcări pline de grație, cu mâinile la spate. Deşi regele animalelor a ras animaformii ca ei de pe fața pământului, noi continuăm să le cinstim memoria ca membri ai casei noastre regale. Acum, dacă n-aveți de gând să ajungeți gustare pentru vreunul dintre nobilii noştri gardieni în seara asta, trebuie să vă informez că nu permitem accesul mamiferelor în sediu.

— Îți arăt eu cine e gustare, murmură Felix provocator, băgându-se repede înapoi în rucsac.

Simon se întoarse ca să închidă fermoarul.

— E prietenul meu, nu gustare.

— Mă tem că nu văd diferența, spuse omul.

Îi măsură din cap până-n picioare pe fiecare în parte, mijind ochii la părul violet al Arianei.

Winter făcu un pas înainte şi-şi aruncă peste umăr părul prins în coadă.

— E şi prietenul meu. Acum sesizezi diferenţa?

„Prieten“ era un termen generos pentru a descrie relaţia ei spinoasă cu Felix, dar Simon îi aruncă o privire recunoscătoare. Ea îl ignoră.

— Asta depinde de cine eşti tu, spuse bărbatul, privind-o cu un aer de superioritate.

Dacă la început Simon habar n-avea cine era bărbatul, acum nu mai exista nicio îndoială. Asemănarea era izbitoare. Probabil că îşi dăduse seama şi Winter, pentru că îşi încrucişă braţele şi se uită urât la el.

— Sunt Winter. Nepoata ta.

14 Consiliul reptilelor

Alonso Rivera se schimbă imediat la faţă. Rămase cu gura căscată şi atitudinea snoabă îi dispăru ca prin farmec. Porni spre Winter cu paşi grăbiţi, oprindu-se la câţiva centimetri de ea, după care se aşeză în genunchi şi o privi în ochi.

— Nu se poate…

— De ce nu? întrebă Winter enervată. Mi-ai scris ani de zile.

— Credeam… Credeam că Orion…

Rivera îşi pierdu glasul şi ochii i se umplură de lacrimi. Fără să mai spună nimic, o strânse pe Winter la piept şi, spre uimirea lui Simon, Winter îl îmbrățişă, la rândul ei. După câteva secunde, spuse:

— Nu trebuie să mă strângi atât de tare, să ştii. Nu voi dispărea dacă îmi dai drumul.

Rivera o eliberă încurcat din strânsoare, luându-i capul în mâini şi privind-o adânc în ochi.

— Semeni atât de mult cu mama ta. În fiecare zi mi-e dor de ea.

— Da, şi mie, spuse Winter, de data asta mai încet. Îşi drese glasul. Ei sunt prietenii mei. Pe Felix l-ai cunoscut deja, iar aceştia sunt Jam, Ariana şi...

— Simon Thorn, spuse Rivera şi se ridică în picioare, punând o mână pe umărul lui Winter.

— Cum se face că a auzit toată lumea de tine? comentă Jam, împingându-şi ochelarii pe nas.

Simon ridică din umeri.

— Dintr-un noroc, cred.

— Norocul nu are nimic de-a face cu asta, explică Rivera. Jumătate din lumea animaformilor vă caută, copii. Malcolm Thorn ne-a anunțat că vii spre noi şi ne-a rugat să fim atenți.

Simon simți un fior de speranță în piept.

— Ați vorbit cu Malcolm? Când?

— Mai devreme, în după-amiaza asta, îi răspunse Rivera, şi Simon răsuflă uşurat. Aşadar, Malcolm era în viață. Nu fusese ucis în garaj. Şi voi... Rivera se întoarse spre Jam şi Ariana. Nici părinții voştri nu trebuie să fie prea încântați că ați fugit.

Jam începu să îşi frângă mâinile agitat.

— Probabil că Generalul e furios. Şi mama ta...

— Mama ştie că mă pot descurca singură, mormăi Ariana, uitându-se la baza statuii.

Dar Rivera nu îi luă în seamă.

— Îl voi informa imediat pe Alfa, anunță el făcând un gest elegant cu mâna. Veți fi în siguranță aici. Între timp, eu trebuie să întrunesc consiliul. Ronnie.

Ronnie, dragonul, se târî până la picioarele lui.

— Da, Măria Ta?

— Adună-i pe ceilalți. Trebuie să discutăm neîntârziat ce avem de făcut.

În timp ce Ronnie se îndepărtă în grabă ca să adune membrii consiliului, Rivera îi conduse spre o altă uşă, aflată în spatele statuii.

— Haideți, consiliul se va întruni în scurt timp. Puțini dintre noi se aventurează dincolo de domeniul hotelului, şi acum, că există atâtea tensiuni, chiar mai rar ca înainte.

— Tensiuni? întrebă Simon, urmându-l pe Rivera şi pe prietenii lui într-o încăpere mai mică, dar la fel de luxoasă, în care se aflau

câteva biblioteci pline cu cărţi şi o masă rotundă din mahon cu douăsprezece scaune. Pentru Simon, arătau mai mult ca nişte jilţuri.

— Da, dar nu trebuie să vă îngrijoraţi din cauza asta. Întotdeauna ies mici scântei între regate.

Rivera îi pofti să ia loc pe canapelele de la perete, care erau destul de aproape pentru a auzi ce se vorbea în jurul mesei, dar nu şi pentru a le distrage atenţia consilierilor sau a interveni în discuţie.

— Vă rog, faceţi-vă comozi. Consiliul se va întruni curând.

În timp ce Simon, Jam şi Ariana se aşezară unul lângă celălalt, Rivera o conduse pe Winter într-un alt colţ al încăperii, spunându-i ceva în şoaptă. De la distanţa aceea, Simon nu zări niciun semn de atitudine autoritară – Rivera părea un bunic blând şi cald. Cât despre Winter, Simon îşi dădu seama că era sincer interesată de noua ei familie, dar că încerca să păstreze distanţa şi atitudinea rigidă care o caracterizau.

În scurt timp, începură să-şi facă apariţia şi ceilalţi membri ai consiliului: bărbaţi îmbrăcaţi în costume şi femei în mătăsuri, unii la fel de tineri ca mama lui Simon, dar majoritatea atât de bătrâni, încât i-ar fi putut fi străbunici.

Puţini se sinchisiră să le arunce copiilor o privire. În schimb, aproape toţi păreau atenţi la discuţia în surdină care avea loc în colţ, între Rivera şi Winter.

— Începem odată sau nu? Trebuie să ajung la operă, spuse un bărbat care nu mai avea decât câteva fire de păr alb.

Purta ochelari cu lentile groase şi se sprijinea într-un baston. Femeia de lângă el îi trase scaunul ca să-l ajute.

Simon privi imediat spre Rivera şi văzu un licăr de iritare pe chipul acestuia, care dispăru într-o fracțiune de secundă.

— Bineînțeles, Crocker, spuse Rivera şi, după ce se aşezară toți pe locurile lor, o conduse pe Winter la masa de consiliu. Aş vrea să v-o prezint pe nepoata mea.

Omul în baston – Crocker – miji ochii spre Winter.

— Te referi la corcitura pe care fiica ta a lăsat-o la păsări?

Simon se enervă la auzul acestei insulte. Era groaznic să-i spui „corcitură“ unui animaform. Deschise gura ca să protesteze, dar Ariana îl apucă de încheietură ca să-l oprească.

— Stai locului, îi şopti ea, şi Simon îşi muşcă limba.

Ariana avea dreptate. Nu-şi permiteau să fie dați afară acum.

Rivera se dovedi însă la fel de deranjat şi se încruntă.

— Este nepoata mea hibrid, da. Şi, da, a avut ghinionul să fie crescută de un tiran cu pene, dar mi-a spus că...

— Îmi place de Orion cât vă place şi dumneavoastră, interveni Winter, ridicând semeț capul ca şi cum i-ar fi provocat să-i pună la îndoială cuvintele. M-a abandonat când a aflat că sunt mocasin de apă şi, îndată ce am putut să scap, am venit aici. La casa mea adevărată, ca să fiu cu familia mea adevărată.

Dacă în ultimele două luni n-ar fi auzit-o pe Winter spunând întruna cât ura că face parte din regatul reptilelor, Simon ar fi crezut-o şi el. Dar acum un murmur răsună în sala de consiliu, iar Crocker se ridică, agitându-şi bastonul în aer.

— Dacă singurul motiv pentru care mi-ai stricat seara asta fantastică a fost ca să te lauzi cu odrasla ta anormală, Rivera, să ştii că am treburi mai importante de făcut.

Mai mulți membri începură să se ridice în picioare unul câte unul în semn de susținere, ignorând-o pe Winter. Rivera scrâşni din dinți şi aerul autoritar la care renunțase când discutase cu nepoata sa între patru ochi îi reveni pe chip, mascând emoțiile pe care le avea.

— Nu e singurul, răspunse el ridicând tonul şi acoperind zumzetul din încăpere. Nepoata mea n-a venit singură, ci însoțită de prietenii ei – inclusiv Simon Thorn.

Consilierii amuțiră. Dintr-odată, toți ochii se întoarseră spre canapea şi Simon îşi împreună mâinile. Ajuns pe nepregătite în centrul atenției, inima începu să îi bubuie în piept.

— Băiatul cu părul nisipiu, adăugă Rivera pe un ton amuzat. Îi voi spune lui Alfa imediat ce încheiem întrunirea.

— Simon Thorn? Crocker se aşeză înapoi pe scaun cu greutate, şi ceilalţi îi urmară exemplul. Fiul lui Isabel şi al lui Luke Thorn?

Simon încuviinţă din cap năucit.

— O cunoaşteţi pe mama mea?

— Am devenit prieteni foarte buni de-a lungul anilor, începu Crocker. Vorbea adeseori despre fratele tău. Mă tem că pe tine nu te-a pomenit niciodată, dar, având în vedere că abia în septembrie am aflat de existenţa ta… În fine. Ce te aduce în Paradise Valley fără ea?

Simon şovăi. Nu putea spune tot adevărul în faţa consiliului, nu când veştile despre planurile lui Orion se puteau răspândi în toate regatele, provocând panică. Dar nici nu-şi putea salva mama şi găsi piesa din Prădător fără Malcolm. Şi, dacă Crocker era prieten cu mama lui, atunci poate consiliul avea să-l ajute fără să pună prea multe întrebări.

Simon se ridică în picioare şi îşi drese glasul.

— Orion a răpit-o pe mama şi se află undeva în Paradise Valley. Ştiam că Winter voia să… vină acasă, aşa că ne-am hotărât să mergem cu toţii s-o căutăm pe mama.

O undă de şoc traversă sala într-o clipită şi câţiva membri ai consiliului începură să şuşotească, agitaţi, între ei. Chiar şi Rivera se făcu alb ca varul la faţă. Însă Crocker se uită în

continuare la Simon, fără ca pe chipul lui să se citească vreo urmă de îngrijorare.

— Eşti sigur că Orion o ține prizonieră pe mama ta?

Simon încuviință din cap.

— Foarte sigur. A dispărut de aproape două luni.

Consiliul începu să discute încet, pe un ton alarmat, dar Simon nu înțelegea decât frânturi.

— Două luni? spuse un consilier.

— Şi nouă nu ne-a spus nimeni?

— E destul cât să...

— Crezi că e...

— ... altfel de ce-ar fi...

— Poate vrea doar să-şi apere moştenitorii...

— Nu fi naiv...

— Ar trebui să...

— ... ascuns zece ani...

— Ajunge! răsună în sală vocea pătrunzătoare a lui Crocker şi toți consilierii tăcură. Au existat rapoarte cu privire la creşterea activității în regatul păsărilor în ultimele două luni?

Rivera îşi drese glasul.

— Nu, nu s-a înregistrat nicio creştere, şi nici prezența stolului pe Vârful Pliscului, răspunse Rivera, strâmbându-se dispreţuitor.

Crocker se uită la Simon.

— Cum ai aflat că Orion a adus-o pe mama ta aici?

— Ă, am primit un pont de la un prieten.

— Şi nu ţi s-a părut destul de credibilă informaţia, ca să iei şi haita cu tine?

Winter interveni, eliberându-se din strânsoarea lui Rivera.

— Nu credeam că haita mă va lăsa să plec din vizuină, aşa că i-am rugat pe prietenii mei să nu anunţe mamiferele.

Crocker pufni.

— Şi în schimb i-ai trimis după cai verzi pe pereţi prin toată ţara.

Simon ridică din umeri.

— Am... am vrut doar să ne asigurăm că Winter se va întoarce la familia ei.

— Şi aţi reuşit, spuse Rivera, susţinând-o din nou pe Winter. Dar, oricât de îmbucurătoare ar fi această veste, trebuie să ne concentrăm acum la problema care a apărut odată cu ea. Isabel Thorn este singura persoană din afara acestei săli care ştie unde – Rivera se uită la Simon, Jam şi Ariana – unde este ascunsă. Dacă Orion a luat-o prizonieră...

— Nu avem nicio dovadă în acest sens, şi nici vreun motiv să credem că Isabel nu mai este de încredere, spuse Crocker.

— Încrederea nu are nicio legătură cu faptul că va ciripi ca o vrăbiuţă dacă Orion o va şantaja cu ceva, interveni Rivera. A fost oricum o nebunie din partea noastră că i-am permis accesul. Acum este momentul să ne îndreptăm greşeala şi s-o mutăm într-un loc pe care să-l ştim doar noi.

— Dacă băiatul are dreptate şi stolul se ascunde pe-aici pe undeva, ar putea foarte bine să se aştepte să facem asta, zise Crocker. Poate că nu e decât un vicleşug ca să ne facă să dezvăluim locul în care se află.

Simon nu era prost – ştia exact despre ce vorbeau. Mama lui era singura persoană care ştia unde se aflau toate piesele Prădătorului, iar când făcuse copii după ele în secret, pentru a le ascunde de Celeste, trebuie să le fi ajutat pe reptile să ascundă din nou piesa adevărată. Nu-i putea învinui pe cei din consiliu dacă nu mai aveau încredere în ea, nu când era ținută prizonieră de regatul păsărilor, dar ideea că l-ar fi putut ajuta vreodată pe Orion îi făcea greață.

— Orion mi-a ucis unchiul, izbucni el. Mi-a răpit mama şi are de gând să... Voia să spună că intenționa să-l omoare pe fratele lui, dar asta ar fi însemnat să dezvăluie abilitățile lui Nolan. Orion o ține prizonieră, continuă el. Nu l-aş ajuta pentru nimic în lume.

— Ştii ce are de gând cu ea? întrebă Crocker, privindu-l peste marginea ochelarilor.

— Ă... nu, răspunse Simon cu inima bubuindu-i în piept.

Singura variantă pe care o avea acum era să facă pe prostul. Dacă cei din consiliu ar fi aflat că şi el căuta piesa, atunci sigur i-ar fi schimbat locul, şi era posibil ca Crocker să aibă dreptate. Poate că tocmai asta aştepta şi Orion. Femeia care stătea aproape de el şuieră.

— Băiatul ăsta îmi miroase a frică şi a minciuni.

— Ție toată lumea îți miroase a frică şi a minciună, Lissa, i-o întoarse Crocker plictisit. De ce crezi că a răpit-o Orion pe mama ta, tinere?

Simon îşi îndreptă privirea spre Ariana, care se uita la el fix, de parcă ar fi vrut să-i transmită ceva. Şi-ar fi dorit să se fi vorbit dinainte ce poveste să spună.

— Pentru că e loială mamiferelor, răspunse el, în cele din urmă. Pentru că este moştenitoarea lui, şi a fugit de el toată viața. Pentru că... pentru că... Se opri, cu umerii căzuți. Nu ştiu, şi, sincer, nici nu-mi pasă. Vreau doar să se întoarcă. N-am cunoscut-o niciodată cu adevărat. Mă vizita de câteva ori pe an, poate, dar nu stătea niciodată prea mult şi... nu vreau decât să am o familie.

Trecură câteva secunde lungi. Crocker oftă şi îşi scoase ochelarii, ținându-se de rădăcina nasului.

— Nu-i schimbăm locul.

O parte dintre membrii consiliului protestară, iar Rivera începu să spumege de furie.

— Insist să supunem la vot.

— Cu siguranță, dar l-ai auzit pe băiat, spuse Crocker. Isabel a dispărut de luni de zile, dar cu piesa nu s-a-ntâmplat nimic pân-acum. Dacă Orion nu şi-a atins scopul în tot acest timp, atunci e mai bine să lăsăm lucrurile aşa cum

sunt. În momentul de față, ar fi imposibil de furat. Nu există loc mai sigur în regatul nostru, indiferent de informațiile care i s-ar divulga sau nu lui Orion. Iar asta ar trebui să ne liniştească. Se ridică în picioare şi se întinse după baston. Ştii care va fi votul meu. Acum, dacă nu te deranjează, trebuie să ajung la un spectacol de operă. În timp ce voi dezbateți problema, vă sugerez să vă ocupați să aibă cineva grijă de ăştia mici. N-ar trebui să fie siliți să stea aici toată seara ascultându-vă pe voi trăncănind.

— Ne este foame, spuse Winter. Nu am mâncat nimic toată ziua.

— Vedeți? Dați-le ceva cald de mâncare şi aranjați-le un loc unde să doarmă, şi dup-aia n-aveți decât să vă certați cât vreți.

Crocker îi făcu cu ochiul lui Simon şi ieşi şchiopătând din sală. Ronnie se îndreptă spre ei şi îl privi pe Rivera cu ochii lui negri.

— Măria Ta, dacă vrei să-i conduc sus pe copii...

— Da, da. Tu o să stai în apartamentul familiei, desigur, adăugă el către Winter. Camera mamei tale a rămas neatinsă de când... a dispărut, şi cred că o să-ți placă.

— Sunt sigură, zise Winter şi adăugă în şoaptă: Oriunde e mai bine decât în trenul ăla.

— Cât despre voi trei... Rivera se uită din nou la Simon. Preferați Renaşterea timpurie sau postmodernismul?

Simon şi Ariana se uitară nedumeriţi unul la altul. Însă Jam răspunse cu entuziasm:

— Mie întotdeauna mi-a plăcut impresionismul.

— Iată un băiat pe sufletul meu. Da, am exact camera potrivită pentru voi. Ronnie, apartamentul Monet, dacă eşti amabil.

Lăsându-i în urmă pe Rivera şi pe restul reptilelor, Ronnie îi conduse pe cei patru înapoi în camera cu statuie. Ceasul de buzunar al lui Simon se încălzi din nou şi atunci îşi dădu seama că în sala de consiliu era rece. În hol, căldura dispăru, dar, până să ajungă la lifturi, Simon renunţă să se mai întrebe de ce.

— Ce este Vârful Pliscului? întrebă el în timp ce aşteptau ascensorul, şi coada lui Ronnie tresări.

— Este porecla pe care regatul i-a dat-o, foarte ingenios, muntelui de lângă hotel. Acolo se opreşte stolul când vine în oraş. Ei spun că le place priveliştea, dar le place, de fapt, să se uite la noi de la înălţime. Uşile liftului se deschiseră şi Ronnie îi conduse înăuntru. Etajul zece, dacă eşti amabil, amice.

Simon apăsă pe buton.

— Şi acum nu sunt acolo?

— Mereu există nişte păsări care îşi pierd vremea pe-acolo, dar nu l-am mai văzut în ultimul timp pe Orion, şi nici stolul.

Simon o văzu cu coada ochiului pe Ariana ridicând din sprânceană, băgând mâinile în buzunare şi uitându-se lung în pământ.

Imediat ce ajunseră la etajul al zecelea, fură încolțiți de doi paznici.

— Etajul e interzis oaspeților, spuse cel mai înalt dintre ei.

Ronnie se făcu din nou negru în cerul gurii.

— Rosencrantz. Guildenstern. Aceasta este Winter, nepoata lui Alonso Rivera. Va locui în apartamentul familiei, în timp ce prietenii ei vor sta în apartamentul Monet. Totul a fost aprobat de însuşi Rivera, vă asigur.

Matahalele îi măsurară din priviri.

— Mergeți, mormăi unul dintre paznici şi se dădu la o parte ca să-i lase să treacă.

Cotiră pe un alt coridor decorat în acelaşi stil luxos, când Winter întoarse capul şi se uită în spate.

— Alea sunt numele lor adevărate?

— Poftim? Nu, sigur că nu, răspunse Ronnie. Doar nu te-aştepți să-i ştiu pe nume pe toți, nu-i aşa? Pentru mine, toți paznicii sunt Rosencrantz şi Guildenstern.

— Toți? spuse Simon, şi Ronnie se întoarse spre el.

— Nu-ți dau deloc pace întrebările azi, nu-i aşa?

Simon ridică din umeri.

— Sunt doar curios.

Ronnie se opri în fața unei camere aflate pe colț.

— Paznicii se schimbă la şase ore, iar acest etaj este păzit permanent. Făcu un gest cu capul spre uşă. Apartamentul Monet. Codul este 4477.

Simon apăsă numerele pe dispozitivul aflat deasupra mânerului uşii şi încuietoarea scoase un clic.

— Şi apartamentul Rivera?

— Puțin mai încolo, spuse Ronnie, arătând cu coada o uşă aflată la o oarecare distanță. Dacă aveți nevoie de ceva, vorbiți cu paznicii. Ei se vor asigura că n-o să vă deranjeze nimeni. Şi nu vă faceți viața grea deschizând uşa de la balcon. Păsările adoră să plonjeze încoace ca nişte bombe. Pentru ele e mare distracție, afurisitele.

Apartamentul îndeplinea pe deplin aşteptările lui Simon cu privire la regatul reptilelor: era luxos, elegant şi plin de tablouri. Când intrară în living, avu impresia că se află într-un muzeu, iar Jam fluieră admirativ.

— Generalul n-ar fi niciodată de acord să risipească aşa banii de la trezorerie, comentă el, dar se trânti imediat pe o canapea pufoasă din piele.

— O să vi se aducă cina în curând, spuse Ronnie. Winter, pe aici.

În ciuda chipului ei inexpresiv, Simon văzu o sclipire de teamă în ochii fetei atunci când îşi dădu seama că avea să se despartă de ei.

— Poți să stai aici, dacă vrei, îi propuse el.

— Dar... spuse Ronnie.

— Vin şi eu cu Winter, îl întrerupse Ariana. Oricum nu vrea să stea în apartament cu voi doi. Când ați făcut duş ultima dată, chiar?

Odată rămaşi singuri, Simon şi Jam îşi mirosiră tricourile.

— Miroase? întrebă Simon, iar Jam clătină din cap. Nici la mine.

În timp ce Jam cerceta apartamentul, care putea găzdui o întreagă familie, Simon trase fermoarul rucsacului.

— Dacă pleci de-aici, o să te înhațe un şarpe cât ai zice peşte, şi nici n-o să ştiu unde ai dispărut, îl avertiză el pe Felix în timp ce acesta scotea nasul dintre şosete.

— Pot să am grijă de mine şi singur, răspunse el morocănos.

Simon clătină din cap.

— Nu şi aici. Aici nu poți. Vorbesc serios, Felix. Tu ai vrut să vii, aşa că va trebui să faci ce-ți spun.

Şoricelul îl luă peste picior.

— A murit Alfa şi tu i-ai luat locul, sau ce?

Cuvintele acestea îl loviră pe Simon ca un pumn în stomac. Strânse din pumni şi începu să respire sacadat. Felix păru să-şi dea seama imediat ce prostie spusese şi se urcă pe blugii lui Simon.

— Haide, ştii că n-am vrut să sune aşa, spuse el, cocoțându-se pe umăr. Ziceam doar că...

— Eu doar nu vreau să mori, bine? răspunse Simon pe un ton grav, luându-l pe Felix în palme şi aşezându-l pe canapea, în fața televizorului. Felix lăsă coada în jos. Nu vreau să ți se întâmple nimic ție sau lui Malcolm, Nolan, Winter, Jam sau Ariana...

— N-o să pățim nimic. Jam stătea în uşa unuia dintre dormitoare, deja îmbrăcat într-un halat de baie pufos, cu un prosop pe umăr. Eu şi Ariana ştim s-avem grijă de noi.

— Şi Darryl ştia. Şi mama. Şi uite ce s-a întâmplat cu ei, zise Simon strângând din dinți.

— N-o să pățim la fel, răspunse Felix. Noi ştim de cine să ne ferim.

Simon îşi trecu degetele prin păr. Problema era că, în acel moment, toată lumea încerca să le pună bețe în roate în fel şi chip, chiar şi cei care ar fi trebuit să fie de partea lor.

— Probabil că Rivera l-a chemat deja pe Malcolm. Până mâine-dimineață o să fie aici.

— Asta înseamnă că mai avem... Jam se uită la ceas. Douăsprezece ore, poate. Dacă avem noroc.

— Trebuie să mă duc pe Vârful Piscului, spuse Simon. Dacă e acolo Orion...

— Nu poți merge singur. Şi dacă e acolo, ce?

— Dacă e şi mama? Dacă ai avea aripi, te-aş ruga să vii cu mine. Dar nu ai. Şi, oricum, cineva trebuie să rămână aici, în caz că se întoarce Ronnie să vadă ce facem.

— Eu nu am aripi, dar poți să mă duci tu, propuse Felix, ridicându-se pe picioarele din spate.

Simon clătină din cap.

— Tu nu te apropii de stol. Te-ar mânca într-o clipită.

Jam se apropie de el.

— Nu poți pleca, Simon. Nu singur. Măcar aşteaptă până soseşte Malcolm…

— Nu-mi pun unchiul în pericol. Nu din nou, spuse el pe un ton hotărât şi porni spre balcon. Luminile oraşului străluceau peste tot în jur, dar în spatele hotelului se înălța un munte uriaş, ca o amenințare tăcută, pe care Simon o cunoştea acum. Mă voi întoarce până dimineața. Orice s-ar întâmpla, aveți grijă ca Orion să nu pună gheara pe piesa reptilelor, OK?

Jam strânse din buze.

— Bine, bine. Să ai grijă, da? Nu-i lăsa să te prindă.

— O să încerc, răspunse Simon, deschizând uşa balconului.

Simțind pe piele aerul rece al nopții, respiră adânc şi se transformă în acvilă. Scoase un țipăt uşor şi-şi luă zborul, îndreptându-se direct spre munte – locul în care, cu puțin noroc, avea să-şi găsească mama.

15 Vârful Pliscului

Simon plană în văzduh, înconjurând vârful muntelui. Nu mai zburase niciodată atât de sus şi o parte din el se temea să privească în jos. Dar trebuia – pentru că undeva, pe povârnişul acela nisipos, avea să descopere un indiciu care să-l îndrume spre locul în care se afla mama lui. Nu trebuia decât să-l găsească.

Nu vedea bine pe întuneric, dar, în cele din urmă, observă ceva mişcându-se exact în vârful muntelui, aproape de ceea ce arăta ca o gaură neagră, ascunsă, în mare măsură, după nişte stânci şi copaci. Camuflat de vălul întunecat al nopții, începu să coboare tocmai când o pereche de şoimi se făcură nevăzuți în grotă. Ateriză cu grijă pe o ramură uscată, lângă stânca de alături. Nu vedea nimic, dar auzul i se ascuțise, în schimb. Din grotă se auzeau clar glasuri omeneşti.

Dădu să-şi întindă aripile ca să zboare până acolo, dar se opri în ultima clipă. Nu ştia dacă se mai aflau şi alte acvile din stolul lui Orion prin apropiere şi nu putea risca să se dea de gol. Aşa că se ascunse în întuneric, închise ochii şi încercă să se concentreze. Deveni din ce în ce mai mic, anvergura aripilor i se reduse şi începu să-şi simtă penele altfel, transformându-se în şoim.

Înghiți în sec ca să scape de emoții şi se încumetă spre intrarea întunecată. Grota se afla pe o parte a vârfului, într-un loc în care nicio ființă omenească n-ar fi putut ajunge, iar

tunelul continua şerpuit, fiind o ascunzătoare perfectă. De îndată ce dădu colţul, nişte lumini strălucitoare îl orbiră şi miji ochii.

Ateriză pe o stâncă ieşită în afară, după care întoarse capul ca să vadă mai bine cu ochii lui agili de şoim, acum, că nu mai era cufundat în întuneric. Se afla într-o peşteră asemănătoare cu refugiul mamiferelor la care îi dusese Zia Stone în Colorado, aceasta fiind însă plină de păsări. Zeci de şoimi, vulturi şi chiar acvile stăteau cocoţaţi pe pereţii înalţi ai peşterii, iar în mijloc, la mesele lungi din lemn, stăteau mai mulţi oameni. Majoritatea aveau câte o băutură în faţă şi vorbeau tare, iar râsetele şi conversaţiile se amestecau, creând un vacarm din care Simon nu înţelegea nimic.

Cercetă mulţimea şi zări o faţă cunoscută. La o masă goală, aproape de unul dintre tunelurile care duceau în inima muntelui, stătea Perrin. Avea umerii căzuţi şi arăta foarte rău.

Aşadar, şi Perrin reuşise să ajungă în Arizona. Simon îl studie cu privirea, dar Perrin nu făcea altceva decât să se joace cu paharul pe care îl avea în faţă. Minutele treceau şi Simon zbură nerăbdător de la o stâncă la alta, încercând să se apropie de el fără să fie observat. Dar n-avea niciun rost – Perrin era singur şi, chiar dacă ar fi vorbit cu cineva, murmurul conversaţiilor din peşteră era prea puternic pentru ca Simon să audă ceva.

În cele din urmă, când era deja convins că trebuia să rişte şi să exploreze tunelurile, dintr-o deschizătură din apropiere îşi făcu apariția Rowan. Se aplecă să murmure ceva la urechea tatălui său şi Perrin se schimbă la față. Puse sticla deoparte, se ridică şi îl urmă pe Rowan în tunel. Simon zbură şi el, luându-se după ei. În sfârşit.

Păstră distanța, şi niciunul nu păru să observe că sunt urmăriți de un şoim. Dar, când tunelul dădu într-o altă încăpere, Simon îşi dădu seama că nu fusese necesar să se ascundă atât. În jur se aflau numeroase păsări răpitoare, majoritatea cu capetele băgate în pene la ora aceea târzie. Simon se aşeză pe spătarul unui scaun aflat într-un colț, ca să nu atragă atenția.

Perrin şi Rowan înaintară până în centru, unde se afla o masă lungă, plină de hărți şi volume. Simon îşi înfoie pene. Poate că se înşelase. Poate că Orion nici nu se afla acolo.

— E timpul. Vocea lui Orion răsună între pereții stâncoşi, iar Simon se chinui din răsputeri să nu tresară. Orion intră valvârtej, şchiopătând vizibil, dar păşind apăsat, de parcă goana după piesele Prădătorului l-ar fi îmbătrânit cu ani buni. De unde se afla el, Simon îi vedea foarte bine ochiul beteag şi se strădui să-şi potolească bătăile inimii. Chiar dacă ar fi putut să-l recunoască sub înfățişare de şoim, Orion nu l-ar fi putut vedea de la distanța aceea. I-ai găsit?

Perrin îşi trase umerii înapoi, împreunând mâinile la spate.

— I-am urmărit până la Stilio, Alteță. Acum îi are consiliul reptilelor.

Orion se crispă. Când deschise gura, în cele din urmă, avea un glas stins şi glacial.

— Ai avut o singură misiune – să-l salvezi pe nepotul meu. De câte ori ți-a scăpat până acum?

Perrin rămase încremenit, cu o față derutată.

— De-ndată ce iese din hotel...

— N-o să iasă, cel puțin nu singur. Orion începu să se plimbe gânditor prin peşteră. Sigur o să vină Malcolm să-l ia. Dacă ne ducem după el acum, înainte să sosească...

— Dar, domnule, reptilele...

— Cu cine preferi să te lupți, cu reptilele sau cu mamiferele? Orion se întoarse, ținându-se de colțul mesei ca să-şi păstreze echilibrul. Nu trebuia decât să-l prinzi pe Simon când a coborât din tren, dar n-ai fost în stare nici de atâta lucru.

— Mamiferele l-au capturat...

— O adunătură de scursuri, care abia ar fi putut ține piept unei vrăbii. Şi, cu toate astea, au reuşit să te dovedească pe tine. Orion se apropie amenințător de Perrin. Am făcut o greşeală când te-am numit locotenentul meu?

Perrin scrâşni din dinți şi înghiți în sec.

— Nu, să trăiți!

— Eşti sigur? Pentru că mie aşa mi se pare.

— Dacă Simon ar fi vrut să vină aici, ar fi venit, tată, se auzi un glas nou, şi Simon se răsuci atât de repede ca să vadă cine este, că aproape îşi rupse aripa. Mama lui apăru din acelaşi tunel din care venise şi Orion. Avea părul blond împletit într-o coadă care îi venea peste umăr şi un teanc de cărți în brațe. Simon nu o mai văzuse în formă umană de când fusese răpită de armata de şobolani, în urmă cu două luni. Acum, că putea să o privească din nou, inima începu să-i bată nebuneşte.

— E un băiat de doisprezece ani. Cineva trebuie să-l protejeze de Celeste şi de haită, spuse Orion. Este doar o chestiune de timp până când vor începe să-l folosească împotriva noastră.

— Adică aşa cum ai de gând să-l foloseşti tu împotriva mea? îi răspunse mama lui. Sau pe mine împotriva lui? Nu prea am înțeles niciodată subtilitățile planului tău măreț.

Orion se făcu roşu la față.

— Tu eşti fiica mea, iar el e nepotul meu. Nu vreau decât să vă protejez pe amândoi.

— Şi Nolan? spuse ea, săgetându-l cu privirea.

— Şi Nolan este nepotul meu, răspunse Orion încet, dar trebuie şi să accepți că dacă... Se opri şi privi în preajmă, la păsările adunate în jurul lui. Pentru o clipă înfiorătoare, privirea lui Orion se opri asupra lui Simon, dar trecu mai departe

înainte ca băiatul să se panicheze. Dacă secretul său va ieşi la iveală, viața lui va fi în pericol.

— Deja este, spuse mama lui Simon. Sau mai ai vreun motiv pentru care vrei să asamblezi Prădătorul?

Orion începu din nou să se mişte de colo colo şi arătă nervos spre hărți.

— Dacă ai coopera şi ne-ai spune unde se află piesa reptilelor, poate aş fi dispus să nu-l mai vânez pe Simon.

— Parcă făceai asta pentru binele lui... ca să-l protejezi, spuse ea pe un ton sarcastic.

— Aşa este. Cu toate astea, tu nu pari deloc convinsă, aşa că m-am gândit că vei aprecia acest... compromis. Dacă mă ajuți, voi face cum îmi ceri şi-l voi lăsa în pace pe Simon.

Mama lui pufni şi se uită la hărți.

— Ți-am zis deja că reptilele nu mi-au spus unde țin piesa. La mine a fost doar când am făcut copia, atâta tot.

Mințea. Simon răsuflă uşurat. Era prizoniera lui Orion, dar nu şi de partea lui. Încă avea puterea să i se împotrivească.

Dar, dacă nu o ținea în cuşcă, atunci de ce mai era acolo? De ce nu fugise? Simon zbură cu precauție de la o stâncă la alta, ajungând la numai câțiva metri de mama lui, şi observă că avea un fel de zgardă în jurul gâtului. Părea din metal şi, după felul în care mergea ea, părea să fie îndeajuns de greu încât să împiedice o acvilă să zboare – sau chiar să-i frângă oasele fragile.

— Trebuie să fi auzit tu ceva, izbucni Orion. Ştiu că tragi cu urechea, ştiu că eşti vigilentă. Şi ştiu că n-ai lăsa niciodată reptilele să ascundă piesa fără să ştii exact unde.

— Mă supraestimezi, tată, răspunse ea, punând degetul pe hartă. Dacă aş fi fost reptilă, aş fi îngropat-o în munte, exact aici...

— Am căutat deja. Orion bătu cu pumnul în masă şi câteva păsări îşi luară zborul speriate. Am căutat peste tot unde ai zis.

— Atunci poate că nu mai este aici, spuse ea. La asta te-ai gândit, tată? Te-ai gândit că poate reptilele au mutat piesa ca să n-o găseşti tu?

Orion scrâşni din dinți.

— Ştii la ce m-am tot gândit eu? Cum să te fac să înțelegi că nu vreau decât să-i ajut pe fiii tăi.

— Să-i ajuți? Mama lui începu să râdă amar. Cum? Asamblând Prădătorul ca să-l poți ucide pe Nolan şi să-i iei puterile apoi?

— Celeste vrea să-l omoare. Eu nu vreau să fac rău nimănui, cu atât mai puțin familiei mele.

— N-ai decât să te amăgeşti în continuare, comentă mama lui cu amărăciune. Poate într-o zi o să ajungi să şi crezi că e aşa.

Orion şchiopătă spre tunelul care ducea înapoi spre prima peşteră.

— Dacă voi, imbecililor, nu-l puteți găsi pe Simon, atunci o să-l găsesc eu, strigă el către Perrin şi Rowan. Şi poate atunci n-o să mai fii

atât de îndărătnică şi-o să ne spui şi nouă ce ştii, Isabel.

— Tocmai ai spus că nu vrei să-i faci niciun rău, spuse mama lui Simon.

— Aşa este, dar o să-i fac dacă nu-mi pot proteja altfel regatul de Celeste. Unul dintre noi va asambla Prădătorul, şi dacă va fi ea aceea, îți promit că nimic nu-i va sta în cale pentru a ne distruge. Dacă nu vrei să cooperezi pentru a proteja miile de animaformi care şi-au pus viața în mâinile tale, atunci poate vei coopera ca să-ți protejezi fiul.

Orion plecă valvârtej, lăsând o tăcere apăsătoare în urma lui. Mama lui Simon îşi atinse zgarda din jurul gâtului şi Simon se înfurie văzând că marginea de metal îi făcuse rană.

— Mă duc să beau ce-a mai rămas, mormăi Perrin şi se îndepărtă cu paşi greoi.

Rowan îi zâmbi timid mamei lui Simon şi îl urmă pe Perrin prin tunel, fără să spună nimic.

Rămasă singură, mama lui Simon inspiră adânc şi răsuflă apoi, uitându-se la hărți. Luă o carte din teancul pe care-l adusese mai devreme şi se întoarse în tunelul din care venise. Simon aşteptă până când se făcu nevăzută şi porni pe urmele ei.

Mama lui coborî pe o scară în spirală şi Simon se luă după ea, atent să nu facă zgomot. Abia când intră într-un birou mic, amenajat

printre stalactite şi stalagmite, reuşi să se relaxeze, aşezându-se pe o canapea jerpelită.

— Nu trebuia să vii, zise ea cu ochii închişi.

Lui Simon îi luă puțin ca să-şi dea seama că se referea la el.

— Nu prea reuşesc să respect regulile, spuse el.

Probabil că îi recunoscuse glasul, pentru că se întoarse spre el cu ochii mari de uimire. Simon reveni la forma umană.

— Nolan?

Mama lui se ridică repede şi-l cuprinse într-o îmbrățişare strânsă. Zgarda de metal îi atingea pielea, dar Simon o strânse tare, cufundându-şi fața în părul ei. Chiar şi în peştera aceea rece şi umedă, mama lui tot mirosea a frunze uscate şi a pădure.

— Simon, o corectă el sfios.

Mama lui se dădu înapoi ca să se uite mai bine la el.

— Dar… erai şoim. Nu acvilă.

Simon dădu din cap şi se priviră în ochi o clipă îndelungată. Mama lui rămase cu gura căscată.

— Tu eşti? Tu eşti…?

— Amândoi suntem.

Ea se făcu albă la față şi se aşeză pe canapea, fără să-i dea drumul.

— Cine mai ştie?

— Nimeni, răspunse el. Nici măcar Nolan. Şi-aşa mă urăşte destul. Dac-ar crede că vreau să-i iau şi chestia asta…

— Bine. Se aplecă pentru a verifica dacă era cineva în tunel şi continuă în şoaptă: Nu poţi spune nimănui, Simon. Vorbesc serios. N-ar fi trebuit să-mi spui nici mie. Trebuie să ţii secretul cu orice preţ, înţelegi?

Simon şovăi. În acel moment părea atât de uşor să nu spună nimic, dar, dacă ar fi venit o zi în care Orion ar fi devenit o ameninţare pentru fratele – sau unchiul, sau prietenii – lui, atunci ar fi făcut tot ce-i stătea în putinţă pentru a-i proteja.

— Nu vreau să-i facă nimeni rău lui Nolan, mamă.

— Eu fac tot ce pot să nu se-ntâmple aşa. Dar până şi oamenii care pretind că moştenitorul regelui animalelor nu reprezintă nicio ameninţare se vor revolta când vor afla că există doi. Îi atinse obrazul şi ochii i se umplură de lacrimi. Îmi pare atât de rău, puiule.

Din punctul lui de vedere, n-avea de ce. Îşi puse mâna peste mâna ei.

— Trebuie să plecăm de-aici.

Mama lui dădu din cap.

— Haita ne aşteaptă afară?

— Haita?

— Da. Malcolm şi Vanessa şi ceilalţi… Dar glasul îi pieri şi făcu ochii mari, îngrozită. Vai, Simon. Nu-mi spune că ai venit singur.

— Nu, spuse el repede. Prietenii mei, Ariana, Jam şi Winter, sunt şi ei aici. Nu exact aici, pentru că ei nu pot să zboare, dar la Stilio. Ei sunt ajutorul meu.

Mama lui strânse din buze, parcă pentru a nu spune ce gândea cu adevărat. În cele din urmă, reuşi să rostească:

— Nu trebuia să veniți singuri. Nu-mi vine să cred... Simon, înțelegi cât de periculos este?

— Nu contează, răspunse el şi se ridică în picioare. Te voi scoate de-aici. Orion nu poate găsi piesele fără tine. Le putem căuta singuri. Împreună.

O umbră de tristețe trecu pe chipul ei şi îşi atinse zgarda de metal.

— Dacă Orion o să creadă că m-au luat reptilele sau mamiferele, va izbucni un război total.

— Şi-aşa va fi război, o întrerupse Simon. Trebuie să distrugem Prădătorul, mamă. Este singura modalitate de a-l proteja pe Nolan şi lumea animaformilor.

— Ştiu, dragul meu. Crede-mă, ştiu. Îl privi lung câteva secunde. Eu nu mă pot transforma. Zgarda m-ar face zob într-o clipită.

Simon examină cercul metalic. Putea să-l țină el în timp ce ea se transforma, dar, dacă greşea cumva, îi putea rupe aripa sau chiar mai rău. Se enervă şi mai tare când văzu gaura cheii de la spatele zgărzii. Poate că dacă avea timp să caute şi să fure cheia...

Dar stai! Nu trebuia să fure nimic. Simon cotrobăi repede prin buzunarele pantalonilor şi scoase şperaclul pe care i-l dăduse Jam în tren. Mama lui clipi uimită.

— De unde ai aia?

— De la prietenul meu Jam. Iar el a primit-o de la Ariana, care e păianjen. Nu te mişca.

Simon începu să forțeze încet încuietoarea, aşa cum îl învățase Jam. Zgarda era mai masivă decât se aşteptase, iar încuietoarea avea un sistem mult mai complex decât cel pe care exersase cu Jam. Pe obraz i se prelinse o picătură de sudoare. Nu ştia cât timp avea să fie plecat Orion, dar nu aveau la dispoziție toată noaptea. Începură să-i tremure mâinile. Când, în sfârşit, auzi un clic uşor, mama lui deschise cu grijă zgarda şi o scoase.

— Mult mai bine, spuse ea, pipăindu-şi rănile de pe gât. Nu avem prea mult timp…

— Plecați aşa de repede? Dar lucrurile tocmai sunt pe cale să devină interesante.

Simon se întoarse. În uşă era Orion.

16 Ținte sigure

— Sincer, Isabel, sunt şocat s-aud că eşti atât de nerăbdătoare să ne laşi baltă, spuse Orion, şchiopătând spre ei. La urma urmei, fac asta ca să îl protejez pe Simon şi ca să mă asigur că,

atunci când va veni timpul, va avea un regat pe care să-l conducă.

Mama lui îl apucă de încheietură şi îl trase în spatele ei. Simon îi simți unghiile înfigându-i-se în piele.

— Tocmai veneam să te caut, spuse ea pe un ton prefăcut. Se pare că Simon ne-a găsit, în cele din urmă.

— Ce frumos! Orion îi observă gâtul eliberat de povara zgărzii de metal. În spatele lui apăru Perrin, ca un gardian tăcut. Cât mi-ar fi plăcut să se lase pe mâinile stolului.

— Nu am încredere în Perrin, spuse Simon cu o voce înăbuşită. Nici în Rowan. Şi în nimeni din stolul ăla.

— Mare păcat, pentru că va veni o zi în care tu îi vei conduce. Orion începu să se învârtă în jurul lor. De ce te-ai întors, Simon?

— Pentru că... Simți că rămâne fără glas. Pentru că vreau să fim din nou o familie. Malcolm şi Nolan îşi dau toată silința, dar... nu sunt tu şi mama.

— Înțeleg... Şi de unde ai ştiut unde suntem?

— Malcolm... Malcolm a auzit zvonuri, minți Simon. El le-a luat în serios, aşa că mi-am zis să vin aici şi să încerc să vă găsesc.

— Ai venit până în Paradise Valley doar pe baza unui zvon? Ce emoționant!

Bătrânul zâmbi şi, deşi Isabel se mişca odată cu el ca să îl apere pe Simon, acesta reuşi să o

păcălească şi îl apucă de umăr, trăgându-l cu o forță surprinzătoare.

— Să nu îndrăzneşti... începu mama lui, dar Perrin veni spre ea.

Alți doi bărbați rămaseră pe coridor în spatele lui, iar ea nu mai spuse nimic.

— Acum, începu Orion şi îl strânse atât de tare, încât simți durerea în tot brațul. Ce-ar fi să-mi spui unde se află piesa reptilelor, Isabel, ca să trecem peste povestea asta urâtă şi să devenim familia pe care şi-o doreşte Simon?

— Ți-am spus că nu ştiu, insistă mama lui.

Orion scoase de la centură un cuțit lung şi i-l puse lui Simon la gât. Isabel se făcu albă la față şi Simon simți că se sufocă.

— Dar acum? încercă din nou Orion. Simți cum ți se reîmprospătează memoria?

— N-o să faci asta, spuse mama lui cu vocea tremurândă.

— Nu? răspunse Orion, apăsând şi mai tare lama pe gâtul lui Simon. Sigur vrei să testezi această teorie?

Înainte de ziua aceea de pe Sky Tower, Simon nu şi-ar fi imaginat că cineva, nici măcar Orion, ar putea face atât de mult rău familiei sale. Dar bunicul lui nu numai că îl omorâse pe Darryl. Îl aruncase şi pe el de pe acoperiş, bazându-se pe şansa infimă că se va transforma în cădere. Şi nu se înşelase, dar Simon văzuse cea mai întunecată latură a bunicului său – cea prin care nu se dădea în lături de la nimic, nici

măcar de la crimă, pentru a asambla Prădătorul. Şi ştia, fără urmă de îndoială, că Orion nu glumea.

— E moştenitorul tău, spuse mama lui. Nu vei trăi veşnic şi, dacă îl ucizi, regatul nostru va fi sfâşiat de hiene până nu va mai rămâne nimic.

— Dar vei fi tu acolo, nu-i aşa, draga mea? întrebă Orion. Şi, oricât ai zice că nu vrei să ai de-a face cu noi, ştiu că minți. Ştiu că nu vei permite ca regatul nostru să se destrame, nu când asta ar însemna război şi pierderi inimaginabile.

— Nu fi aşa de sigur, spuse ea pe un ton amenințător.

Cei doi se priviră în tăcere câteva secunde care părură cele mai lungi din viața lui Simon. Simțea apăsarea cuțitului ascuțit la doar câțiva milimetri de vena jugulară şi un nod fierbinte i se zvârcoli în piept.

Se putea transforma în lup sau în urs sau în orice alt mamifer cu colți şi cu gheare, putând să-l facă bucăți pe Orion înainte ca acesta să-şi dea seama ce se petrece. Sau putea să se transforme în şarpe şi să-l ucidă lent. Sau putea să devină păianjen şi să se facă nevăzut printre stânci. Mama lui nu trebuia să-i spună lui Orion ce voia să afle. Nu trebuia să-l protejeze pe Simon, nu cu prețul ăsta.

Dar, chiar în momentul în care începură să-i crească şi să i se ascută ghearele, mama se uită în ochii lui şi văzu avertismentul din privirea ei.

„Trebuie să ții secretul cu orice preț."

Simon îşi încleştă pumnii şi ghearele îi străpunseră palma. Chiar dacă ar fi putut să-şi ucidă propriul bunic, nu erau singuri – mai era şi Perrin acolo, precum şi gardienii, care stăteau la uşă. Nu i-ar fi putut ucide şi pe ei, indiferent de amenințările lui Orion. Dar ce putea să facă?

Mama lui părea să-şi fi dat şi ea seama – nu aveau cale de scăpare. Secundele treceau şi, în cele din urmă, oftă, dându-se bătută.

— Reptilele țineau mai demult piesa pe munte, într-un bolovan gol pe dinăuntru, unde nu putea ajunge niciun turist. Dar Simon i-a auzit pe consilieri spunând că l-au mutat acum patru ani, în martie, după ce am făcut copia. Se uită la Simon. La fel cum regatul marin şi-a mutat piesa acum doi ani, în septembrie.

Simon ştia că mințea – consiliul spusese că o țineau în acelaşi loc –, dar mama lui îl privea insistent, încercând să-i transmită un mesaj pe care încă nu-l descifrase.

Orion strânse cuțitul în mână.

— Eşti sigură că asta e tot ce ştii?

— Jur, răspunse ea.

În cele din urmă, Orion îl eliberă pe Simon şi puse cuțitul la loc în teacă.

— Bun. N-a fost aşa de greu, nu-i aşa? Tu îmi vei arăta bolovanul, în timp ce Perrin va avea

grijă ca Simon să se simtă confortabil cât stă la noi.

Isabel îl îmbrăţişă imediat ce Orion îi dădu drumul.

— Nu-mi părăsesc fiul, spuse ea.

— O să fie bine, mamă, o linişti Simon. Doar... fă ce spune el.

— Ce băiat bun, îl lăudă Orion şi-i ciufuli părul. Vino, Isabel. Nu mai e nevoie să-ţi spun ce se va întâmpla cu Simon dacă încerci să zbori...

Ea clătină din cap şi Orion porni şchiopătând spre uşă.

— Bun. Ne vom întoarce curând şi o să aveţi timp atunci să staţi la poveşti. Perrin, pot să am încredere în tine că n-o să-l mai laşi să scape de data asta?

— Da, să trăiţi, spuse Perrin băţos. Nu-mi voi lua ochii de pe el.

Forţată de împrejurări, mama îi dădu drumul.

— Fă tot ce poţi ca să fugi, îi şopti ea la ureche. Te iubesc.

— Şi eu te iubesc, murmură Simon şi o privi cum i se alătură lui Orion şi se îndreaptă amândoi spre scara în spirală, dar nu putea pleca, nu fără ea.

Perrin îl apucă de cot şi-l duse într-o grotă mică. Deşi nu prea era mobilată, lângă pereţii de stâncă se aflau mai multe cuşti. Când le văzu mai de-aproape, Simon îşi dădu seama că erau,

de fapt, colivii. Aşadar, aceea era temnița din regatul păsărilor.

— Transformă-te, îi ordonă Perrin, iar Simon se uită confuz la el. În animalul tău. Transformă-te.

— Şi dacă nu vreau? se revoltă Simon.

— Atunci ar trebui să ştii că avem mai multe zgărzi şi că mi-ar face o deosebită plăcere să te țintuiesc în lanțuri de perete.

Simon chibzui asupra variantelor. I-ar fi fost mai greu să scape de zgardă decât dintr-o colivie şi, poate că dacă s-ar fi arătat cooperant, atunci Perrin nu l-ar mai fi supravegheat prea atent. Aşa că se transformă încet în acvilă. Perrin deschise uşa unei colivii imense şi Simon intră.

— Nu am încredere în tine, spuse Perrin când închise uşa şi verifică încuietoarea.

— Probabil că nici nu trebuie, îi răspunse Simon. Dacă o să mai trăieşti când voi deveni eu Domnul Păsărilor, primul lucru pe care o să-l fac va fi să te concediez.

— Mai vedem noi, spuse Perrin încruntat.

Se aşeză pe un scaun aflat la intrarea în temniță şi scoase un ziar împăturit, după care se apucă de citit. Simon se prefăcu interesat de vasele pentru mâncare şi apă – ambele goale –, urmărindu-l, de fapt, pe Perrin cu coada ochiului, încercând să vadă dacă îşi ridica vreodată ochii din ziar. Nu părea să existe o consecvență în reacțiile lui, dar Simon observă

că se uita spre el de fiecare dată când îşi înfoia penele.

Aşa că evadarea avea să fie mai dificilă decât se aşteptase şi, chiar dacă ar fi putut să se transforme fără să-l observe Perrin, ar fi fost aproape imposibil să fugă de pe Vârful Piscului fără să-l vadă nimeni. Fără îndoială că ar fi devenit bănuitori dacă ar fi văzut un animal nou în peşteră, fie el şarpe, muscă sau şobolan, şi trebuia să fie foarte atent. Pe de altă parte, nu prea avea de ales.

Mai întâi avea să aştepte să se întoarcă mama lui, se hotărî el când Perrin dădu pagina. Nu putea să plece fără ea şi nu puteau evada decât furişându-se. Altfel, Orion şi stolul aveau să-i vâneze ca pe râme şi, indiferent cât de repede ar fi putut să zboare, era sigur că printre membrii stolului existau unii care ar fi zburat şi mai repede.

Timpul se scurgea. Simon încercă să rămână vigilent, dar, cu cât îl urmărea mai mult pe Perrin, cu atât părea să-i atragă mai mult atenția. În cele din urmă, închise ochii şi-şi băgă ciocul în pene, aşa cum făceau păsările când dormeau. Poziția aceasta îl făcea să se simtă ciudat de bine şi de vreo două ori ațipi fără să vrea. Dar zgomotul pe care îl făcea Perrin când dădea pagina îl trezea de fiecare dată. Simon se gândi că trebuia să facă şi el o pauză la un moment dat. Şi că până atunci nu putea decât să aştepte.

— Poftim. M-am gândit că poate ți-e sete.

Simon întredeschise un ochi şi se uită printre pene. Rowan stătea în pragul temniței, întinzând o sticlă spre tatăl lui. Perrin bău cu poftă şi oftă.

— Nu s-au întors încă?

— Încă nu. O să răsară soarele în curând.

— Ai trimis pe cineva după ei? întrebă Perrin, şi fiul său dădu din cap.

— I-am verificat de două ori, iar unii membri ai stolului îi urmăresc pas cu pas. Orion cercetează singur fiecare bolovan în parte. N-are încredere să ne lase pe noi.

Simon rămase complet nemişcat. Probabil că dormise mai mult decât crezuse, pentru că se crăpa de ziuă.

— În cele din urmă, va renunța, spuse Perrin.

— Nu cred, răspunse Rowan. Stolul a zărit-o pe Celeste pe lângă Phoenix. Credem că au informat-o reptilele. Dacă încă se află în relații bune cu Rivera, atunci nu va avea nicio problemă să afle unde e piesa acum, înainte s-o găsim noi. Poate că consiliul reptilelor nu va trece de partea ei, dar Rivera o venerează. O va crede, dacă va insista că vrea doar să țină piesa departe de noi.

Simon îşi aminti expresia de pe chipul lui Rivera şi felul în care zisese „Îi voi spune lui Alfa".

Nu se referise la Malcolm.

Rivera o aducea pe Celeste direct la Simon – şi la piesa reptilelor.

Cu inima în gât, Simon se strădui să se liniştească şi să respire normal. Perrin, pe de altă parte, nu-şi ascunse teama.

— Trebuie să-l avertizăm imediat pe Orion, anunță el, ridicându-se şi aruncând ziarul pe scaun.

— Ştie deja, îl linişti Rowan. De-aia s-a dus afară şi caută bolovanul. Este convins că există un indiciu undeva sau că Isabel a mințit când a spus că reptilele au mutat piesa.

— Dacă Celeste şi cei loiali ei vor veni să ne atace, suntem ținte sigure, spuse Perrin şi se uită la rândul de colivii. Stai aici şi ai grijă ca băiatul să nu facă nicio mişcare.

— Dar…

— Am spus să stai aici, Rowan.

Perrin ieşi în grabă din temniță, iar Rowan rămase la intrare. Făcu doi paşi înainte şi înapoi, iar în cele din urmă mormăi:

— Eşti într-o colivie. Unde ai putea să te duci?

Deşi vorbea cu Simon, era clar că nu aştepta niciun răspuns din partea lui. Înjură în barbă şi porni pe urmele tatălui său, lăsând temnița nesupravegheată.

Simon nu stătu pe gânduri. După ce Rowan plecă grăbit, se transformă imediat în muscă şi, după ce ieşi din colivie, se făcu din nou acvilă. Era riscant, dar mai erau şi alte acvile pe

munte. Cu puțin noroc, nu avea să iasă în evidență.

Ajunse la peştera mare de la intrare şi descoperi că acolo nu se mai afla nimeni. Poate că era prea târziu – sau prea devreme – şi toată lumea dormea. Dar, zburând prin tunelul de ieşire din Vârful Pliscului, avu neagra presimțire că ştia exact unde se afla stolul.

Şi nu se înşela. Ieşi din măruntaiele muntelui în aerul proaspăt al dimineții şi zbură direct spre stolul imens de păsări care plana deasupra piscului. Absolut toți membrii stolului se aflau acolo, pregătiți de luptă.

Simon se amestecă printre ei pe furiş şi începu să planeze alături de altă acvilă. Spre uşurarea lui, nu-l observă nimeni. Chiar dacă stolul ştia că se află în Vârful Pliscului, credeau, cu siguranță, că rămăsese închis în temniță.

Deşi fiecare oscior din trupul lui îl îndemna să zboare spre hotel, unde-ar fi fost în siguranță, Simon nu putea să plece fără mama lui. Plană deasupra muntelui căutând-o, însă observă o altă pereche de acvile stând pe o stâncă şi cercetând un bolovan uriaş.

— Domnule, trebuie să ne retragem într-un loc ferit, spuse un şoim, țopăind agitat. Era Perrin. Dacă se află prin zonă Celeste…

— Las-o să vină. Dacă vrea să ne luptăm, o să ne luptăm, spuse Orion în timp ce se uita de aproape prin crăpătura unui bolovan cu ochiul

său bun. După părerea ta, chestia asta o fi făcută de natură sau de mâna omului?

Membrii stolului se adunară şi mai mult în jurul celor trei, iar Simon încercă să-şi facă curaj. Avea o singură şansă. Era singurul moment în care îi putea lua prin surprindere.

Plonjă spre stâncă şi ateriză cu stângăcie pe vârful acesteia, zgâriind suprafața dură cu ghearele. Concentrat la bolovan, Orion nu-şi ridică privirea spre el.

— Mamă! strigă Simon. Hai să fugim!

— Simon? Surprinsă, Isabel îşi lăsă capul într-o parte, dar, în loc să îl certe, îşi întinse aripile şi decolară amândoi în înaltul cerului. Ce faci?

Din spate se auzi zbierătul lui Orion şi întregul stol porni pe urmele lor, întunecând cerul. Simon nu mai îndrăznea să privească înapoi.

— Nu plec fără tine, spuse el. Haide, vei fi în siguranță la hotel.

Mama lui îşi încleştă ciocul cu hotărâre şi o luă în jos, de-a lungul povârnişului. Simon dădu din aripi ca să o prindă din urmă. Deja se vedeau luminile de la hotel. Dacă zburau destul de repede, puteau să reuşească. Nu prea ştia ce aveau să facă după ce ajungeau pe balcon şi stolul îi prindea din urmă, dar trebuiau să încerce.

Se înălțară în văzduh împreună cu o viteză amețitoare, înaintând spre hotel. Simon era

aproape beat de bucurie. Reuşise. Îşi salvase mama. Încă un kilometru şi...

— Opriți-vă!

Strigătul lui Orion răsună tare în aerul răcoros al dimineții şi Simon simți că cineva îl trage de penele de la coadă. La viteza pe care o avea, era suficient ca să-l dezechilibreze. Se rostogoli prin aer şi se chinui să se redreseze. Dar mintea umană preluă controlul şi, lăsând instinctul deoparte, uită pe loc ce trebuia să facă pentru a zbura.

— Nici să nu îndrăzneşti să te atingi de fiul meu!

Mama lui se repezi la Orion şi începură să se lupte, abia mai ținându-şi echilibrul în aer. Simon îi vedea cu coada ochiului, dar era complet dezarmat – îi era greu să se mai mențină în văzduh, apropiindu-se periculos de mult de pământ. Nu putea face nimic ca s-o ajute pe mama lui.

Hotelul apăru la orizont mai repede decât şi-ar fi dorit Simon. Îşi întinse aripile şi încercă să încetinească. Se prinse cu ghearele de smocurile de iarbă, îndreptându-se în salturi spre un iaz. Reuşi să se oprească la numai câțiva centimetri de marginea apei.

— Mamă! strigă el şi, de îndată ce se ridică în picioare, îşi întinse aripile ca să se înalțe din nou.

Dar, spre surprinderea lui, mama lui plonjă spre el, fără urmă de Orion în spatele ei. Stolul

se îndepărta de hotel, iar mai încolo, Simon văzu o siluetă care semăna cu o acvilă prăbuşită la pământ.

Isabel ateriză lângă el şi se transformă într-o clipită. Simon se duse la ea şi ea îl îmbrățişă strâns.

— Eşti OK? Ai pățit ceva?

— Sunt bine, răspunse Simon. Trebuie să plecăm, mamă... După ce intrăm...

— Eu nu vin cu tine, Simon.

— Ă... ce? Cuvintele ei îl loviră ca un pumn în stomac. Mamă, eu nu plec...

— Nu. Eu plec, Simon.

Băiatul se uită la ea cu gura căscată, străduindu-se din răsputeri să-şi recapete răsuflarea.

— Dar nu... nu înțeleg...

— Nici n-ai cum să înțelegi. Isabel se uită în depărtare, dincolo de domeniul hotelului. Stolul se adunase în jurul siluetei unui bătrân şi, într-un fel morbid, Simon şi-ar fi dorit să fie mort. Eu trebuie să rămân cu Orion. Are dreptate, să ştii... Cineva o să găsească toate piesele, până la urmă, şi persoana aceea nu poate să fie Celeste.

— Aşadar, o să-l ajuți? întrebă Simon cu glasul pierit.

— Nu. Pe tine o să te-ajut. Îi îndepărtă un fir de iarbă de pe obraz. Speram să mai creşti un pic. N-am vrut să te împovărez acum, când eşti atât de mic, dar nu mai avem de ales. Tu trebuie

să asamblezi Prădătorul, Simon. Eşti singurul care îl poate distruge.

— Dar tu ştii unde sunt piesele, zise el cu răsuflarea tăiată. Le putem găsi împreună...

— Atâta timp cât sunt cu tine, Orion nu se va da în lături de la nimic pentru a ne vâna pe amândoi. Înțelegi? Îi arătă stolul. Fiecare pasăre din țara asta ne va fi duşman. Nu vom mai fi nicăieri în siguranță, nici măcar în vizuină, cu Malcolm. Va fi război şi vom pierde. Dar, dacă sunt cu el – dacă îi distrag atenția şi îl țin ocupat cu căutarea pieselor înainte să le găsească Celeste –, nu va şti niciodată că le cauți şi tu, Simon. Nimeni nu va şti.

O privi cu ochii înlăcrimați, nevenindu-i să creadă.

— Mi-ai spus să vin aici, mamă, ca să te găsesc.

— Nu, Simon. Ți-am spus să găseşti piesa reptilelor. Îi luă capul în palme. Ştiu că este greu să accepți, dar mi-am dedicat munca de-o viață ca să distrug Prădătorul.

— Şi îți pasă mai mult de o armă idioată decât să fim o familie, tu, eu şi Nolan?

Simon se smuci din mâinile ei şi ea le lăsă jos, făcând o față posomorâtă, îndurerată.

— Da. Pentru mine contează mai mult să vă ştiu în viață şi în siguranță decât să fiu alături de voi în fiecare dimineață, la micul dejun. Strânse din buze, dar vorbi cu la fel de multă hotărâre în glas. Ştii că nu am fost o mamă

bună pentru tine, Simon. Viața aia ne-a fost furată încă dinainte să te naşti. Eu am fost norocoasă că am avut parte de mai mult timp alături de voi, dar... Ochii i se umplură de lacrimi. Darryl a fost familia ta, nu eu. Iar acum, Malcolm şi Nolan. Sper ca într-o bună zi să fac şi eu parte din familia ta, dar, pentru moment, cât timp piesele Prădătorului sunt încă acolo, cât timp Orion şi Celeste sunt încă în căutarea lor... am lucruri mai importante de făcut decât să fiu mama ta.

Simon se uită la ea amețit, tremurând din toate încheieturile. Dacă nu l-ar fi durut piciorul din cauza aterizării şi dacă nu ar fi simțit iarba udă pe piele, ar fi crezut că totul este un vis. Un coşmar. Dar era adevărat. Toate astea se întâmplau aievea.

Mama lui nu venea cu el.

— Te iubesc mai mult decât viața mea. Să nu uiți niciodată asta, spuse ea şi începu să se îndepărteze încet.

Ochii albaştri îi luceau, plini de lacrimi, şi Simon nu mai ştia ce să creadă.

— Găseşte piesele, Simon.

Începu să se transforme şi Simon se repezi spre ea, împotmolindu-se în noroi.

— Nu pot, mamă.

— Ba da, poți. Se ridică în aer. Deja ai tot ce-ți trebuie.

— Dar...

— Dacă n-o faci, Orion sau Celeste va câştiga. Şi acum du-te, cât timp stolul e ocupat.

— Mamă…

— Du-te!

Isabel lăsă în urmă domeniul hotelului, îndreptându-se direct spre stol. Dincolo de gard, Simon îl văzu pe Orion ridicându-se în picioare şi se simţi copleşit de o gelozie arzătoare.

Mama lui îl alegea Orion în locul lui. Dar pe el nu-l interesa de ce – îl părăsea din nou, aşa cum făcuse de nenumărate ori. Indiferent ce făcea, indiferent cât de mult se străduia, mama lui îl abandona de fiecare dată.

Privirea i se înceţoşă şi porni prin iarbă, bezmetic. Când ajunse la o uşă, se sprijini de clanţă, de parcă ar fi fost singurul lucru care l-ar mai fi putut ţine în picioare. Se auziră ţipetele mai multor membri ai stolului. Simon îşi şterse lacrimile furios şi miji ochii spre cer, care începea să se lumineze la orizont. Orion se transformase înapoi în acvilă, iar stolul formase un cerc protector în jurul lui şi îl conducea înapoi spre munte, luând-o cu el şi pe mama lui.

Nu, de data asta n-o luaseră ei. Ea alesese să plece. Şi, cu acest gând dureros în minte, Simon se transformă în acvilă şi zbură spre balconul de la apartamentul pe care îl împărţea cu Jam. Mama lui îi spusese să asambleze Prădătorul… Prea bine. Aşa avea să facă, dar nu pentru ea.

Avea s-o facă pentru Nolan. Ca să-şi protejeze fratele, singura familie pe care o mai avea.

Se strădui să lase deoparte tristețea şi să-şi amintească tot ce-i spusese mama lui. Subliniase că avea deja tot ce-i trebuia ca să găsească piesele, dar la ce anume se referise? La un caiet pe care deja îl învățase pe dinafară, la un ceas de buzunar care nu funcționa, la cele o sută douăzeci şi patru de cărți poştale pe care i le trimisese...

În mintea lui Simon se aprinse un beculeț şi ateriză pe balcon. Era o nebunie, dar poate, poate...

Ştia cum să găsească piesa reptilelor.

17 Alfa se întoarce

Simon căută prin buzunarele rucsacului teancul de cărți poştale pe care le adusese cu el. Le găsi exact acolo unde le ascunsese, legate cu un elastic şi aranjate după data la care le primise, aşa că aruncă rapid o privire peste imaginile pe care le ştia atât de bine.

Mama lui spusese că arma fusese mutată în martie, în urmă cu patru ani. El ştia că era o minciună, dar data aceea trebuia să însemne ceva. În urmă cu patru ani era în clasa a treia. Ea îl vizitase de două ori în anul acela: o dată în Ajunul Crăciunului şi o dată de ziua lui. Dar îi

trimisese cărți poştale în fiecare lună, aşa cum făcea încă de când împlinise doi ani.

De îndată ce văzu imaginea, ştiu că aceea trebuie să fi fost. Era un şarpe cu inele roşii, negre şi albe, iar pe spate, sub dată, mama lui însemnase cu scrisul ei deja cunoscut:

„Şarpele regal este, după cum sugerează şi numele, regele tuturor şerpilor. Imun la verişorii săi veninoşi, este temut în regnul animal pentru că mănâncă şerpi, şopârle şi păsări".

Asta era tot ce-i scrisese în luna aceea – nici măcar nu încheiase cu formula „Te iubesc. Mama". Dar conținea toate informațiile de care avea nevoie.

Piesa reptilelor se afla în aceeaşi cameră cu statuia şarpelui regal.

— Jam, strigă Simon, dând buzna în dormitor. Jam, trezeşte-te. Aprinse luminile şi rămase înmărmurit. Patul arăta de parcă ar fi dormit cineva în el, deoarece cearşafurile erau şifonate şi perna avea o adâncitură, dar Jam nu era nicăieri. Jam? Simon porni glonț prin restul apartamentului şi se uită în baie. Nu era nimeni. Jam!

La uşă se auzi un ciocănit încet şi Simon tresări. Se grăbi să deschidă.

— Jam, unde ai fost...

Se opri. De cealaltă parte a uşii era Winter, îmbrăcată în haine de firmă, cu părul proaspăt spălat. Pe umăr avea o geantă nouă, dar, în

ciuda accesoriilor ei scumpe, avea cearcăne şi arăta de parcă ar fi dormit mai puțin decât el.

— Mi s-a părut mie că te aud, spuse ea împingându-l în cameră şi închizând uşa. Unde-ai fost?

— Ă... Simon încercă să-şi găsească cuvintele pentru a-i explica, dar îi era greu să recunoască şi față de sine că mama lui îl abandonase din nou, darămite față de Winter. Unde e Jam?

— Aseară, după ce s-a terminat şedința, Rivera a venit să vadă ce faceți, spuse ea. Când a aflat că lipseşti, s-a înfuriat. I-a dus pe Jam şi pe Ariana undeva... cred că voia să-i interogheze.

Camera începu să se învârtă cu el. Simon nu voia să se gândească la ce ar fi fost în stare să facă Rivera pentru a scoate adevărul de la prietenii săi.

— Şi acum unde sunt?

— Nu ştiu, răspunse ea. Nu mi-a spus.

— L-ai putea întreba?

— Aş vrea, dar a fost plecat toată noaptea.

Simon se apropie de uşă.

— Trebuie să-i găsesc.

Winter se băgă în fața lui, blocându-i calea.

— Avem paznici, ai uitat?

— Atunci o să folosesc cealaltă uşă, spuse el, îndreptându-se spre balcon.

Winter veni repede după el.

— Simon...

— Ce? Se întoarse. Ce vrei să fac, Winter? Nu-i las de izbelişte. Nu voia să-şi părăsească prietenii aşa cum îl părăsise mama lui pe el. Celeste vine încoace. N-avem timp să aşteptăm până ajunge Malcolm aici şi n-am să las reptilele să le facă vreun rău prietenilor mei.

Winter dădu ochii peste cap.

— Eu voiam doar să-şi urez noroc.

Balonul de furie pe care îl simțea în piept se dezumflă.

— Ă, mulțumesc. Să nu spui nimănui că am fost aici, bine?

— Nici n-aveam de gând.

Winter deschise uşa de la balcon în timp ce Simon se transformă în acvilă şi îşi luă zborul. Acum se lumina de ziuă de-adevăratelea şi dădu târcoale hotelului până zări intrarea secretă a animaformilor. Ateriză în tufişuri, se transformă în om şi ieşi din frunziş, apăsând un buton cu vârful pantofului.

Trapa se deschise şi Simon se grăbi înăuntru. Holul animaformilor era pustiu, cu excepția femeii care se afla la biroul de la intrare.

— Mă scuzați, strigă ea. Mă scuzați, dar nu puteți intra aici.

— Aveți dreptate, acolo trebuie să intru, îi răspunse Simon şi fugi pe lângă lifturi, spre camera călduroasă în care se afla groapa cu şerpi.

Femeia strigă după el, nevrând să-şi părăsească postul, dar el continuă şi nu se opri

decât după ce trecu podul de sticlă şi ajunse la statuia şarpelui regal. Gândul că se afla atât de aproape de piesă şi că trecea aşa pe lângă ea îl făcu să înjure de supărare, dar avea să găsească o modalitate de-a pune mâna pe ea mai târziu. De îndată ce prietenii lui erau în siguranță.

Uşa de la sala de consiliu era închisă, iar Simon se apropie tiptil de ea, lipindu-şi urechea de o crăpătură din lemn. Se auzea un murmur slab de glasuri. Apucă bine clanța şi încercă să distingă cuvintele.

— ... la asta ore întregi, bombăni o voce cunoscută. Crocker, membrul consiliului care era în baston. Pune-i pe paznici să verifice din nou. Dacă nu s-a întors până acum, probabil că Orion a pus gheara pe el.

— Nu voi accepta aşa ceva, spuse răspicat Rivera, şi Simon îşi închipui expresia de pe chipul lui. Alfa este aproape aici şi se aşteaptă să fim capabili să-l protejăm.

— Şi ce-ai vrea să facem? Să ne ducem la munte şi să-l aducem înapoi?

— Dacă trebuie...

— Domnilor! se auzi vocea lui Ronnie, dragonul bărbos, de undeva din apropiere. Stolul este aici. Câteva iscoade de-ale noastre l-au zărit pe însuşi Orion zburând prin apropiere.

În încăpere răsună un murmur general.

— Duceți imediat copiii la groapa cu şerpi, spuse Rivera.

— Dar nu este deloc necesar, interveni Crocker. Vor fi în siguranță în camerele lor.

— Nu mai vreau să risc, spuse Rivera. Groapa cu şerpi. Acum.

De cealaltă parte a uşii se auziră paşi. Simon fugi iute să se ascundă în spatele şarpelui regal. Exact la țanc, deoarece paznicii, pe care îi recunoscu imediat, Rosencrantz şi Guildenstern, îi conduseră pe Ariana şi pe Jam – care arătau istoviți – în camera cu statuia. Dar se opriră lângă şanțul cu vipere şi cobre şi, în timp ce unul îi ținea pe copii, celălalt ridică podul de sticlă.

— Intrați, le ordonă cel mai scund. Faceți loc. Şi nu mai sâsâiți atât. Nu sunt de mâncare. Mişcați-vă cozile. Doar nu vreți să vă calc, nu-i aşa?

Ariana se făcu albă ca varul la față, dar o luă cu curaj înaintea lui Jam pe sub platformă. Paznicii coborâră podul la loc şi Simon aşteptă ca aceştia să se întoarcă în sala de consiliu, după care se apropie de marginea şanțului.

— Ariana? Jam? Mă auziți?

O cobră ridică capul amenințătoare, înfoindu-şi coama în timp ce câțiva şerpi încâlciți se foiau sub ea.

— Un centimetru dacă te mai apropii şi te mănânc la micul dejun, băiete, sâsâi cobra pe un ton gutural.

Simon se retrase. Cum putea să treacă pe lângă sute de şerpi? Chiar dacă s-ar fi

transformat şi i-ar fi păcălit că e unul de-ai lor, habar n-avea cum i-ar fi dus pe Ariana şi pe Jam într-un loc sigur.

Îşi băgă mâinile în buzunare şi pipăi ceasul. Acesta devenea tot mai cald, pe măsură ce se apropia de statuie. Începu să se plimbe în jurul ei. Probabil că îi scăpase ceva.

— Simon, se auzi un glas de femeie, care îl făcu să simtă un fior rece pe şira spinării. Până să apuce să se întoarcă, o mână îl prinse de ceafă. Ce plăcere!

Celeste. Fosta Alfa din regatul mamiferelor, femeia care îl ținuse prizonier zece ani pe fratele lui, obligându-i mama să facă rost de piesele Prădătorului. Simon se întoarse, făcând ochii mari.

— Te-am căutat, dragul meu, continuă ea în şoaptă, înfigându-şi unghiile în bluza lui. Ce-ar fi să vii cu mine, să vorbim cu consilierii?

— Ştiu de ce ai venit, spuse Simon scrâşnind din dinți. Şi, dacă nu-mi dai drumul, le voi spune şi lor.

— Ce anume le vei spune, mai exact? Că am venit să-mi protejez nepotul de un tiran care doreşte să-l folosească pentru a-şi îndeplini scopurile malefice?

— Că vrei piesa reptilelor, i-o tăie el. Că încerci să asamblezi Prădătorul ca să preiei conducerea asupra lumii animaformilor.

Privirea ei se mai îmblânzi şi îl bătu uşor pe obraz cu cealaltă mână.

— Of, dragule. Deja am avut grijă să le explic pe îndelete că singura mea intenție este să-l împiedic pe duşmanul meu de moarte, Orion, să găsească piesele. Dacă m-au chemat aici ca să te protejez, sunt sigură că m-au crezut.

Simon înghiți în sec.

— Nu poți face asta.

— Ce anume nu pot face? N-am venit pentru piesă, Simon. Am venit pentru tine. Fără tine şi fratele tău, bunicul vostru n-are ce să facă cu Prădătorul. Dar, dacă trebuie să vină la mine ca să pună mâna pe voi, atunci... lucrurile se schimbă, nu-i aşa? Zâmbi şi îi netezi părul negru. Haide, vino. Trebuie să-i salutăm pe consilieri.

Celeste îl împinse pe Simon înainte şi el se poticni, chinuindu-se la fiecare pas să scape din strânsoare.

În ciuda faptului că părea o ființă fragilă, Celeste era mult mai puternică decât el, aşa că traversară podul de sticlă. Când ajunseră la uşa care ducea în sala de consiliu, Celeste nu se mai deranjă să bată la uşă. O dădu, în schimb, de perete, de parcă ar fi avut tot dreptul să se afle acolo, iar murmurul dinăuntru se domoli.

— Celeste? Rivera se ridică în picioare de pe scaunul său. Nu te aşteptam atât de repede. Şi... Se încruntă. L-ai găsit pe băiat?

— Dispăruse? întrebă Celeste, prefăcându-se neştiutoare, şi îl forță pe Simon să se aşeze pe un scaun gol de la masă. Mă tem că are

tendința să dispară din când în când. Dar se rezolvă cu o zgardă.

— Nu puteți avea încredere în ea, spuse Simon, smucindu-şi umărul din strânsoarea ei. Vrea piesa la fel de mult ca Orion…

— Asta pretinde moştenitorul regatului păsărilor. Celeste rămase între Simon şi uşă, fără să pară că intenționează să se mişte de-acolo. Consilierii îşi aplecară capetele ca să şuşotească între ei, dar ea continuă: Nu mă interesează piesa voastră, doamnelor şi domnilor consilieri. Cer doar liberă trecere înapoi spre teritoriul mamiferelor. Dacă Orion descoperă că îl am pe moştenitorul lui, nimic nu-i va sta în cale ca să-l răpească.

Oricât de mult îl ura Simon pe Orion, era aproape sigur că ar fi fost mult mai în siguranță în Vârful Pliscului decât unde intenționa să-l ducă Celeste.

— Nu merg nicăieri cu ea.

— Taci, dragul meu, murmură ea. Eu sunt Alfa ta şi, fie că-ți convine sau nu, îmi vei da ascultare.

— Eu nu fac parte din regatul tău! se răsti Simon. Nu trebuie să te ascult. Şi oricum, în caz că ai uitat, nu mai eşti Alfa. Acum e Malcolm.

— Adevărat? Crocker se apleca înainte. Am auzit că au existat disensiuni în ierarhia Vizuinii, dar se pare că nu am fost informați de existența unui nou Alfa.

Se uită apoi la Rivera, care îşi ridică sfidător capul.

— A avut loc un... incident nefericit între Celeste şi singurul ei fiul rămas în viață, recunoscu el. Dar nu mi s-a părut necesar să deranjez tot consiliul cu detaliile astea, nu când incidentul se va rezolva de la sine imediat ce se vor sista tensiunile.

— Aşadar, nu mai eşti Alfa în regatul mamiferelor, spuse Crocker şi câțiva dintre membrii consiliului se foiră neliniştiți pe scaune. Asta schimbă lucrurile, cu siguranță.

— Oare? pufni Celeste. Aproape tot regatul mamiferelor continuă să-mi urmeze ordinele. Autoritatea fiului meu este recunoscută doar de haita...

— Şi ce este un Alfa! dacă nu are sprijinul haitei? întrebă Crocker.

Simon o simți pe Celeste crispându-se în spatele lui.

— Cred că ne îndepărtăm de la miezul problemei, domnilor. Indiferent de statutul meu temporar, Simon este încă nepotul meu şi eu mă aflu aici ca să îl duc acasă, unde este în siguranță. Odată ajunşi acolo, voi trimite cei mai buni luptători pentru a vă ajuta să eradicați putoarea de pene de pe teritoriul vostru. Tot ce vă cer în schimb este să mă ajutați să traversez deşertul împreună cu nepotul meu.

Consilierii începură din nou să se sfătuiască în şoaptă şi Simon simți un ghem de spaimă în stomac.

— Am spus că nu merg cu ea, repetă el, mai tare de data asta.

— Dar face parte din familia ta. Trebuie să respectăm acest lucru, spuse Rivera, şi ceilalți încuviințară din cap. Se uită în sală. Se opune cineva acestei oferte generoase pe care ne-a făcut-o Alfa?

— Ea nu mai este Alfa, spuse Crocker, privind direct la Simon. Băiatul nu vrea să meargă cu ea. Oricare ar fi motivele sale, nu-l voi forța să plece cu o persoană în care nu are încredere.

— Dacă ar fi să jucăm după aceste reguli, există un moment în viață când niciun copil nu mai vrea să stea cu părinții, spuse Celeste. Mai ales la vârsta lui Simon.

În sală murmurul crescu şi Rivera interveni brusc:

— E toată lumea de acord ca Alfa şi nepotul ei să primească liberă trecere în schimbul ajutorului pentru alungarea stolului de pe teritoriul nostru?

— Da, spuse consiliul în cor.

Simon simți că-i ard obrajii de furie.

— Se opune cineva?

Crocker ridică un singur deget, fără să se uite în ochii lui Simon.

— Atunci, rămâne stabilit. Îi vom escorta până pe teritoriul mamiferelor şi îi vom apăra de

stol cu orice preț. Rivera făcu un gest spre Celeste. Vă conduc chiar eu.

Simțindu-se de parcă ar fi mers la tăiere, Simon se ridică la semnul lui Celeste şi se lăsă împins spre uşă. Rivera îi urmă, împreună cu jumătate dintre consilieri, deşi Crocker rămase pe scaun, sprijinindu-se în baston.

— Voi trimite cei mai buni soldați să vă ajute, imediat ce ajungem în siguranță, îi spuse Celeste lui Rivera.

În timp ce traversau şanțul cu şerpi, Simon privi dincolo de podul de sticlă. Voia să-i strige pe Jam şi pe Ariana, să le spună că era în regulă şi că nu erau singuri, dar că acum nu putea să-i ajute. Nu cu Celeste şi aproape întregul consiliu în jur.

Dar avea să fugă cu prima ocazie. Dacă reuşise să-i scape printre degete lui Orion, cu stolul lui cu tot, atunci sigur putea să scape şi de Celeste. Nu trebuia decât să aştepte momentul potrivit. Dar cât avea să treacă până atunci? Ore? Zile? Săptămâni?

Cât timp înaintară pe coridor pentru a ajunge în holul de la intrare, Simon îşi stoarse creierul în căutarea unei modalități prin care să-i dea de ştire lui Malcolm unde se află. Dar, când ieşiră din hotel în lumina soarelui, se opri brusc.

Malcolm stătea în mijlocul aleii, cu fața schimonosită de furie. Zia se rezema de perete, studiindu-şi unghiile, în timp ce şase mamifere din Colorado pândeau prin apropiere. O parte se

odihneau pe marginile fântânii. Aliați, presupuse Simon. Sau cel puțin aşa spera.

Celeste îl strânse mai tare, şi Simon se strâmbă de durere. Se întoarse în holul pustiu şi îl trase şi pe el după ea.

— Bună, fiule. Mă tem că ai sosit prea târziu pentru reuniune, murmură ea pe un ton glacial.

— Singura întârziată eşti tu, mamă, spuse Malcolm, în timp ce el şi celelalte mamifere se apropiau, blocându-i calea lui Celeste. Eşti bine, Simon?

— Sunt bine. Cum ne-ai găsit? întrebă Simon, uşurat şi înspăimântat totodată.

La urma urmei, Rivera o chemase pe Celeste, nu pe unchiul lui.

— V-am urmărit până aici. Am stat cu ochii pe hotel toată noaptea, încercând să ne dăm seama ce aveți de gând să faceți voi patru, răspunse Malcolm.

— Ne-am gândit că ați avea nevoie de noi, în caz că lucrurile scapă de sub control, adăugă Zia, care nu părea deloc deranjată de ce se întâmpla. N-avea niciun rost să luăm cu asalt hotelul. Dar acum ai primit răspunsul pe care îl aşteptai, nu-i aşa? spuse ea şi se uită urât la Malcolm.

În mod clar, se referea la un lucru din cauza căruia se certaseră.

— Situația este absurdă, interveni Rivera cu glasul mai pițigăiat decât de obicei. Nu puteți ataca membrii consiliului...

— În locul tău aş fi foarte, foarte atent dacă ai de gând să-mi spui ce pot şi ce nu pot să fac, Rivera. Malcolm înaintă spre mama lui. Eliberează-mi nepotul. Dacă n-o faci de bunăvoie, o să-l iau singur. Ce alegi?

Restul mamiferelor intrară în hol, formând o barieră între Celeste şi uşă. Or fi fost ei o adunătură de scursuri, dar Simon îi văzuse în acțiune. Când erau împreună, puteau doborî şi un lup matur. Cu ajutorul lui Malcolm, Simon ştia că Celeste n-avea nicio şansă.

Şi probabil că înțelesese şi ea acest lucru, pentru că rămase tăcută câteva clipe, aparent cugetând la întreaga situație.

— Nu depinde de mine, fiule. Consiliul a luat deja decizia şi, din moment ce vă aflați pe teritoriul reptilelor, trebuie să le respectați autoritatea.

— N-au nicio autoritate asupra lui Simon, spuse Malcolm, încordându-şi brațele.

— Îi au pe Ariana şi pe Jam, i-au închis cu şerpii, interveni Simon. Consiliul i-a interogat...

— Destul! urlă Celeste. Dacă încerci să mi-l iei pe Simon, întregul regat al reptilelor se va ridica împotriva ta. Asta vrei, Malcolm?

— Dacă aşa trebuie, spuse el cu un mârâit şi se transformă într-un lup uriaş. Acesta este ultimul meu avertisment, mamă.

— Mă tem că nu-ți pot permite să faci asta, interveni Rivera. Trupul i se subție şi alungi, brațele îi dispărură în trunchi şi picioarele i se

lipiră. Pe piele îi crescură solzi, fața i se aplatiză şi pupilele i se îngustară până când pe podeaua holului apăru cel mai mare mocasin de apă pe care îl văzuse Simon în viața lui.

Unul câte unul, se transformară şi ceilalți membri ai consiliului. Şopârle, crocodili, aligatori, şerpi, iguane – dintr-odată, holul era plin de reptile şi mamifere.

— Ai fost muşcat vreodată de o dihanie veninoasă? întrebă Rivera, înaintând şerpeşte spre lupul Malcolm.

— A trebuit s-o suport pe mama mai bine de treizeci de ani. Dacă am supraviețuit veninului pe care îl împrăştia ea, sunt sigur că voi supraviețui şi acum. Malcolm îşi arătă colții. Aşadar, ne luptăm?

— Avem tot dreptul să ne apărăm teritoriul, spuse Rivera.

— Iar eu am tot dreptul să-mi apăr familia, spuse Malcolm. Acum!

Mamiferele se transformară şi se repeziră la reptile într-un vacarm de urlete.

În Simon izbucni un val de adrenalină când unchiul lui îi atacă pe membrii consiliului.

— Ai grijă! strigă el când Rivera dădu să-l muşte pe Malcolm, iar lupul uriaş se întoarse la timp, prinzând şarpele cu ghearele şi izbindu-l de perete.

— Destul cu prostiile, spuse Celeste şi-l trase pe Simon înapoi spre lifturi.

El se poticni şi încercă să se țină de brațul unei canapele ca să opună mai multă rezistență, dar Celeste îl trase în ascensor şi apăsă pe un buton ca să închidă uşile.

— Cobori? se auzi o voce cunoscută şi un vârtej de blană portocalie o învălui pe Celeste.

Era Zia, vulpea. Celeste țipă şi încercă să o zgârie, moment în care îl eliberă pe Simon. Băiatul sări într-o parte, tocmai când Celeste se transformă în lup. Zia o prinse de ceafă şi părea că n-are de gând să-i mai dea drumul, iar Simon putea jura că zâmbea.

— Mă ocup eu de sacul ăsta de purici, spuse Zia. Du-te şi fă ce ai de făcut.

Din felul în care îi vorbise, Simon înțelese că nu se referea la salvarea prietenilor săi. Oricum ar fi fost, nu se îndura să o lase singură cu Celeste, aşa că strigă după ajutor:

— Să vină cineva – aici!

Un tatu şi un bursuc se apropiară în fugă şi săriră pe spinarea lupului.

Celeste țipă şi Simon profită de ocazie ca să fugă de ea cât îl țineau picioarele.

Se uită peste umăr şi o văzu pe Zia pe jos, mârâind şi muşcând-o pe Celeste de picioarele din spate. Dar îşi impuse să nu se oprească. Mamiferele se puteau apăra şi singure. Prietenii lui aveau nevoie de el şi nu avea decât o şansă să-i salveze. Chiar dacă n-ar mai fi avut timp să găsească piesa reptilelor, nu voia să irosească această şansă. Poate că mama lui era dispusă

să renunțe la tot pentru a găsi Prădătorul, dar nu şi el. Unele lucruri erau mai importante decât.

18 Groapa cu şerpi

Simon dădu buzna în anticamera consiliului şi trecu în fugă pe lângă statuie, oprindu-se abia când ajunse la podul de sticlă. Zeci de şerpi se zvârcoleau dedesubt, şi Simon nu zărea nicio urmă de Ariana şi Jam.

— Hei, prietenii mei sunt acolo jos, spuse el încercând să ridice podul, dar acesta nu se clinti.

— Şi? răspunse un şarpe cu clopoței, dând agitat din coadă. Nu ai voie să intri.

Simon căută un buton sau o manetă cu care să acționeze podul, dar nu găsi nimic. Nervos, se ridică în picioare şi începu să caute prin cameră. Chiar dacă s-ar fi transformat în şarpe şi ar fi reuşit să treacă de ceilalți, tot n-ar fi putut să-şi scoată prietenii de acolo. Ariana s-ar fi putut urca pe spatele lui, ca păianjen, dar Jam era delfin. Ar fi rămas blocat acolo.

Privirea îi căzu pe statuia monstruoasă a şarpelui regal şi îi veni o idee. Era o idee nebunească, dar Rivera însuşi spusese că

reptilele îl venerau pe şarpele regal. Era singura şansă pe care o avea.

Simon închise ochii şi îşi imagină un şarpe cu cercuri roşii, albe şi negre şi simţi cum trupul începe să i se transforme încetişor. Era un proces straniu, pentru că de data asta îşi pierdea braţele şi picioarele şi mirosul i se ascuţea, dar odată ce transformarea fu completă, îşi înălţă capul ca să verifice şi îşi simţi noul corp lung şi puternic. Şarpele regal era şi mai musculos decât un lup. Simon se simţea în stare să pună la pământ şi un urs.

Un murmur de uimire răsună dinspre şerpii aflaţi destul de aproape ca să-l vadă şi câţiva se dădură speriaţi la o parte.

— Nu se poate! spuse şarpele cu clopoţei care îl alungase mai devreme.

Alţii se ridicară din groapă, înclinându-şi capetele ca să-l poată vedea mai bine.

— Trebuie să-mi văd prietenii. Ridicaţi podul, spuse Simon pe cel mai autoritar ton posibil.

Fără ezitare, şarpele cu clopoţei îşi lipi vârful botului de o piatră camuflată printre celelalte şi podul de sticlă începu să se ridice. Grupul uniform de şerpi se retrase, descoperind o deschizătură de la baza şanţului.

— Mă duc înăuntru după prietenii mei, continuă el. O să-i lăsaţi să iasă fără să le puneţi piedici sau să-i atacaţi, aţi înţeles? Şi nu veţi spune nimănui că şarpele regal a fost aici. Nici măcar lui Rivera.

Şarpele cu clopoţei încuviinţă din cap în timp ce alte zeci de cobre şi vipere alunecară spre cealaltă parte a şanţului, una peste cealaltă, astfel încât să se ţină cât mai departe posibil de el. Simon fu copleşit de un sentiment de putere şi autoritate şi se întrebă cât de departe putea să meargă cu prefăcătoria. Când aveau să înceapă să i se împotrivească?

Nu. Nu se afla acolo pentru a-şi impune puterea. Respiră adânc şi alunecă peste pietrele netede din şanţ. Podeaua coborî uşor şi, în lumina slabă, Simon observă nenumăraţi şerpi dându-se la o parte din calea sa. Nu era de mirare că membrii consiliului credeau că acesta era cel mai sigur loc din regat. Simon credea că nimeni n-ar fi putut să ajungă teafăr până acolo.

La capătul tunelului era o încăpere mică, cel mai probabil aflată exact sub mijlocul sălii. Simon văzu două siluete îmbrăţişate lângă marginea gropii. Sâsâi şi şerpii din preajma lor se împrăştiară care încotro, cerându-i iertare în şoaptă.

— Salut, spuse Jam cu glasul tremurând.

Faţa îi era acoperită de un strat subţire de transpiraţie şi îşi şterse fruntea cu mâneca. Ariana îl recunoscu prima şi rămase fără suflare.

— Acela este un şarpe regal? întrebă ea.

Jam miji ochii.

— Nu îmi dau seama. Alea sunt cercuri roşii sau portocalii?

Acum, că era în subteran, Simon ştia că nu mai avea de ales şi că trebuia să-şi dezvăluie secretul în fața prietenilor săi. Ar fi putut să se strecoare pe lângă ei şi să-i lase cu o sumedenie de întrebări, dar Jam şi Ariana îşi riscaseră viața ca să-l ajute. Avea încredere în ei.

— Roşii, răspunse el şi Jam rămase cu gura căscată.

— Vorbeşti exact ca prietenul nostru, spuse băiatul, în timp ce Ariana rămase nemişcată, holbându-se la Simon.

— Nu se poate, zise ea încet şi se apropie tiptil. Părul violet îi intră în ochi. Simon?

Simon dădu din cap şi se transformă în om, sprijinindu-se în mâini şi în genunchi în groapa întunecată. Corpul lui uman părea straniu de neputincios după ce luase forma unui şarpe regal. Îşi scutură brațele.

— Întocmai. Cum zici. Pot să fac şi asta.

— Eşti… Jam se holbă la el şi clipi de câteva ori. Cum…

— Tu eşti moştenitorul, spuse Ariana uluită. Nu Nolan.

— Amândoi suntem, o corectă Simon cu sfială, vorbind încet. Nu cum sau de ce, dar amândoi ne putem transforma în orice animal vrem.

— E… e incredibil, spuse Jam, aranjându-şi ochelarii. De cât timp…

Ceva scârțâi deasupra lor şi Simon clătină din cap.

— Vă explic mai târziu. Acum trebuie să plecați. Şerpii o să vă lase să ieşiți.

— Vii şi tu, nu-i aşa? întrebă Jam.

— Mai întâi trebuie să fac ceva.

— Ce ar putea fi mai important de-atât? spuse Ariana, şi Simon băgă mâna în buzunar.

Cu cât se apropia mai mult de groapă, cu atât mai fierbinte devenea ceasul de buzunar al tatălui său şi, deşi nu ştia cum, era sigur că obiectul încerca să-i dea de înțeles că piesa se afla undeva în apropiere.

— Aveți încredere în mine, OK? îi rugă Simon. Duceți-vă. Voi fi chiar în spatele vostru.

Ariana ezită, dar Jam o apucă de braț şi o trase spre ieşire. Simon îi urmări cu privirea şi, imediat ce dispărură în lumina de la suprafață, se transformă înapoi în şarpe regal şi se târî spre marginea gropii.

Groapa avea o adâncime de cel puțin trei metri şi era plină cu şerpi – mai mulți decât ar fi putut număra Simon vreodată. Se înfioră, dar spuse pe acelaşi ton autoritar pe care vorbise şi mai devreme:

— Arătați-mi piesa din Prădător.

În ciuda faptului că îl depăşeau numeric, şerpii din groapă se dădură agitați la o parte din calea lui, iar unii îşi abandonară posturile şi se strecurară afară, în şanț. Cei rămaşi în groapă se uitau când la Simon, când unii la alții.

— Dar, Maiestatea Voastră, am jurat să o protejăm, spuse un şarpe cu cercuri roşii, galbene şi negre.

Simon recunoscu şarpele coral din cărţile poştale ale mamei sale.

— O protejaţi şi mai bine dacă mi-o daţi, spuse el. Când văzu că şerpii încă ezită, adăugă: Am ordin de la Rivera. Mă aşteaptă.

Fără prea multă tragere de inimă, şarpele coral se dădu mai încolo împreună cu şerpii de sub el. Straturi nesfârşite de şerpi începură să se dea la o parte până când, în sfârşit, Simon văzu un cristal triunghiular strălucind pe fundul gropii. Sclipirea venea din interiorul cristalului, de parcă l-ar fi chemat. Simon trase adânc aer în piept. Era piesa reptilelor.

— Pentru tine, Maiestate, sâsâi şarpele coral cu glas tremurător, deşi nu făcu niciun gest ca să-l atingă.

Ştiind că nu avea încotro, Simon coborî încet în groapă, trecu peste şerpi şi încercă să-şi păstreze cumpătul la auzul solzilor care se frecau unii de alţii.

Pentru că nu avea mâini ca să ia piesa, o luă în dinţi şi se târî înapoi. Când ajunse pe fundul gropii, se simţea deja ameţit şi bolnav de frică, dar chipurile livide care îl priveau păreau şi mai îngrozite.

— Simon! strigă Ariana de sus, şi Simon simţi că încremeneşte.

Se târî spre ieşire cât de repede putu, cu inima bubuindu-i în piept.

— Ariana! o strigă el. Stai pe loc, vin acum!

Se transformă în om chiar înainte să ajungă la şanț şi băgă piesa reptilelor în şosetă. Cristalul îl frigea precum ceasul tatălui său, dar nu-i păsa. Nu avea timp să o ascundă în altă parte şi nu putea risca să o pună în buzunar, primul loc în care ar fi fost percheziționat. Ascunzătoarea din şosetă era cea mai bună variantă pentru moment.

— Ariana, ce... începu el când ieşi în lumina puternică şi îşi puse mâna la ochi.

— Dă-o încoace sau prietenii tăi o să moară, se auzi o voce glacială. Rivera.

Stătea la picioarele podului de sticlă şi îi ținea de coate pe Ariana şi pe Jam. Amândoi se zbăteau să scape din strânsoare, dar mişcările lor erau straniu de lente.

— Ce le-ai făcut? întrebă Simon.

Îi văzuse pe Ariana şi pe Jam luptându-se cu adulți şi câştigând; era imposibil ca Rivera, cu statura lui firavă şi rana urâtă de pe frunte, din care îi picura sânge în ochi, să-i poată ține pe amândoi fără niciun fel de ajutor.

— I-am muşcat. Eu şi câțiva prieteni de-ai mei, răspunse Rivera, de parcă ar fi vorbit despre ce să mănânce la micul dejun. Nu va dura mult şi veninul îşi va face efectul, iar dacă nu le dau antidotul cât mai repede, atunci... putem doar să sperăm că nu se vor chinui.

Acum dă-o încoace înainte să-mi pierd răbdarea.

Lui Simon i se încețoşă privirea şi începu să vadă ca printr-un tunel.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Ba da, ştii, i-o tăie el. Nu ştiu cum ai reuşit să pui mâna pe ea şi nu ştiu câți din bravii mei paznici au murit acolo jos…

— N-am omorât pe nimeni, spuse Simon, iar Rivera pufni.

— Dă-mi-o.

— Nu…

— Dă-o încoace!

— Eşti surd sau tembel? A spus că nu o are, se auzi un nou glas şi Rivera începu să se întoarcă.

— Cine…

Zbang.

Rivera se schimbă la față şi se prăbuşi încet la podea.

În spatele lui stătea Winter, strângând bine în mâini mânerele noii ei genți de firmă – arma ei – , albă ca varul, dar cu o privire arzătoare.

— Urăsc bătăuşii, mormăi ea şi se uită la Simon. E la tine, da?

El încuviință cu un gest automat şi se grăbi să-i ajute pe Jam şi pe Ariana să se ridice în picioare.

— Trebuie să găsim antidotul.

— Este în buzunar lui, îl informă Winter şi scotoci în sacoul lui Rivera până când găsi mai

multe flacoane mici. Noaptea trecută mi-a spus că le are mereu la el, în caz că încearcă cineva să-l asasineze.

— Mă întreb de ce ar vrea cineva să facă aşa ceva, comentă Simon. Pregăti o seringă, se strâmbă şi înfipse acul în brațul lui Jam, apoi împinse pistonul. Dar, chiar aşa, ce-ai în geanta aia? O bilă de bowling?

— Cărți, răspunse Winter, încercând să-i administreze antidotul Arianei, dar aceasta o lovi peste mână şi apucă seringa cu degetele tremurânde.

— Pot şi singură.

Ariana abia vorbea şi Simon putea să jure că se uita cruciş, dar, după ce bâjbâi cu seringa, reuşi să-şi injecteze singură antidotul în braț.

— Eşti bine? întrebă el luând seringa goală şi aruncând-o deoparte.

— Voi supraviețui, spuse ea amețită. Trebuie să ieşim de-aici.

Chiar dacă ar fi crezut-o, lui Simon îi fu de ajuns să vadă privirea fixă a lui Jam ca să-şi dea seama că nu puteau să meargă nicăieri în starea asta.

— Voi doi rămâneți aici. Mă duc să-l ajut pe Malcolm.

— Şi eu ce fac? Pe dădaca? întrebă Winter.

— Doar dacă nu cumva preferi să te lupți cu o ceată de aligatori şi cobre, spuse el.

Fata se albi la față.

— Nu fi ridicol! Nu există cobre adevărate în Statele Unite, râse ea, fără să pară prea dornică să-l însoțească.

— Spune-le asta zecilor de cobre pe care tocmai le-am văzut în şanț. Ajută-i pe Jam şi pe Ariana să se aşeze pe canapelele din sala de consiliu. Mă întorc repede, promise el, dar, înainte să părăsească încăperea, se duse la şerpii adunați în capătul cel mai îndepărtat al şanțului. Ştiți cine sunt eu?

— Şarpele regal, murmurară şerpii şi se îndepărtară uşor.

— Exact, spuse Simon. Şi am nevoie de ajutorul vostru.

Un minut mai târziu alerga pe lângă ascensoare spre hol, cu cel puțin o sută de şerpi pe urmele lui. Lupta aproape se încheiase şi mai multe mamifere şi reptile îşi oblojeau rănile în fiecare colț al încăperii. În mijloc, printre mobilele făcute zob şi operele de artă distruse, doi lupi cenuşii îşi dădeau târcoale.

Lui Simon i se tăie respirația. Blana lui Malcolm era îmbibată cu sânge şi şchiopăta foarte tare, încercând să-şi menajeze unul dintre picioarele din față. Celeste, în ciuda faptului că era prinsă în ambuscadă, părea încă puternică şi fără nicio rană. Îşi arătă colții şi din bot începu să-i picure salivă.

— Nu mă obliga să te ucid, fiule, mârâi ea, zgâriind podeaua de marmură cu ghearele.

— Aş vrea s-o văd şi pe-asta, spuse Malcolm.

Semăna cu scena de pe acoperiş, iar Simon îşi muşcă obrazul atât de tare, că simți cum îi dădu sângele. Deşi membrii consiliului formaseră acum un cerc larg în jurul lupilor, n-avea nicio îndoială că, dacă Malcolm ar fi reuşit să treacă peste rănile pe care le suferise şi s-o atace pe Celeste, reptilele ar fi sărit din nou pe el. Caz în care Malcolm ar fi fost prea slăbit ca să mai supraviețuiască.

Simon simți un foc mistuitor în vine, iar pielea îi clocotea, şi se strădui din răsputeri să ignore ghemul fierbinte care îi ardea în piept. Era la un pas să-şi iasă din fire, şi o parte din el chiar îşi dorea asta. N-avea să stea deoparte şi să-şi vadă murind singurul unchi care-i mai rămăsese, iar dacă asta însemna ca toată lumea animaformilor să-i afle secretul... atunci fie.

— Acum! strigă el.

Şerpii care îl urmaseră se repeziră la cei doi lupi. Malcolm sări din calea lor, dar Celeste rămase locului, amuzată de şerpii care o înconjurau.

— Ce se întâmplă? întrebă ea. Rivera!

— E puțin ocupat în momentul ăsta, răspunse Simon şi îşi încleştă degetele, care amenințau să i se transforme în gheare. Dacă nu pleci în secunda asta, şerpii o să te muşte. Şi o să te muşte până când o să le spun eu să se oprească.

Celeste se holbă la el.

— Cum...

— Sunt prietenii mei, spuse el. Şi niciunul dintre ei n-o să te lase să-i faci rău lui Malcolm.

— Ce înseamnă asta? glăsui un aligator de la marginea încăperii. Şerpii sunt sub comanda noastră…

— Noi îi dăm ascultare băiatului. Lupul cel mic trebuie să plece, spuse un şarpe cu clopoţei şi dădu din coadă, iar ceilalţi şerpi şuierară aprobator.

Celeste se retrase încetişor.

— Ne mai vedem noi, mârâi ea şi o mare parte dintre mamifere făcură un pas înapoi, lăsându-i cale liberă spre uşă.

— Eşti sigură? întrebă Zia, încă în formă de vulpe.

Celeste rânji colţii la ea, dar se retrase fără să mai atace.

Membrii consiliului priviră scena în tăcere, năuciţi, în timp ce şerpii o conduseră pe Celeste la ieşire şi închiseră uşa în urma ei. Până şi Simon era uimit că planul lui funcţionase. Reuşi să spună ceva abia după ce unchiul lui se transformă la loc în om.

— Celeste nu mai este Alfa. Malcolm i-a luat locul, anunţă el. Şi o să respectaţi asta, nu-i aşa?

Mai mulţi membri ai consiliului se transformară în oameni, inclusiv aligatorul care vorbise mai devreme. Se sfătuiră între ei în şoaptă, cu capetele plecate, iar în cele din urmă luă cuvântul aligatorul:

— Dacă regatul mamiferelor îl recunoaşte pe Malcolm Thorn drept Alfa, atunci aşa vom face şi noi, spuse acesta cu ranchiună în glas. Dar am avut o înțelegere cu Celeste şi cerem ca Alfa să o respecte.

— Orion e pe munte, îi spuse Simon unchiului său. A amenințat consiliul. Celeste le-a promis că se va ocupa de el.

— Voi trimite regatul să vă ajute. În câteva zile, stolul nu va mai fi o problemă pentru voi, promise Malcolm.

Avea cămaşa ruptă, iar pe gât i se vedeau câteva răni adânci şi îşi ținea brațul drept pe piept, dar tot emana putere şi autoritate.

— Mulțumim, spuse consilierul. Cu cât dispar mai repede...

— Piesa! O voce stridentă răsună de pe coridor. Rivera se împletici spre ei, sprijinindu-se cu o mână de perete. La cap, într-o parte, avea un cucui cât toate zilele. Derbedeul a furat piesa!

Ca la un semn, toți ochii se întoarseră spre Simon şi piesa din şosetă începu să îl frigă şi mai tare.

— Nu-i la mine, minți el. Habar n-am despre ce vorbeşte.

— Tu ai luat-o. Rivera trecu împleticindu-se prin fața ascensoarelor şi se întinse după birou, reuşind cu greu să se țină pe picioare. Ştiu că tu ai luat-o!

— Îmi salvam prietenii, se apără Simon în timp ce membrii consiliului începură să se apropie de el. Mai multe mamifere începură să mârâie. Nu ştiu unde e piesa voastră, dar ştiu că i-ai otrăvit pe Ariana şi pe Jam. Acum sunt în regulă, îi spuse el peste umăr lui Malcolm, care se apropie de el şchiopătând. Le-am dat antidotul.

— E-adevărat ce spune? îl întrebă Malcolm pe Rivera. Ai încercat să-i ucizi pe fiul Generalului şi pe fiica reginei Văduvă Neagră? Nu ți-a ajuns că mi-ai pus pe jar tot regatul?

— Ă... Rivera se făcu alb ca varul. Voiau să fugă...

— Sunt sigur că părinții lor vor înțelege, spuse Malcolm şi îi puse mâna lui Simon pe spate cu o atitudine protectoare. Acum putem să plecăm sau trebuie să ne luptăm şi din cauza asta?

— Dar a furat piesa! se jelui Rivera, sprijinindu-se de birou şi împleticindu-se spre Simon. Nu-i puteți lăsa să plece...

— Adevărul este că am văzut-o cu ochii mei adineauri, murmură Crocker cu glasul lui stins. Sprijinindu-se grav în baston, înaintă spre ei cu ochelarii lui mari pe vârful capului. Piesa este exact unde ar trebui să fie, Rivera.

Simon încercă să nu pară şocat. Dacă s-ar fi uitat cu adevărat, Crocker ar fi ştiut că piesa nu se mai afla pe fundul gropii cu şerpi. Oricare ar

fi fost motivul pentru care îl ajuta, Simon nici nu se gândea să-i pună bețe în roate.

— Dar… Rivera se uită disperat spre membrii consiliului, apoi la Crocker şi la Simon. E la el… trebuie să fie… l-am văzut…

— Piesa este în siguranță, spuse o cobră, dând zgomotos din coadă.

Şerpii continuară să păstreze distanța față de Simon, dar băiatul se simți copleşit de recunoştință pentru loialitatea de care dădeau dovadă.

— Mie mi se pare că te-ai lovit rău la cap, Rivera, şi că totul este doar o nefericită neînțelegere care ți-a tulburat memoria şi ți-a întunecat judecata, spuse Crocker. Vom chema un medic să te consulte şi, imediat ce te mai pui pe picioare, vom discuta despre locul tău în consiliu. Mă îndoiesc că Generalul şi regina Văduvă Neagră vor privi cu ochi buni faptul că le-ai rănit copiii, iar ultimul lucru de care avem nevoie este să ne punem în pericol bunele relații cu regatul marin şi cu cel al insectelor.

Membrii consiliului se sfătuiră, şi mai mulți dintre ei încuviințară. Rivera făcu ochii mari şi, fie din cauza rănii de la cap, fie din cauza şocului că pierduse totul dintr-un foc, se prăbuşi la pământ, cu fața în palme.

Crocker îl ocoli şchiopătând, de parcă n-ar fi fost nimic altceva decât o piesă de mobilier.

— Mă voi asigura că medicul le consultă şi pe mamiferele rănite, iar tu eşti bine-venit să rămâi

cât este nevoie pentru a te recupera, îi spuse lui Malcolm şi lăsă capul în jos. Îți cer scuze. Acum, că am fost informați de schimbarea care a avut loc în regatul vostru, te asigur că astfel de greşeli nu se vor mai repeta.

— Vă mulțumesc, răspunse Malcolm, plecându-şi capul, la rândul lui. Vă puteți baza pe prietenia noastră. Acum, Simon, du-mă la domnul Fluke şi la domnişoara Webster. Trebuie să vorbesc ca medicul să-i examineze pe ei mai întâi.

— Desigur, desigur, spuse Crocker şi le făcu semn spre hol. Ronnie, pune recepționera să cheme imediat un doctor.

Dragonul bărbos apăru din spatele unei picturi înrămate care căzuse de pe perete.

— Prea bine, amice, spuse el cu glasul său răguşit şi o luă la goană, evident dornic să ajungă cât mai departe de mamifere; sau poate fugea de şerpi – Simon nu ştia sigur.

Simon îl conduse pe Malcolm în sala de consiliu. Ariana şi Jam erau acolo şi deja arătau mai bine. Simon îi puse la curent cu tot ce se întâmplase în hol şi, în timp ce Ariana jubila la gândul că Rivera o pățise, Jam se făcu din nou alb ca varul.

— Câți şerpi sunt liberi în hotel?

— Nu-ți face griji, îl linişti Simon. Acum s-au întors în şanț şi nu cred că te vor mai deranja vreodată.

— Sper că nu, mormăi Malcolm. Haideți, înapoi în camerele voastre. De îndată ce doctorul confirmă că sunteți bine, luăm primul zbor spre New York.

De data aceasta, Simon nu se mai împotrivi. După toate cele întâmplate, nu voia decât să plece cât mai departe de Paradise Valley. O parte din el – o parte mult mai mare decât ar fi vrut să recunoască – suferea la gândul c-o lăsa acolo pe mama lui, dar îşi aminti că tot ea îl părăsise şi de data aceasta. Fusese alegerea ei să rămână cu Orion.

În timp ce ieşeau din sala de consiliu, Simon îi zări pe Crocker şi pe Zia vorbind încet într-un colț, cu capetele plecate. Zia îl ținea de braț. Când îşi ridică privirea spre Simon, el se uită repede în altă parte. Să fi avut Zia vreo legătură cu minciuna lui Crocker? Era o nebunie, dar, după ultimele trei zile, Simon nu mai excludea nicio posibilitate.

Doctorul sublinie că Jam şi Ariana aveau să fie pregătiți de călătorie abia în ziua următoare, dar între timp le spuse să se odihnească. Deşi Ariana se revoltase, jurând că se simte bine, Jam dispăruse în baia luxoasă pe motiv că aerul uscat al deşertului îl deshidratase.

— Aşa deci, începu Malcolm la masa de prânz pe care o luau în apartamentul lor. Te întorci cu noi, Winter, sau te-ai hotărât să rămâi cu bunicul tău?

— Nu e bunicul meu, spuse ea, strâmbând din nas în timp ce lua o gură de ceai. Doar biologic, dar sângele nu e totul.

— Nu, nu este, spuse Malcolm încet. Uneori, familia pe care ți-o alegi tu este mult mai bună decât cea în care te-ai născut.

— Da, uneori, repetă ea şi-l surprinse pe Simon privind-o.

Băiatul îşi întoarse repede privirea şi rupse o bucată de ruladă pentru Felix. Şoricelul îl certase aproape o oră că plecase, dar Simon îl înțelegea. Dacă ar fi dispărut Felix aşa, şi el ar fi fost îngrijorat.

— Asta înseamnă că ar trebui să mai cumpăr un bilet spre New York? întrebă Malcolm, iar Winter dădu din cap.

— De fapt... Simon făcu o pauză şi privirea îi zbură spre geanta de la picioarele lui Winter. Trebuie să vorbesc mai întâi cu Zia, dar crezi că am putea face un popas în Chicago?

— În Chicago? repetă Malcolm.

Winter oftă.

— Simon, nu...

— Ştii că aşa e cel mai bine, zise băiatul şi adăugă către Malcolm: Nu te-aş ruga dacă nu ar fi extrem de important.

Unchiul său oftă şi muşcă din burgerul pe care îl avea în farfurie.

— Dacă înseamnă atât de mult pentru tine, voi avea grijă ca zborul nostru de mâine să aibă escală şi la Chicago.

Winter mormăi ceva în barbă şi înfipse furculița în salată.

— E o idee groaznică.

— Probabil, răspunse Simon, dar trebuia să încerce.

Chiar dacă el n-o putea avea pe mama lui lângă el, putea măcar să-i ajute pe alții să rămână o familie. În siguranță.

19 Şoarece de oraş

În zorii zilei următoare se adunară toți în holul hotelului. Mai mulți membri ai consiliului li se alăturară ca să-şi ia rămas-bun, iar Crocker îl bătu uşurel pe Simon pe creştet şi îl rugă să meargă în continuare pe calea pe care o apucase. Simon aproape se lăsă învins de curiozitate şi fu pe punctul de a-l întreba de ce mințise pentru el. Poate Crocker nici nu ştia că mințise, se gândi Simon: poate chiar credea că piesa se afla în groapa cu şerpi.

Zia aştepta lângă uşă şi îl privea cum se apropie, cu brațele încrucişate şi un picior sprijinit de perete. Avea pe umăr patru zgârieturi adânci, pe care doctorul le cususe cu grijă, şi, de fiecare dată când o vedea, Simon îşi amintea că îşi riscase viața pentru ca el să-şi poată salva prietenii.

— Aşadar, ne-ntoarcem în metropolă, sănțeleg, spuse ea. Ştiam eu că nu ai stofă de şoarece de țară.

— În deşert e puțin prea mult nisip pentru gustul meu, răspunse Simon şi ea zâmbi.

Scoase o carte de vizită din buzunar şi i-o întinse.

— Dacă ai vreodată nevoie de ceva, să mă suni, bine?

Simon luă cartea de vizită şi privi circumspect numărul de telefon.

— Mda, mersi, spuse el, băgând-o în buzunar.

— Vorbesc serios. Zia îşi îndreptă spatele şi îşi desfăcu brațele, aplecându-se spre el. Nu vei avea de fiecare dată norocul pe care l-ai avut ieri. Dacă te pot ajuta cu ceva – absolut orice – să-mi dai de ştire. Nu eşti singur, Simon. Să nu uiți asta.

Simon simți un fior de emoție în tot corpul şi dădu din cap. Acum era sigur că Zia ştia mai multe decât îşi dăduse el seama. Dar, cu Malcolm aşteptând la numai câțiva metri distanță, încercând să se sustragă din brațele unei membre de sex feminin a consiliului reptilelor, care prelungea momentul despărțirii, nu era cazul s-o întrebe mai multe.

— De fapt, ai putea face ceva pentru mine, spuse el şi ridică din sprânceană.

— Nu m-aşteptam chiar aşa de repede.

— Ai spus că te pot ruga orice, răspunse el, iar ea se relaxă şi-i mai zâmbi o dată.

— Bine, atunci. Despre ce e vorba?

Simon îi explică situația şi, când veni şi Malcolm, în sfârşit, puseseră deja la cale un plan. Era un plan prostesc şi plin de puncte slabe, dar Simon trebuia să aibă încredere că avea să funcționeze.

Drumul cu maşina prin Phoenix se desfăşură în linişte, dar, odată ajunşi la aeroport şi la poarta de îmbarcare, Malcolm îi spuse lui Simon:

— Mă ajuți să luăm ceva bun de mâncare pentru toată lumea?

Simon se uită la prietenii lui, care stăteau pe banchetă cu valizele alături. În timp ce Jam şi Ariana aveau ochii închişi, încă epuizați după ziua din ajun, Winter îi făcu un semn din cap să se ducă. Simon se ridică fără prea mare tragere de inimă. Nu era vorba că nu voia să fie prin preajma unchiului său; doar că se descuraja ori de câte ori îi punea întrebări, pentru că nu prea ştia ce să-i răspundă.

— Ai emoții? îl întrebă Malcolm în timp ce se îndreptau spre chioşcul din cealaltă parte a porții de îmbarcare.

— De ce să am? întrebă Simon.

Piesa reptilelor era ascunsă într-una dintre perechile lui de şosete, în rucsac, şi, de fiecare dată când se gândea la ea, simțea că îl lua puțin amețeala.

— N-ai mai mers cu avionul pân-acum, nu-i aşa? îl întrebă Malcolm şi Simon răsuflă uşurat.

— Ăăă, nu. Dar e OK. Adică... doar sunt pasăre, nu? Dacă se prăbuşeşte avionul, pot să zbor oricând.

Malcolm îi ciufuli părul cu brațul sănătos.

— Aşa te vreau. Deşi luară câteva gustări la întâmplare, nu se grăbi deloc când veni vorba să aleagă băuturile. O să-mi spui vreodată ce căutați cu adevărat în deşert?

Rosti întrebarea pe un ton atât de natural, că la început Simon avu impresia că nu auzise bine şi mâna îi tremură când luă o pungă de biscuiți.

— Ți-am spus, Winter voia să-şi vadă familia.

— Şi cu toate astea se întoarce cu noi în New York, spuse Malcolm studiind eticheta de pe spatele sticlei de suc. N-o să-ți fac nimic, Simon. Ba da, eşti... eşti pedepsit pentru tot restul vieții, dar o să fie şi mai rău dacă nu-mi spui adevărul, îți promit. Vreau doar să te ajut.

Simon dădu să spună ceva, dar renunță, mormăind, în cele din urmă:

— Am vrut s-o salvez pe mama.

— Pe Isabel? Malcolm îi aruncă lui Simon o privire tăioasă. E în Paradise Valley?

— Orion încă o ține prizonieră, răspunse Simon cu tristețe. Am încercat să o scot de acolo, dar nu a vrut să vină cu mine. A spus... a spus că e mai important să-l împiedice pe Orion să asambleze Prădătorul decât să fie mama mea.

Malcolm rămase tăcut mult timp şi, în cele din urmă, alese câteva băuturi.

— Nu este nimic mai important pentru ea decât să fie mama ta, Simon.

— Dar a spus...

— Nu-mi pasă ce-a spus. Dacă ai avea nevoie de ea, Isabel ar veni într-o clipită, dacă ar putea.

— Păi am nevoie de ea, se rățoi el cu vocea gâtuită, periculos de aproape să-şi piardă cumpătul. Ea este familia mea.

— Nu este singura ta familie. Ştii asta, nu-i aşa? Malcolm se aplecă spre el pentru ca ochii lor să fie la acelaşi nivel. Nu a fost deloc uşor şi a trebuit să ne adaptăm cu toții, dar tu faci şi vei face întotdeauna parte şi din familia mea, Simon. Şi ştiu că Nolan poate fi uneori dificil, dar şi el te iubeşte. O să fie bine. E posibil să dureze ceva timp, dar vei începe să te simți ca acasă, câte puțin în fiecare zi, până într-o dimineață, când te vei trezi şi totul ți se va părea firesc.

Simon nu era sigur că îşi dorea să ajungă în punctul în care viața fără Darryl şi mama lui să i se pară firească, dar nu prea avea de ales. Făcuse tot ce-i stătuse în putință. Iar acum trebuia să învețe să se împace cu ideea.

— Şi, Simon, continuă unchiul său, oprindu-se înainte să se îndrepte spre casă pentru a plăti cumpărăturile. Poate că Isabel nu este aici, dar nu a încetat niciodată să fie mama ta. Doar că acum îşi poate îndeplini mai bine rolul de mamă

dacă rămâne cu Orion şi vă protejează pe tine şi pe fratele tău. Tot ce face, toate riscurile pe care şi le asumă – exact aşa ar face orice părinte. Dacă ar putea face toate astea fiind lângă tine, fii sigur că ar veni. Îți garantez.

Simon simți un nod în gât şi se temu să spună ceva ca să nu izbucnească în lacrimi. Malcolm plăti, luară gustările şi băuturile şi porniră spre poarta de îmbarcare. Winter îl privi întrebătoare, dar el se aşeză înadins la câteva scaune depărtare de ea cât aşteptară să se îmbarce.

Malcolm avea dreptate şi durerea pe care o purtase în suflet în ultimele douăzeci şi patru de ore nu mai era atât de intensă acum.

Avionul era mai mic decât se aşteptase Simon şi trebui să se înghesuie lângă Malcolm, care era cam de două ori mai mare decât scaunul pe care îl ocupa. Spre norocul lui, Malcolm nu-i mai puse întrebări dificile pe parcursul zborului şi reuşi să adoarmă. Aterizară în Chicago după-amiaza şi atât Jam, cât şi Ariana păreau să-şi fi revenit complet după experiența din ajun.

— Nu-mi vine să cred că faci asta, începu Winter când urcară în taxi, iar Jam se aplecă spre şofer ca să-i dea indicații. Nu merită.

— Nu merită nici să trăiască pe străzi, i-o întoarse Simon.

În timp ce taxiul înainta cu greu pe şoseaua aglomerată, cei patru îi povestiră lui Malcolm tot ce se petrecuse în Chicago – sau cel puțin cât

puteau povesti, având în vedere să şoferul trăgea cu urechea. Malcolm se încrunta tot mai mult pe măsură ce asculta şi, în cele din urmă, spuse:

— Fiți buni şi nu le povestiți şi părinților voştri.

— Glumeşti? Mama va exploda de mândrie, spuse Ariana.

— Şi Generalul va fi la fel de bucuros că am luat inițiativă, adăugă Jam sfios.

Malcolm nu părea convins.

— Poate că ar trebui să intru şi eu, spuse el când taxiul opri lângă teatrul dărăpănat.

— Îi vei speria, răspunse Simon, zbughind-o din maşină, pe trotuarul accidentat. Stai aici. Mă întorc imediat.

— Vin cu tine, zise Winter şi se duse şi ea după el.

Împreună găsiră deschizătura din zidul de cărămidă, iar Simon o luă înainte prin întuneric. Aproape se aştepta ca ratonii să nu fie acolo. La urma urmei, era miezul zilei şi probabil că la ora aceea furau din buzunare sau căutau prin gunoaie. Dar, când împinse uşa care scârțâia, o zări pe Bonnie stând pe marginea scenei. Aceasta se crispă, părând aproape pe punctul de a o lua la fugă.

— Linişteşte-te, n-am venit să vă facem nimic, spuse Simon.

Bonnie răsuflă uşurată.

— Credeam că sunteți poliția. Se ridică în picioare şi veni spre ei. Ce vreți?

— Ți-am adus ceva, spuse el şi scoase un plic din buzunar. Bonnie îl luă curioasă, în timp ce Winter se plimba pe scenă.

— Nu atinge nimic, o avertiză Bonnie peste umăr şi deschise plicul. Bilete de tren? Ce-ar trebui să fac cu astea?

— Sunt pentru un oraş din Colorado, lângă New Mexico, explică Simon. Acolo există un refugiu sigur pentru mamiferele care nu au unde să se ducă.

Bonnie băgă biletele înapoi în plic şi i-l întinse lui Simon.

— Nu plecăm.

Simon refuză să ia plicul.

— E o femeie acolo, Zia Stone. Cunoaşte oameni care ar fi dispuşi să vă adopte. Pe toți. Şi să rămâneți împreună. N-o să vă separe nimeni. Veți avea mâncare pe săturate, paturi în care să dormiți, oameni care să vă ajute… Ştiu că nu ți-e uşor cu frații tăi, să-i protejezi mereu şi să-ți faci griji tot timpul din cauza lor, nu-i aşa?

Bonnie se încruntă, scoțând însă din nou biletele.

— Acum spun că n-o să ne separe, şi poate că n-o s-o facă la început, dar când vom deveni o povară prea mare…

— Atunci fugiți şi vă întoarceți aici, spuse Simon. Dar nu se va întâmpla aşa ceva. Zia înțelege multe şi mi-a jurat că veți rămâne

împreună. Unchiul meu, Malcolm, este Alfa în regatul mamiferelor şi a cerut să fie ținut la curent permanent. Dacă ceva n-o să meargă bine sau n-o să fie în regulă, o să rezolve el. Îți promit.

Bonnie se uită lung la bilete şi o şuviță din părul ei decolorat îi căzu în ochi.

— De ce faci asta?

— La ce te referi? întrebă Simon.

— De ce ne ajuți. Am furat de la voi. Prietenului tău i-am luat adidaşii.

— Da, dar m-ați şi salvat de stol. Ne-ați ajutat când am avut nevoie şi ați furat doar pentru că aveați nevoie de bani. Sau de încălțări. Nu ştiu. Sunteți aici singuri, pe cont propriu, când nu e neapărat nevoie să trăiți aşa. Vreau doar să vă ajut.

Bonnie îşi muşcă buza de jos şi, în cele din urmă, puse plicul în buzunarul de la spate.

— O să mă gândesc.

Simon ştia că, venind din partea ei, acest răspuns era aproape un „da“.

— Grozav! Zia vă va aştepta pe peron în fiecare zi săptămâna viitoare, aşa că aveți timp.

Ca din senin, o oală zdrăngăni pe podea şi Winter ridică capul de lângă un morman de lucruri adunate în colțul scenei.

— Iau asta înapoi, spuse ea ridicând geanta – cea pe care o primise cadou de la Orion. Cardul puteți să-l păstrați. Folosiți-l liniştiți. De fapt, puteți cheltui toți banii de pe el.

— Am făcut asta deja. Bonnie rânji şi adăugă spre Simon: Mulțumim.

— Cu plăcere. Salută-i pe Billy şi pe Butch din partea mea.

— Aşa voi face, spuse ea, iar Simon şi Winter porniră înapoi pe coridorul întunecat, spre alee, unde îi aştepta taxiul.

Înainte să deschidă uşa, Simon se întoarse spre Winter.

— Când ajungem la aeroport, trebuie să vorbesc cu tine.

— Despre ce? întrebă ea, dar Simon clătină din cap şi se urcă lângă Jam. Se gândi să nu aducă vorba despre asta de față cu ceilalți, dar vedea că murea de curiozitate.

Când ajunseră la poarta de îmbarcare, Simon se opri.

— Trebuie să mă duc la toaletă.

— Şi eu, adăugă imediat Winter.

Simon îi aruncă o privire lui Jam şi trecură câteva secunde până făcu ochii mari, prinzându-se, în cele din urmă.

— Of! Şi eu.

— Cred că vin şi eu, spuse Ariana şi plecară toți patru în grabă, înainte ca Malcolm să apuce să le pună vreo întrebare.

Simon găsi cea mai apropiată toaletă de familie, îşi pofti prietenii înăuntru, apoi închise şi încuie uşa în urma lor.

— Trebuie să vă spun ceva.

— E vorba de... începu Jam, iar Simon dădu din cap.

— Winter nu ştie încă.

— Ce nu ştiu? întrebă ea încruntându-se.

Simon îşi puse rucsacul pe podeaua cu dale şi trase fermoarul. Felix scoase capul din rucsac, curios.

— Ce se întâmplă?

— Fiți atenți amândoi, spuse el.

Respirând adânc, Simon începu să se transforme. La început luă forma obişnuită de acvilă şi Winter dădu ochii peste cap.

— În caz că nu ştiai, pot să fac şi eu asta, comentă ea. Dar apoi corpul începu să i se transforme din nou, de data asta în şarpe. Şi apoi în şoarece. Apoi în țestoasă, veveriță, muscă, pentru ca, în cele din urmă, să revină la forma umană.

— Poți să faci toate astea? întrebă el cu un zâmbet agitat.

Winter se holba la el cu ochii cât farfuriile de pizza.

— Tu... tu eşti...

— Da. Apoi şovăi. Jam şi Ariana au aflat ieri, dar am vrut să ştii şi tu. Sunteți prietenii mei şi am încredere în voi.

Felix scoase un oftat lung.

— Minunat. Încă un motiv ca să te omoare cineva, mormăi el, după care dispăru în rucsac.

Simon închise fermoarul, bucuros că Felix nu făcuse mare caz. Nu era sigur că ar mai fi suportat vreo predică în momentul acela.

— Nu prea e genul de chestie pe care s-o anunți la sala de mese, nu? comentă Ariana, şi Simon clătină din cap.

— Nu mai ştie nimeni. Nici măcar Malcolm sau Nolan. Dacă află altcineva...

— N-o să afle nimeni, spuse răspicat Jam, împingându-şi ochelarii pe nas. O să avem grijă să nu afle nimeni.

Ariana dădu din cap, dar Winter se holba în continuare la el, uluită.

— Nu-mi vine să cred că nu mi-ai spus! De câte ori trebuie să-ți mai dovedesc că sunt de partea ta?

— Ştiu că eşti, o linişti el. Doar că... nu ştiam cum de e posibil. Îmi pare rău. Dar acum ştiu. Ştiți toți. Şi... Făcu o pauză. Am luat şi piesa reptilelor.

— Foarte bine. Mai avem patru, răspunse Ariana. Dacă vrem să le găsim şi pe celelalte, va trebui să avem un plan mai bun de data asta.

— Trebuie să ne gândim bine unde să mergem mai întâi, spuse Jam, şi Simon îşi aminti ce spusese mama lui în peşteră.

„Regatul marin şi-a mutat piesa acum doi ani, în septembrie."

Nu îi spusese doar cum să găsească piesa reptilelor. Îi sugerase şi unde se afla următoarea.

Când ieşiră din toaletă, Jam şi Ariana începură să se certe cu privire la piesa cărui regat ar fi trebuit s-o caute în continuare, iar Simon o prinse din urmă pe Winter.

— O să-ncerc să am grijă ca Garrett să nu se mai ia de tine.

— Câtă vreme nu te transformi în urs şi-l mănânci... După o pauză, adăugă: De fapt, nu m-ar deranja câtuşi de puțin.

Simon zâmbi.

— Îți mulțumesc că te întorci cu noi. Vorbesc serios.

— Mulțumesc şi eu că mi-ai spus de... treaba aia, zise ea, gesticulând spre el. Asta înseamnă că, practic, eşti şi şarpe?

— Pot să fiu, explică el. Cred că fac parte din toate regatele şi din niciunul, în acelaşi timp. E cam ciudat.

— Dar e şi mişto, într-un fel. Şi periculos. Winter se opri înainte să ajungă la Malcolm, care stătea cu nasul într-un ziar. Tu eşti cel mai bun prieten pe care l-am avut vreodată, Simon. Înainte să te întâlnesc pe tine, nu mă simțeam nicăieri acasă, dar acum... Se făcu roşie ca racul. Dacă spui cuiva că am zis chestia asta, îți mănânc şobolanul.

— Şoarecele! o corectă Felix din rucsac.

Simon rânji.

— N-o să spun nimănui, o linişti el şi o voce din difuzoare anunță că începea îmbarcarea. E timpul să mergem acasă.

— E timpul să te pregăteşti sufleteşte, îi aminti Winter. Pun pariu că Nolan e furios că nu l-ai luat şi pe el.

Simon se strâmbă.

— Probabil.

Deşi trecuse prin atâtea primejdii, ideea că furia lui Nolan avea să se abată asupra lui părea cea mai înfricoşătoare. Dar, indiferent cât de supărat ar fi fost fratele lui, trebuia să-i ceară iertare şi să-i explice. Spera doar că va înțelege.

20 Minciuni nevinovate

Nolan nu înțelese însă nimic. Din contră.

Din momentul în care avionul ateriză la New York, Simon începu să simtă un nod de spaimă în piept, chinuindu-l din ce în ce mai tare cu cât se apropiau de grădina zoologică din Central Park. Haita îi aştepta în clădirea Arsenalului pentru a-i escorta şi, când traversă podul care ducea spre academie, Simon zări câțiva rechini înotând agitați în cerc.

— Acum, că Celeste dă târcoale, nu trebuie să mai riscăm, explică Malcolm, şi Simon îşi pierdu orice speranță.

Nu mai avea nicio şansă să-l lase să zboare acum. Dar oricum fugise în Arizona, se gândi el, aşa că nu mai avea nicio şansă să-l convingă pe Malcolm să-l lase să facă vreodată ceva. Trebuia

să găsească altă modalitate de a-şi întinde aripile.

Malcolm îl conduse în camera lui şi, până s-apuce să-şi lase jos rucsacul, Nolan apăru valvârtej din baia pe care o împărțeau.

— Unde-ai fost? strigă el. Malcolm a spus că ai ajuns până la gară, la Penn, dar apoi n-am mai ştiut nimic de tine zile-ntregi.

— Îmi pare rău, începu Simon, punându-şi rucsacul pe pat şi deschizând fermoarul, ca să-l lase pe Felix să iasă. Îmi pare sincer rău. Dar am descoperit că mama este în Arizona...

— Mama? Ştiai unde e mama şi nu mi-ai spus?

Pe fața lui Nolan se citi o dezamăgire profundă şi Simon se simți atât de vinovat, că îi povesti totul. Mai puțin partea cu piesele Prădătorului. Sau că şi el era moştenitorul regelui animalelor. Simon îi spuse tot ce se întâmplase în Chicago, în Colorado şi în Paradise Valley, dar se opri când ajunse la cele petrecute în Vârful Pliscului.

— Şi apoi ce s-a întâmplat? întrebă Nolan. Începuse să se plimbe prin cameră. Mama a scăpat? A venit şi ea? Sau l-ai lăsat pe Orion să o răpească din nou?

— N-a fost... n-a fost aşa, se apără Simon.

Se aşeză pe marginea patului, incapabil să recunoască în fața lui Nolan că mama lor alesese să rămână cu Orion, şi nu să se întoarcă acasă, la ei. Suferea cumplit din cauza asta, dar

el oricum era obişnuit cu plecările ei. Isabel fusese plecată aproape tot timpul, de când se ştia el, şi nu se mai aştepta să se schimbe ceva.

Dar acum era prima dată când îl părăsea şi pe Nolan. Indiferent cât de groaznic se simțea, nu putea să-i răpească speranța fratelui său.

— Am încercat, continuă el, în cele din urmă. Dar... au prins-o, şi nu m-a lăsat s-o ajut.

Fața lui Nolan se schimonosi într-o expresie batjocoritoare.

— Eu nu i-aş fi lăsat niciodată s-o răpească din nou. Dacă aş fi fost acolo, acum ar fi fost liberă.

Simon strânse din pumni atât de tare, că îi trosniră degetele.

— Da, probabil, murmură el. Îmi pare rău că am pierdut-o.

— Aşa şi trebuie, i-o tăie Nolan. Ar fi trebuit să-mi spui că pleci. Aş fi venit cu tine.

— Dar...

— Nu-mi pasă cât de periculos e, spuse Nolan. Nu înțelegi? Nu eşti singurul din familia asta care poate să lupte. Nu sunt neajutorat, dar tu şi Malcolm vă comportați de parcă o să mă răpească cineva în clipa în care pun piciorul afară şi n-o să mă mai vedeți niciodată.

— Şi dacă se întâmplă aşa? întrebă Simon. Dacă te găseşte Celeste sau Orion?

În ochii lui Nolan apăru o sclipire răutăcioasă.

— Atunci o să-i distrug înainte s-apuce să-mi facă rău. Sau ție, sau lui Malcolm, sau mamei.

— Dar nu poți, spuse Simon. Nu poți ucide pe nimeni. Dacă se află adevărul despre tine, singura ta şansă va fi să le dovedeşti că nu semeni deloc cu regele animalelor. Altfel, toată lumea animaformilor va încerca să te distrugă, şi nu vreau să te pierd, înțelegi?

Cuvintele acestea îl făcură pe Nolan să se oprească şi să se uite lung la Simon cu blândețe.

— Şi ce te face să crezi că eu aş vrea să te pierd pe tine?

Se uitară mult timp unul la celălalt. În ultimele două luni, Simon avusese impresia că Nolan nu voia să aibă de-a face cu el. Dar poate că se înşelase.

— E şi mama mea, bombăni, în cele din urmă, Nolan. Vreau să ajut. Ştiu că ai prefera să fii cu ea în locul meu sau al lui Malcolm, dar...

— Nu-i adevărat, îl opri Simon cu glasul stins. Şi tu faci parte din familia mea. Familia mea nu este completă fără tine şi Malcolm.

— Atunci nu te mai preface că nu exist. Tu şi prietenii tăi vă comportați de parcă n-aş fi de nasul vostru...

— Poftim? Simon clătină din cap. Tu te porți de parcă n-ai fi de nasul nostru. Ai văzut ce-i face Garrett lui Winter?

— Ea e de partea lui Orion. El a răpit-o pe mama, şi ei nu i se pare mare lucru.

— Ba i se pare. Ea m-a ajutat când am încercat s-o salvez pe mama, spuse Simon. Orion a abandonat-o pe Winter, iar ea nu mai are pe nimeni în afară de noi, înțelegi? Nu trebuie s-o faci să sufere mai mult decât suferă deja.

Nolan strânse atât de tare din dinți, că un muşchi îi zvâcni pe obraz.

— Bine. O să-i spun lui Garrett s-o lase în pace.

— Mulțumesc, răspunse Simon şi îşi întoarse privirea spre un fir care ieşise din rucsac. Poți să stai cu noi când vrei, să ştii. Întotdeauna există loc pentru tine. Şi pentru Garrett, dacă se poartă frumos.

— Garrett nu se poartă niciodată frumos, bombăni Nolan. Doar... promite-mi că data viitoare mă vei lăsa să vin cu tine.

Simon deschise gura ca să-i spună că nu va mai exista o dată viitoare, dar ar fi însemnat să-l mintă. Pe cât îşi dorea să-şi protejeze fratele, dacă i-ar fi dat apă la moară în felul acesta, Nolan ar fi făcut o prostie. Încă nu putea să-i spună că şi el era moştenitorul regelui animalelor – n-ar fi făcut decât să-i mai dea un motiv să-l urască. Dar putea să-l ia şi pe el când aveau să plece din nou. La urma urmei, Zia avea dreptate – nu mai aveau să aibă la fel de mult noroc. Poate că Nolan avea să fie un talisman norocos.

— Promit, spuse Simon. Îmi pare rău.

— Ştiu, zise Nolan şi oftă. O vom salva pe mama. Orion nu poate să fugă la nesfârşit.

Mai mult decât orice pe lume, Simon spera că fratele său avea dreptate.

— Mi-e dor de ea. E ciudat? Eu nu apucam s-o văd decât o dată sau de două ori pe an, dar... tot mi-e dor de ea.

— Nu e ciudat. Şi mie mi-e dor de ea. Nu ştiu cum ai suportat s-o vezi atât de rar.

— Nici eu nu ştiu, recunoscu el. Te obişnuieşti, cred. Dorul nu dispare niciodată, şi sunt zile în care e mai greu, dar te obişnuieşti.

La fel cum se obişnuise cu moartea lui Darryl. La fel cum se obişnuise cu Nolan, Malcolm şi vizuina şi noua lui viață pe care nu şi-o dorise niciodată. Uneori devenea copleşitor dacă se gândea prea mult la asta. Astăzi însă, cu Nolan în fața lui, reuşise să alunge acea spaimă copleşitoare. I se întâmplaseră şi lucruri bune. La urma urmei, acum avea un frate.

— Haide, spuse Nolan, întorcându-se ca să-şi şteargă lacrimile. Cina va fi gata în curând şi, dacă stau cu tine, va trebui să ne aşezăm la o masă mai mare.

Simon ezită. Tot mai trebuia să despacheteze şi să ascundă piesa, dar asta mai putea aştepta. O păzea Felix în locul lui. Acum avea de gând să stea la masă cu fratele lui.

— Bine. Totuşi, va trebui să o avertizăm pe Winter.

— O să-i spun lui Garrett să-i ceară scuze. Oricum a fost cam nesimțit în ultima vreme, zise Nolan şi ieşiră împreună în holul mare.

Aveau nevoie de timp ca să-şi rezolve problemele, dar, pentru prima dată în săptămâni întregi, Simon avea o speranță.

La cină, toată lumea fu surprinsă să-i vadă pe Simon şi pe prietenii săi şi se perindară pe la masa lor unul câte unul să-i întrebe unde au fost. Se puseseră de acord încă din avion asupra poveştii oficiale, ajungând, în cele din urmă, la o versiune relativ apropiată de adevăr: Winter voia să meargă în Arizona şi ei o ajutaseră. Ei îi convenea, mai ales pentru că povestea era despre ea, şi până şi Nolan păru să nu aibă nimic împotrivă că nu mai era în centrul atenției.

Când se întoarse în camera lui, Simon era deja epuizat. Fusese o zi lungă şi era nerăbdător să recupereze orele de somn pe care le pierduse în timpul călătoriei, dar, mai întâi, avea ceva de făcut.

Scoase colecția de cărți poştale din rucsac şi o căută pe cea din septembrie, cu doi ani în urmă. Pe față se afla un rechin alb şi Simon simți un fior pe şira spinării, apoi întoarse ilustrata ca să citească ce-i scrisese mama lui.

„Rechinul alb este cea mai mare specie de rechin, atingând peste doi metri lungime. Dintre toți rechinii, acesta este şi cel care face cele mai multe victime omeneşti, deşi, în mod normal, nu

îi priveşte pe oameni ca pradă. Este o specie temută şi profund neînțeleasă, dar nu ți-aş recomanda să te apropii de vreunul, indiferent cât de prietenos ar părea."

Minunat. Nu doar că habar n-avea unde ar fi putut fi piesa, dar se părea că trebuia să se lupte şi cu rechinii ca să pună mâna pe ea. Oftă şi puse cartea poştală la loc.

— Nu cunoşti, din întâmplare, vreun rechin alb, nu-i aşa? îl întrebă el pe Felix, care îşi făcea de lucru prin baie.

— Nu, dar ştiu ceva care ar putea să te intereseze, spuse Felix. Cineva a reamenajat camera fratelui tău. Din nou. Iar acel cineva a lăsat o scrisorică pe perna mea.

— Sunt pernele mele, nu ale tale, răspunse Simon, dar văzu imediat că pe pat era un plic alb.

Simon scoase biletul, recunoscând scrisul dezordonat al lui Malcolm.

„Un membru al haitei te va urmări tot timpul. Să nu te duci departe şi, mai presus de toate, ai grijă."

Lui Simon îi stătu inima-n loc o clipă şi încercă din răsputeri să se abțină să dea buzna în camera lui Nolan. În schimb, îşi luă geaca şi ghetele, ştiind că, dacă mama şi unchiul lui ar fi fost acolo, ar fi insistat să nu plece fără ele.

— Mă întorc repede, îi spuse lui Felix. Dacă apare Nolan, spune-i că mă duc să zbor mâine-dimineață şi că poate să vină şi el dacă vrea.

Felix se trase de mustăți.

— Ai grijă să nu te mănânce careva.

— O să încerc, zise el cu un zâmbet larg, după care intră în baie şi apoi în camera goală a fratelui său.

Felix avea dreptate: în locul bibliotecii menite să acopere tunelul secret era acum din nou biroul lui Nolan şi toate măsurile pe care le luase Malcolm ca să-i împiedice să mai iasă pe-acolo dispăruseră ca prin farmec.

Nu ştia de ce unchiul său îi acorda acest privilegiu după tot ce făcuse, dar nu avea de gând să protesteze. Se transformă în şoarece şi o luă la goană prin tunel, bucurându-se de senzația de oboseală din muşchi şi din piept. După ce bătuse atâta drum, vizuina i se părea mai înghesuită ca niciodată. Dar măcar acum se putea furişa afară fără să se mai simtă vinovat.

Zăbovi destul de mult ca să se transforme în acvilă. Abia apoi ieşi în grădina zoologică, zgâriind asfaltul cu ghearele. Era o linişte stranie. Un fulg de zăpadă ateriză pe ciocul lui. Închise ochii şi îşi ridică uşor capul spre cer, lăsând vântul rece al serii să-l împresoare. Nicăieri nu era ca în New York.

În cele din urmă, dădu din aripi şi se ridică în văzduh. Dar, în loc să zboare în jurul Central Park, plană doar câțiva metri şi ateriză lângă statuia lui Darryl. Lupul de piatră stătea cu botul ridicat spre lună şi Simon se transformă înapoi în om.

— Îmi pare rău că am lipsit atât, începu el încet, mângâindu-l pe bot. Am fost în Arizona să o găsesc pe mama. Şi am găsit-o, dar... e ca de obicei, cred. Ea a rămas acolo şi eu m-am întors aici.

Nu mai putea spune nimic despre călătorie, nu când haita putea să-l asculte. Nu putea risca, nici chiar dacă zăpada îi înăbuşea cuvintele. Îşi drese glasul.

— S-ar putea să mă-nțeleg mult mai bine cu Nolan de-acum înainte. Trebuie doar să vedem cum să nu ne mai enervăm unul pe altul...

Simon se încruntă. Sub piatra slăbită de la baza statuii zări un dreptunghi de hârtie lucioasă, cu marginile umezite de zăpadă.

O altă carte poştală.

Simon o luă cu mâinile tremurânde şi se uită la ea în lumină. Pe față se afla o plajă şi cea mai albastră mare din câte văzuse Simon vreodată, iar jos era tipărit „Salutări din Los Angeles“.

Simți un nod în gât şi întoarse cartea poştală. Mama lui scrisese doar trei cuvinte:

„Îmi pare rău.“

Simon se prăbuşi pe pământul rece şi reciti cuvintele până învăță pe dinafară fiecare arcuire a literelor.

— Şi mie îmi pare rău, mamă, şopti el, punând cartea poştală în buzunar.

Fulgii de nea dansau în jurul lui şi Simon se uită la statuia de piatră a lupului. Într-o zi, aveau să fie din nou o familie. Nu o familie

completă, nu fără Darryl, dar aveau să fie împreună, şi asta era cel mai important. Avea să aibă el grijă de asta, indiferent ce trebuia să facă.